

ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΜΙΣΘΩΤΗ ΣΚΛΑΒΙΑ

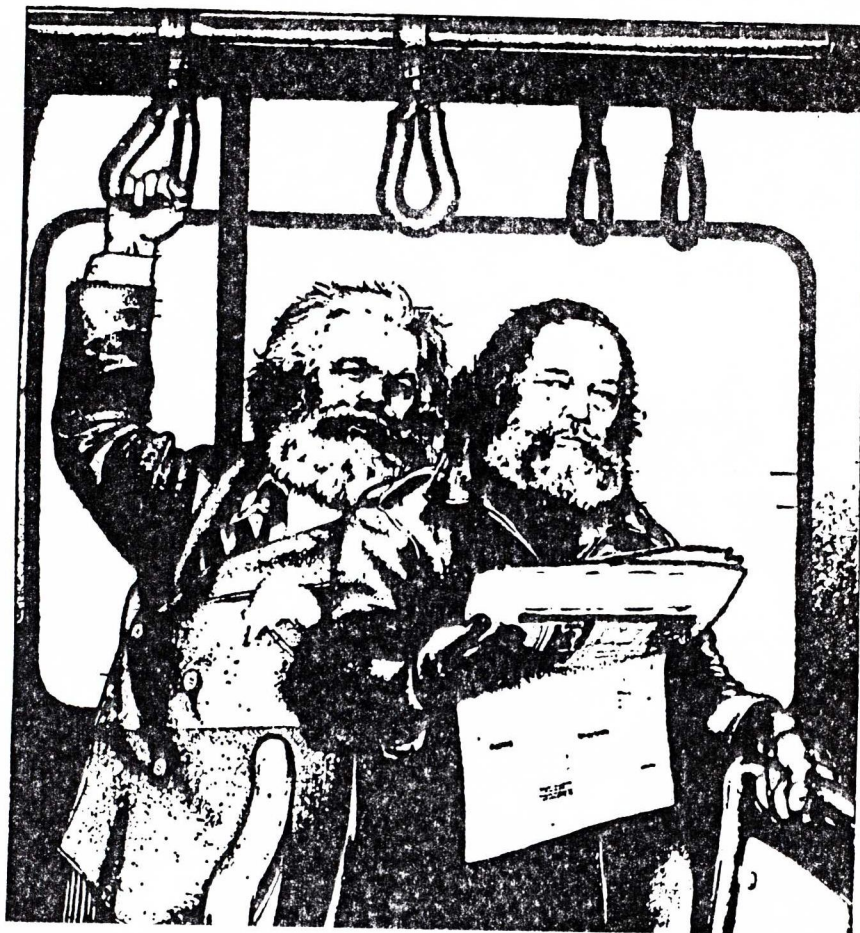
ΤΙΜΗ 50 Δρχ.

ΤΕΥΧΟΣ 2-3 (ΔΙΠΛΟ)
ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΕΝΤΥΠΟ ΘΡΑΚΗΣ

ΑΝΑΡΧΟΣ

περιοδικό
θεωρίας
κ' ημεροφάνειας
Ζ. Πηχης 17.

ΤΕΥΧΟΣ 2-3 (ΔΙΠΛΟ) ΜΑΗΣ ΙΟΥΝΗΣ '84
ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΕΝΤΥΠΟ ΘΡΑΚΗΣ

Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο
Παπαποστόλου Λάζαρος
Τ.Θ. 89 Κομοτηνή

ΤΙΜΗ 50 ΔΡΧ.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

"Οι φοιτητές είναι κατά τεκμήριο, το πιο ελπιδοφόρο κομμάτι της ελληνικής νεολαίας και η σημαντικότερη παραγωγική μας επένδυση"

Αντ. Καλαμαράς ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ 16/12/79

Με την ευκαιρία της επαίτειου της συμπλήρωσης 10 χρόνων ελεύθερων φοιτητικών εκλογών μετά την αποκατάσταση της δημοκρατίας στον τόπο μας, θα θέλαμε να απευθύνουμε μερικά λόγια στο φιλοθέαμον φοιτητικό κοινό που κατεβαίνει στις εκλογές:

Φίλοι και συνεργάτες μας,

Το μέλλον σας, η επαγγελματική σας αποκατάσταση είναι σημαντικός παράγοντας για τη διατήρηση της ηγετικής μας θέσης. Είμαστε απόλυτα ευχαριστημένοι που σήμερα, μετά από 20 πάνω-κάτω χρόνια συστηματικής εκπαίδευσης από την οικογένειά σας και το σχολείο, αντέχετε να συνεχίζετε μέσα από τους κόλπους της ανώτατης εκπαίδευσης και μάλιστα να συμμετέχετε στις λειτουργίες της ενεργά, όπως δείχνει άλλωστε και η μαζική σας κάθοδος στις εκλογές. Καθώς γνωρίζετε, χρειαζόμαστε ικανά, ειδικευμένα μυαλά που είναι πρόθυμα να θυσιάσουν τις εφημέρες, ατομικές επιθυμίες τους και να αφοσιωθούν με πίστη στην επιστημονική έρευνα προς όφελος του Κράτους μας και της Εθνικής μας Οικονομίας

Φίλοι και συνεργάτες μας,

Αυτό το σύστημα έχει δουλέψει πολύ για να σας φτιάξει όπως είστε σήμερα. Την υπομονή σας μας την έχετε δείξει και την έχουμε εκτιμήσει. 18 χρόνια υπακούετε στους γονείς σας και στους δασκάλους σας και πάντα σας λέγαμε ότι αυτό γίνεται για το καλό σας. Μέσα στην όμορφη πανεπιστημιακή οικογένεια, συναντήσατε παρόμοιους όρους και κανόνες ζωής, μια αυξανόμενη εντατικοποίηση μαθημάτων και εξετάσεων αλλά και πολύ ελεύθερο χρόνο. Είστε σε πολύ καλύτερη θέση από τον υπόλοιπο εργαζόμενο πληθυσμό γιατί έχετε το χρόνο να ασχοληθείτε με την πνευματική σας καλλιέργεια, πράγμα που σας ξεχωρίζει από τον απλό λαό. Χωρίς να θέλουμε να κατηγορήσουμε όσους γλεντάνε τα "τρελά φοιτητικά χρόνια" τους πριν μπουέ στην παραγωγή (εμείς άλλωστε σας αντιμετωπίζουμε σαν παιδιά), θα θέλαμε να επικροτήσουμε μια θαυμάσια ιδιότητά σας (που δυστυχώς δεν διαθέτουν όλοι): την πολιτικοποίηση. Είστε τα κατ' εξοχήν πολιτικοποιημένα όντα και επειδή η πολιτική είναι το μέσο χειραγώγησης της κοινωνίας, γίνεστε τα ομογάλακτα αδέρφια μας, οι πιστοί μας σύντροφοι.

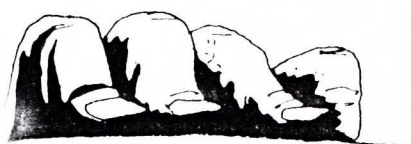
Πιθανώς να μην το γνωρίζετε όλοι, αλλά οι διαφορές ανάμεσα στις φοιτητικές πολιτικές παρατάξεις είναι επιφανειακές. Όλοι είμαστε σύμφωνοι σε ζητήματα ουσίας! Και η "Πανσπουδαστική" που αγωνίζεται για έναν επιστημονικό κρατικό καπιταλισμό σε στυλ Σοβιετικής Ένωσης. Και ο "Δημοκρατικός Αγώνας" που αγωνίζεται για έναν επιστημονικό κρατικό καπιταλισμό Ευρωπαϊκού στυλ. Και η "ΠΑΣΠ" που υπερασπίζεται την σημερινή κρατική διακυβέρνηση. Και η "ΔΑΠ" που υπερασπίζεται την προηγούμενη κρατική διακυβέρνηση. Και οι "Αριστερές Συμπειρώσεις" που κι αυτές ψάχνουν πώς θα εγκαθιδρύσουν το δικό τους τύπο επιστημονικού κρατικού καπιταλισμού. Κι εμείς που βέβαια ανήκουμε σε διάφορα κόμματα, όπως κι εσείς που ψηφίζετε και βρίσκετε ότι πρέπει πάντα κάποιος να σας αντιπροσωπεύει, μια και — πολύ σωστά — αισθάνεστε ανίκανοι να διευθύνετε τον εαυτό σας και τη ζωή σας μόνοι σας, όλοι χορεύουμε στις γλυκιές νότες της Κρατικής και Οικονομικής εξουσίας. Όλοι αγαπάμε την πατρίδα μας, τη Δημοκρατία του Κεφαλαίου, τη Δημοκρατία της κυριαρχίας και της ιεραρχίας, και γιαυτό δεν υπάρχει κανένας λόγος να αντιμετωπίζετε δίλημμα για το ποιά παράταξη θα ψηφίσετε.

Προσοχή όμως, φίλοι μας! Ανάμεσά σας κυκλοφορούν διάφορα ύποπτα, αναρχικά στοιχεία που διαδίδουν διάφορες κακοήθειες για αποχή από τις εκλογές, καταστροφή του πανεπιστημίου και κοινωνική επανάσταση! Οι άνθρωποι αυτοί λένε ότι είμαστε αλλοτρωμένοι, ότι ο Καπιταλισμός, δηλαδή το εμπορευματικό μας σύστημα, μετατρέπει τους ανθρώπους σε εμπορεύματα, ότι το κρατικό μας σύστημα με τη γραφειοκρατία και την ιεραρχία του καταστρέφει κάθε αυτόνομη ανάπτυξη του ατόμου, ότι ζούμε σε μια κοινωνία που προωθεί τον ειδικευμένο ηλίθιο και όχι τον ολοκληρωμένο άνθρωπο, ότι τελικά δεν βιώνουμε τις επιθυμίες μας αλλά ζούμε μέσω των άλλων! Ζητάνε την κατάργηση του Κράτους, της κυριαρχίας ανθρώπου πάνω σε άνθρωπο, του εμπορευματικού συστήματος και στη θέση του τί τοποθετούν; Την αυτοδιεύθυνση και τις ελεύθερες κομμούνες, δηλαδή την αναρχία, το χάος, το μηδενισμό! Εσείς είστε καλά παιδιά, σας έχουμε εμπιστοσύνη, αν και γνωρίζουμε ότι ο άνθρωπος είναι ένα ζώο που εύκολα παρασύρεται. Μην τους ακούτε, κάνετε το καθήκον σας σαν υπεύθυνοι επιστήμονες και δημοκράτες!

Τέλος, ευχόμαστε καλή επιτυχία στην πολιτική σας παράταξη, καλές εκλογές χωρίς φανατισμούς και διενέξεις. Ας χειροκροτήσουμε τον καλύτερο όποιος και αν είναι!

ΕΘΝΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΑΝΩΤΑΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΒΙΟΜΗΧΑΝΩΝ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΤΑΞΕΩΣ

Αναρχική προκήρυξη που κυκλοφόρησε στην Αθήνα την εβδομάδα των φοιτητικών εκλογών.

... "Ο αγροτικός χώρος αναβαθμίζεται οικιστικά και ανασυγκροτείται πολεοδομικά. Με την εξάπλωση της ΕΠΑ στον αγροτικό χώρο περίπου 10.000 οικισμοί και χωριά οργανώνονται σε ένα εθνικό σύστημα 494 ανοιχτών πόλεων στην επαρχία. Με τον τρόπο αυτό καταλύεται ο διαχωρισμός πόλη-χωριό και το επίπεδο των υπηρεσιών και της κοινωνικής και πολυτεχνικής και πολιτιστικής υποδομής του αγροτικού χώρου γίνεται όμοιο με κείνο του αστικού χώρου." ... "Έτσι θα σβήσει ο διαχωρισμός μεταξύ πρώτης και δεύτερης κατηγορίας επιπέδων ζωής". "Επίσης πρόταση για τη δημιουργία των ανοιχτών πόλεων αποτελεί και πρόταση προς τα νομαρχιακά συμβούλια και την τοπική αυτοδιοίκηση." (Ελευθέρι Γνώμη 8/3).

Η χωροταξία, όργανο πάντα στα χέρια των εξουσιαστών για την καταδυνάστευση της προσωπικής μας ζωής, προσπαθεί να συγκαλύψει τον πραγματικό της χαρακτήρα μέσα από τα παχιά λόγια οικολόγων υπουργών που αναλαμβάνουν για λογαριασμό του Κεφαλαίου την εξέλιξη της δίπλα στις άλλες ιεραρχημένες, μη-ανθρώπινες επιστήμες, προσέχοντας παράλληλα να δώσουν ένα χαρακτήρα λαϊκής συμμετοχής αναφέροντας ψευδο-συνοικιακά συμβούλια και τοπικές αυτοδιοικήσεις. Εμείς παρουσιάζουμε αποσπάσματα από το άρθρο "Η ιδεολογία του χωροταξικού προγραμματισμού σαν ιδεολογική εξέλιξη του Κράτους" που μας το έστειλε η εκδοτική ομάδα του περιοδικού "Αρχιτεκτονική".

ΚΡΑΤΙΚΗ ΧΩΡΟΤΑΞΙΑ (...ΕΤΣΙ ΘΑ ΖΩΝΤΑΝΕΨΟΥΝ ΤΑ ΧΩΡΙΑ ΜΑΣ

Αν η χωροταξία αποτελεί γενικά τη λειτουργική σύνθεση ειδικών γνώσεων προερχομένων από ποικίλες επιστημονικές σφαίρες, με σκοπό τη "δημιουργική δράση", την παρέμβαση στον κοινωνικό χώρο, τότε αυτή η κατάληξη στη πράξη, στη διαμόρφωση της πραγματικότητας είναι κάθε άλλο παρά πολιτικά και κοινωνικά ουδέτερη. Και αν ακόμη είναι αλήθεια ότι το σύνολο των επιστημών, της γνώσης είναι συναρτημένες με την κοινωνική χρήση τους (αδιαχώριστες απ' αυτήν), τότε σφαλώς ο χωρ/κός προγραμματισμός και σχεδιασμός (μία που εμπεριέχει τόσο το στοιχείο της ανάλυσης-διερεύνησης του πεδίου εφαρμογής, όσο και την εφαρμογή στο πεδίο) είναι μια σαφώς πολιτική διαδικασία. Άλλωστε σήμερα πια είναι κοινοτυπία το γεγονός ότι το Κράτος είναι κυρίαρχος φορέας άσκησης (και) της χωροταξικής πολιτικής (χωρίς αυτό να σημαίνει ότι αυτός είναι ο λόγος που η τελευταία είναι "πολιτική").

Αν λοιπόν κρατήσουμε σαν αφετηρία, σαν υπόθεση (λίγο-πολύ αξιωματικά) ότι το Κράτος σαν διαχωρισμένη εξουσία και η κοινωνία των πολιτών (σαν η κοινότητα που έχει στερηθεί τη δυνατότητα άμεσου ελέγχου της καθημερινής της ζωής – μέσα από μια ιστορική διαδικασία) συνδέονται μέσω και της Ιδεολογίας, μέσω και της υλικής δύναμης των ιδεών (που επιβάλλει το πρώτο στη δεύτερη), τότε αυτό που πρέπει να ιδωθεί είναι ποιά είναι αυτή η Ιδεολογία που χρησιμοποιεί το Κράτος σαν διαμεσολάβηση για την υλοποίηση (και) της χωροταξικής πολιτικής (σαν οργανικό τμήμα της γενικότερης αναπαραγωγής και διεύρυνσης του κεφαλαιοκρατικού παραγωγικού μηχανισμού και κοινωνικού σχηματισμού).

Δεχόμενοι ήδη ότι ο χωρ/κός προγραμματισμός σαν Κρατική πολιτική χρειάζεται ιδεολογική νομιμοποίηση ορίζουμε αυτή την ιδεολογία σαν τμήμα της γενικότερης Κρατικής ιδεολογίας, εκείνου δηλ. του φανακισμού με τον οποίο το Κράτος νομιμοποιείται απ' ενός μεν απέναντι στα συστατικά του στοιχεία (στον εαυτό του), απ' ετέρου απέναντι στους πολίτες. Έτσι τοποθετούμαστε απέναντι σ' αυτό το ιδεολογικό "κομμάτι" όχι σαν γεννημένο εκ του μηδενός αλλά ενταγμένο στην ιστορική εξέλιξη του ίδιου του Κράτους, δηλ. αυτής καθ' αυτής της Ιδεολογίας (σαν φανταστικής σχέσης του ανθρώπου με τις πραγματικές συνθήκες ύπαρξής του).

Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια οι ιδέες φαίνονται ότι προς στιγμήν έχουν πάψει να είναι επικίνδυνες. Όταν το Κράτος εμφανίζεται σαν εκείνος ο άξιος φορέας σύνθεσης των διαφόρων απόψεων και πληροφοριών, όταν διακηρύσσει ότι παραβαίνει το κέντρο αναφοράς απ' όπου αναγκαστικά θα περάσει κάθε μεταρρύθμιση, όταν ελάχιστα πλασάρεται σαν προοδευτικό στο όνομα του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού (!), δεν μπορούμε να αγνοούμε ότι έχουμε να κάνουμε τουλάχιστον με σαφείς προθέσεις — πέρα από την πραγματική δυνατότητα να ανταπεξέλθει στην προώθηση λύσεων ακόμα και αν αυτές βαφτίζονται σοσιαλιστικές.

Οι ζωντανοί μύθοι του εθνικο-ενωτικού κλίματος για την συνεργασία των παραγωγικών τάξεων επ' ωφελεία της "εθνικής" ανάπτυξης, της λαϊκής συμμετοχής (πάντα βέβαια σε διαδικασίες και αποφάσεις κρατικής πρωτοβουλίας), το δέλεαρ της αυτοδύναμης ανάπτυξης της Ελλάδας που προϋποθέτει βέβαια την υποταγή των ιδιαίτερων ("συντεχνιακών" τα είπαν) συμφερόντων στην πεφωτισμένη κυβερνητική πολιτική — ενσάρκωση / δέσμευση του προτάγματος της "λαϊκής" ετυμηγορίας για Αλλαγή, συνθέτουν τον ιδεολογικό κορμό του σήμερα, όπου ο κάθε προγραμματισμός / παρεμβατισμός (από το χωροταξικό μέχρι της εκπαίδευσης) παίρνει άφεση αμαρτιών για τις θυσίες που συνεπάγεται, και αντλεί *a priori* την εγκυρότητα της νομιμότητάς του.

Όλα αυτά θυμίζουν το "παλιό" της εαυτού, ώστε να είναι φανερό ότι η εξουσία έχει πάψει να μπορεί να πρωτοτυπεί. Μπορεί όμως να γίνεται πιο τολμηρή και χυδαία. Η αφομοίωση της αυτοδιαχείρισης, της λαϊκής αυτοκυριαρχίας, της άμεσης δημοκρατίας γίνεται τόσο κραυγαλέα, ώστε τα παραπάνω να αποτελούν τη μόνιμη γαρνιτούρα της κρατικής πολιτικής, ώστε να ξεστομίζονται άφοβα από τους ίδιους τους φορείς της αναιρέσης του: αναπαρασταίνονται στη φαντασία με την αντιστροφή τους και πράξη μέσα από διαδικασίες όπου το κράτος είναι πανταχού παρών αλλά τώρα πιο κοντά στον πολίτη, "συζητάει" με τους ενδιαφερόμενους "συν"-διαχειρίζεται με τους "αντιπροσώπους" του πολίτη, φτιάχνει και "λαϊκές" συνελεύσεις, προγραμματίζει σύμφωνα με τα "λαϊκά" αιτήματα, εξυψώνει σε ουσία της δημοκρατίας την (ακίνδυνη και ελεγχόμενη) τοπική "αυτοδιοίκηση", "αποκεντρώνει" την ανάπτυξη, "καταπολεμά" τη γραφειοκρατία (ποτέ βέβαια ιδωμένης σαν σχέσης του πολίτη με τον έλεγχο της ζωής του).

Αν αυτά που περιγράφονται είναι το γενικότερο λίγο-πολύ πλέγμα μέσα στο οποίο κινείται η ιδεολογία και η συνακόλουθη πολιτική του κράτους, γίνεται καθαρό ότι το ζήτημα του χωρ/κού προγραμματισμού αντιμετωπίζεται από την κυρίαρχη ιδεολογία σαν μια ακόμη "υποχρέωση" σαν μια ακόμη οφειλούμενη συνεισφορά της πολιτείας στους "δυσασβεστούμενους" κατοίκους των "υποβαθμισμένων" περιοχών (και όχι μόνο αυτών). Παράλληλα το κράτος δεν δείχνει καμιά πρόθεση να διαπραγματευθεί το ρόλο του σαν ο αποκλειστικός φορέας της κοινωνικής πρόνοιας (με τη γενική έννοια), σαν ο πρωτοβουλιακός ρυθμιστής του κοινωνικού διπόλου: εξουσία - λαϊκές αντιδράσεις. Το ότι βρίσκεται υπό τον έλεγχο "σοσιαλιστικής" κυβέρνησης πιστοποιεί την άποψη αυτή.

Αλλά βασικά δύο κυρίως λόγοι συνηγορούν γι' αυτήν:

α) Το γεγονός ότι εδώ και αρκετό καιρό ο χωρ/κός προγραμματισμός είναι άμεσα συσχετισμένος με το ρόλο της πολιτείας,

την πολιτική και την ιδεολογία (ακριβώς επειδή οι περιφερειακές ανισότητες είναι "κρίση" γιατί βασικά αυτοί που ζουν στις "καθυστερημένες" περιφέρειες αποκτούν συνείδηση των προβλημάτων τους και πολλές φορές αντιδρούν ενάντια στις δυσμενείς επιπτώσεις τους πάνω στη καθημερινή ζωή τους — και όχι γιατί έτσι αποφάσισε η όποια κυβέρνηση, ότι τώρα δηλαδή έχουμε και κρίση της περιφερειακής ανάπτυξης).

β) Ότι, παρά την φανερή έλλειψη υλικών προϋποθέσεων για ένα μακροπρόθεσμο προγραμματισμό, το Κράτος δε διστάζει να διακηρύττει, να "δεσμεύεται", να υπόσχεται, να υπερασπίζεται και να καμαρώνει για ιστορίες όπως η Ε.Π.Α. (Επιχείρηση Πολοδομοτικής Ανασυγκρότησης).

Μήπως λοιπόν έχει "ξεγελάσει" και τον εαυτό του; Ή μήπως αντίθετα βρισκόμαστε απέναντι σ' έναν "νεοσύστατο" εκκολλημένο εκσυγχρονισμό της Ιδεολογικής Οργάνωσης της Εξουσίας; Όπως ειπώθηκε και παραπάνω αλλά όπως και ειδικότερα αυτά τα γραφόμενα προσπάθησαν να δείξουν, πρόκειται μάλλον για το δεύτερο.

Όμως μπορεί να έχουμε να κάνουμε με κάτι το "καινούργιο" στο χώρο της ιδεολογικής νομιμοποίησης του χωρ/κού προγραμματισμού, αλλά είναι παλιό σε θεωρία, σαν πρακτική για τον ίδιο τον χωρ/κό προγραμματισμό. Γιατί πέρα από την νεοαποκτημένη πολιτική βούληση (και μάλιστα "σοσιαλιστικής" προέλευσης) και του καλλιεργούμενου εφηρησμού (αφού πια έχει αναλάβει "σοσιαλιστική" κυβέρνηση) βρίσκεται η γνωστή αντίληψη της χωροταξίας σαν το ουδέτερο εργαλείο εφαρμογής στον περιφερειακό χώρο του οικονομικού προγράμματος (... "κοινωνικής δικαιοσύνης"...) η τεχνική κατανομής στον γεωγραφικό χώρο του τομεακού προγραμματισμού (αναμένετε για το πενταετές δηλαδή...) Όπου το πρόβλημα ανάγεται στον κατάλληλο διαχειριστή του εργαλείου (ή αλλιώς στην έλευση των μεσίων του θρυλικού σοσιαλισμού...)

Μια τέτοια στάση ασφαλώς δεν μπορεί να αποτελεί ευχάριστο ωινό για το παρόν και το μέλλον της περιφερειακής κρίσης, ιδωμένης κύρια από την άποψη της αποδιοργάνωσης της ζωής των κατοίκων των αντίστοιχων περιοχών (και πάλι όχι μόνο αυτών). Μπορεί μεν να υπάρχει και η ταξική πάλη, αλλά εξίσου υπάρχει και η τάση της Εξουσίας να την ελέγχει και ακόμα να την "προσεταιρίζεται" κατά κάποιο τρόπο.

Μια εξουσία που μπορεί να εγγράφει κάποια σταθερά βήματα προς αυτή την κατεύθυνση; και πρώτα απ' όλα την ικανότητά της για ιδεολογική εξέλιξη της.

12/3/83

Σ.Ν.

ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

ΝΕΟ ΚΥΜΑ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ

Πριν μερικές βδομάδες μια ομάδα τούρκων αγωνιστών κατέλαβε συμβολικά τα γραφεία της Τούρκικης Αεροπορικής Εταιρείας. Λίγα λεπτά μετά την κατάληψη έφτασαν επί τόπου ισχυρότατες αστυνομικές δυνάμεις. Ενώ είχε ήδη δηλωθεί από τους Τούρκους το συμβολικό της κατάληψης και διαβαζόταν κείμενο προς τους δημοσιογράφους, ακουγόταν από τα αστυνομικά γουόκι-τάκι "κυκλώσαμε τους τρομοκράτες", "είμαστε έτοιμοι". Και ενώ τελικά οι "τρομοκράτες" παραδόθηκαν ειρηνικά, οι φράσεις αυτές από τους φορητούς ασύρματους, θα πρέπει να μας δημιουργήσουν κάποια ερωτηματικά. Αυτή η "τρομοκρατολογία" που φαίνεται ότι έχει γίνει έμμονη ιδέα στα μυαλά μερικών οργάνων της τάξης δεν προοιωνίζει τίποτε καλό. Επί Ν.Δ. αυτή η τακτική έστειλε με αλληπάλληλες σκευωρίες δεκάδες συντρόφους στη φυλακή. Μέχρι και ταγματάρχης Χωροφυλακής κατηγορήθηκε τον γκόμενο της κόρης του σαν τρομοκράτη, ή άλλοι στάλθηκαν φυλακή με πειστήρια σουγιαδάκια και νυχκοκόπτες. Δεν πρέπει όμως να ξεχνιέται η αιματηρή κορωνίδα αυτών των γεγονότων, ο θάνατος του γιατρού Τσιρώνη μετά την έφοδο ακριβώς των επίλεκτων "αντιτρομοκρατικών" μονάδων.

Τον επόμενο καιρό εργάτριες βιοτεχνίας δέχονται επίθεση της αστυνομίας με επακόλουθο τραυματισμούς και νοσοκομεία. Επακολουθεί σειρά συγκρούσεων της αστυνομίας με αγρότες και φορτηγατζήδες.

Παράλληλα μ' αυτά, ένα βράδυ η λεωφόρος Συγγρού μεταβάλλεται σε κόλαση. Η αστυνομία καθαρίζει τους λογαριασμούς της με τους τραβεστί (ας θυμηθούμε πως κι ο Χίτλερ άρχισε την καταστολή διώκοντας πρώτα τους ομοφυλόφιλους). Κι εδώ σημειώνεται η παρουσία των επίλεκτων σωμάτων.

Και βέβαια από το συνεχώς ογκούμενο κύμα της καταστολής δεν μπορεί να λείψει ο προσφιλής στόχος της αστυνομίας, οι αναρχικοί. Υποβάλλεται μήνυση από την ασφάλεια και τον Διοικητή της Αμέσου Δράσης Γεωργακάκη στην εκδότρια του "Κράξιμου" Πάολα για ένα κείμενο όπου χρησιμοποιούσε τη λέξη "βία" και ταυτόχρονα κατά του Π. Παπαδόπουλου, εκδότη του "Σπάστη", για αφίσες και προκηρύξεις που έχουν κυκλοφορήσει τον τελευταίο χρόνο στην Αθήνα. Το σπίτι του δεύτερου παρακολουθείται μέρα-νύχτα, ενώ ο ίδιος σε προκήρυξή του εκφράζει φόβους για τη σωματική του ακεραιότητα. Η συνέχεια θα δείξει αν το ΠΑΣΟΚ θέλει να δημιουργή

γήσει μια νέα υπόθεση Κυρίτση.

ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ στην ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΗ

α) Πριν λίγο καιρό μια έξαρση της κρατικής καταστολής ξεσκέπασε και πάλι τα παραμύθια που μας σερβίρουν τα σοσιαλιστικά αφεντικά μας. Μια προσπάθεια μαθητών των ΚΕΤΕ Αλεξανδρούπολης για εναλλακτική πληροφόρηση αντιμετώπισε τη δυναμική αντίδραση όλων που θίχτηκαν από το έντυπο.

Πιο συγκεκριμένα, κείμενα που αφορούσαν και ασκούσαν κριτική στο στρατό, στον εσωτερικό κανονισμό λειτουργίας του σχολείου τους και στο μάθημα των θρησκευτικών εξόργισαν τους καθηγητές και τους παπάδες. Το αποτέλεσμα ήταν να αποβληθούν δυο μαθητές από όλα τα σχολεία του Έβρου.

Σε σχέση με τον κανονισμό του σχολείου, οι μαθητές χαρακτήρισαν σαν γελοία και απαράδεκτα τα άρθρα του, που ήταν του τύπου "οι ακρότητες και οι εκκεντρικοί στην εμφάνιση απαγορεύονται" "ο μαθητής σέβεται την σχολική περιουσία", "η προσευχή γίνεται με πραγματική κατανύξη", "η σύνταξη γίνεται χωρίς καθυστέρηση και αθόρυβα". Οι μαθητές τεκμηριώνουν την αντίθεσή τους μ' αυτά τα άρθρα — που πραγματικά θυμίζουν το ολόγκαν "Ησυχία-Τάξη-Ασφάλεια" — λέγοντας πως όσο το σχολείο λειτουργεί σαν μηχανισμός καταστολής, προσφέροντας στους μαθητές ρουτίνα και καταπίεση, αυτοί δεν πρόκειται να το αγαπήσουν.

Επίσης η υπενθύμιση των αυτοκτονιών στο στρατό με το σχόλιο "πρέπει να σπάσει η αιωπή γύρω από αυτό το θέμα" καθώς και η απόρριψη του πλασαρίσματος ελπίδων για την μελλοντική ζωή και των συμβουλών για την τωρινή ζωή μας προκάλεσαν την οργή όλων αυτών που, μη μπορώντας να αντιπαραθέσουν επιχειρήματα, αντιπαραθέτουν τη βία και την ισχύ που τους προσφέρει η εξουσία τους.

Αποκορύφωμα της σπασμωδικής αντίδρασης ήταν η πρόσκληση του ενός μαθητή από τον μητροπολίτη, που μάλιστα του πρότεινε να υπογράψει δήλωση μετάνοιας για να εξασφαλίσει την εύνοια του (απ' εδώ και πέρα τα σχόλια περιττεύουν).

β) Την καταστολή δεν υφίστανται μόνο οι μαθητές αλλά και οι αντεξουσιαστές φοιτητές της Ακαδημίας. Η αστυνομία επιχειρεί εφόδους στα σπίτια τους χωρίς ένταλμα, σε ώρες που αυτοί λείπουν, ολοκληρώνοντας έτσι τη βία τόσο από νομική όσο και από ψυχολογική πλευρά.

ΠΑΣΟΚ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Στις 18 Οκτώβρη 1981 στα πλαίσια της μακρόχρονης προσπάθειας εκσυγχρονισμού του κεφαλαίου αναλάμβανε την εξουσία ο πολιτικός εκφραστής της προοδευτικής μερίδας της αστικής τάξης, το ΠΑΣΟΚ.

Από την εποχή που ήταν αντιπολίτευση το ΠΑΣΟΚ αντιδρούσε σε κάθε προσπάθεια καταστολής που ήταν δυνατόν να έχει κοινωνικές προεκτάσεις. Εξαιρώντας τα γεγονότα του Νοέμβρη του 80 όπου το

ΠΑΣΟΚ πήρε ακροδεξιά θέση, συνήθως σαν αντιπολίτευση μιλούσε για την βαρβαρότητα των ΜΑΤ, τα οποία υποσχόταν και να καταργήσει. Η άνοδος του λοιπόν στην εξουσία έφερε οπωσδήποτε μια καινούργια πρακτική στην καταστολή.

Αυτή φάνηκε αρχικά, σε μικρό βαθμό, στην καταστολή των καταλήψεων και σταδιακά κυριάρχησε στην κρατική καταστολή.

Όταν το "σοσιαλιστικό" κράτος επιτέθηκε στις καταλήψεις χρησιμοποίησε τα δοκιμασμένα ήδη από τον καιρό της δεξιάς όπλα του, ΜΑΤ, καπελάκηδες, ΚΝΕ. Στη Βαλτετσίου όμως την έφοδο έκανε ένα σχετικό νέο σώμα της αστυνομίας, τα ΜΕΑ.

Η διμοιρία καταστολής διαδhlώσεων των ΜΕΑ φοράει πολιτικά έχει μαλλιά και μούσια και προσπαθεί να εισχωρήσει μέσα σε πορείες.

Ενώ η δεξιά χρησιμοποιούσε τα σιδηρόφρακτα ΜΑΤ χωρίζοντας με μια αμετάκλητη γραμμή τα σύνορα του τρόμου, το ΠΑΣΟΚ ξεπέρασε ποιοτικά αυτή τη διαδικασία. Ο τρόμος του κρανοφόρου αποδειχτηκε αναποτελεσματικός. Άλλωστε τα ΜΑΤ ήταν δυσκολοχειρίστα και αρκετά ανεξέλεγκτα. (Η μαζική χρησιμοποίησή τους όπου και αν επιχειρήθηκε υπερέβη τα όρια πολιτικού παιχνιδιού της αστικής δημοκρατίας π.χ. Πολυτεχνείο 80, 2 νεκροί και 400 τραυματίες...). Κάθε επέμβασή τους εξέδλου έπαιρνε ενοχλητική δημοσιότητα.

Τα ΜΕΑ αντίθετα είναι η καινούργια εκσυγχρονισμένη καταστολή. Τα πολιτικά τους ρούχα καταργούν τις διαχωριστικές γραμμές και διαχέουν τον τρόπο παντού. Ο ροπαλοφόρος αντικαθίσταται από το καρτερίστα. Ο κίνδυνος τώρα ελλοχεύει παντού.

Βέβαια ούτε τα ΜΕΑ είναι τόσο άσπιλα στα μάτια της κοινής γνώμης. Το περιβάλλον του Τσιρώνη και άλλοι επαναστατικοί κύκλοι έθεσαν πολλά ερωτηματικά για τις συνθήκες θανάτου του αγωνιστή.

Γεγονός είναι πως τα ΜΕΑ επί ΠΑΣΟΚ έχουν αναλάβει αποκλειστικά την καταστολή των Αναρχικών, και όποιες άλλης δύναμης κινείται στους δρόμους.

Τα ΜΑΤ όμως δεν πέρασαν οριστικά στο περιθώριο. Απλά μέσα σε μια διαδικασία "Γερμανοποίησης" της Ελληνικής κοινωνίας, όπου η καταστολή έχει αποκτήσει τη συναίνεση των υστερικών μικροαστών δεν χρειάζεται προς το παρόν η ισχύς τους. Όταν οι συνθήκες το απαιτούν εμφανίζο-

νται μαζί με όλα τα σύνοργά τους. (άλλα μια απάτη του ΠΑΣΟΚ είναι η υπόσχεση για την κατάργησή τους). Έτσι στις αγροτικές διαδηλώσεις, τα ΜΑΤ εμφανίζονται και θα εμφανίζονται όσο υπάρχουν αφεντικά.

Η προσπάθεια για ποιοτικό εκουγχρονισμό της καταστολής, συνεπάγεται βέβαια και κάποιες αλλαγές στις δομές των σωμάτων καταστολής.

Ο υπουργός Δ. Τάξης θεωρεί την ενοποίηση των σωμάτων καταστολής έργο της ζωής του. "Ο αστυφύλακας πρέπει να επιβάλλεται μόνο με τη στολή του", δήλωσε Σκουλαρίκη. Η νέα δύναμη, σαφώς,

στρατικοποιημένη, θα φτάσει τους 50.000 περίπου. Αναλογικά 1 αστυφύλακας προς 190 πολίτες... Η αναλογία γιατρών στην επαρχία είναι 1 προς 7.000...

Ο νέος νόμος επιβάλλει στενές σχέσεις στο επίπεδο πληροφοριών και με το στρατό. Θα ιδρυθεί Αστυνομική ακαδημία όπου προοδευτικοί διανοούμενοι θα διδάσκουν μαθήματα όπως "χημικά και μηχανικά μέσα για απρόθυμους μάρτυρες" (Σχολιαστής Μάρτ. 84). Παράλληλα η άμεση δράση υπό τον κ. Γεωργακάκη, τέως διοικητή των ΜΕΑ εκουγχρονίζει τους μοτοσυκλετιστές της. Σε συνέντευξη τονίστηκε πως αποτελούν τους νόμιμους καμικάζι αγαπούς τις μηχανές τους πιο πολύ και από γυναίκες και άλλα πολλά. Με ντύσιμο τελευταία λέξη της μόδας της μοτοσυκλέτας οι "νόμιμοι μηχανόβιοι" περιφέρονται στο κέντρο της Αθήνας κάτω από τα γεμάτα θαυμασμό βλέμματα της νεολαίας των φαστ φουντάδικων.

Σα να μην έφταναν όλα αυτά 42 κάμερες έχουν τοποθετηθεί στην Αθήνα και τον Πειραιά για να επιβλέπουν τυχόν άτακτους. Ενώ αυτό τον καιρό το κράτος προωθεί ένα βίαιο εκουγχρονισμό του κεφάλαιου, ταυτόχρονα ενισχύει το μόνο ουσιαστικά πειστικό του επιχείρημα, τους μηχανισμούς καταστολής. Προβλέποντας κοινωνική αναστάτωση, το κράτος παίρνει τα μέτρα του, πιθανώς αναζητώντας κάποιο θύμα για παραδειγματισμό. Έρχεται ένα νέο κύμα καταστολής, γι' αυτό χρειάζεται επαγρύπνηση.

Για τους αφελείς που πίστευαν ότι το ΠΑΣΟΚ θα καταργήσει ΜΑΤ και φακέλους (οι τελευταίοι φτάσαν τα 21 εκατ.) ένα έχουμε να πούμε, όσο υπάρχουν αφεντικά, θα υπάρχουν και ΜΑΤ να τα φυλάνε.

ΑΜΥΝΕΣΘΕ ΠΕΡΙ PARTY

Πήραμε από την Α.Ο.Κ. και δημοσιεύουμε το ακόλουθο κείμενο.

Η τρομοκρατία απλώθηκε στην Κομοτηνή. Η ιερή συμμαχία της εξουσίας έχει για μια ακόμη φορά δραστηριοποιηθεί.

Για μια ακόμη φορά το ψέμα και η συκοφαντία χρησιμοποιούνται από την εξουσία με σκοπό το χτύπημα κάθε αντιεξουσιαστικής κίνησης.

Πανικόβλητα τα αφεντικά από την αύξηση της αναρχικής επιρροής στο χώρο της Κομοτηνής, χρησιμοποιούν την παλιά ξετυτισμένη εικόνα του εξτρεμιστή-βάνδαλου. Μια εικόνα που από το '73 μέχρι τώρα, φανερώνοντας τέλεια έλλειψη φαντασίας, χρησιμοποιείται από αυτούς που κάθε μέρα γίνονται βάνδαλοι ενάντια στην ίδια μας τη ζωή.

Όλη η υστερία των αφεντικών ξεκίνησε από κάποιες — μικρές αλλωστε — φθορές που έγιναν στο χώρο του παν/μίου μετά από ένα πάρτυ στο οποίο δεν υπήρχε αναρχική παρουσία.

Τελείως "πονηρά" τόσο η διεξά "πατρίδα" όσο και το πασοκικό "ελεύθερο βήμα", μιλάν για αναρχικούς, αναρχοαριστερούς ή αναρχοαυτόμενους. Μας αποδίδουν επίσης τελείως ύποπτα κάποιες καταστροφές στεφανιών που δεν ξέρουμε αν έγιναν, παραγνωρίζουν το γεγονός ότι τα λουλούδια ακόμα και αν χρησιμοποιούνται για το μίζερο πατριωτισμό τους, εξακολουθούν να μυρίζουν όμορφα. ΣΑΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΔΕ ΘΑ ΧΤΥΠΗΣΟΥΜΕ ΠΟΤΕ ΤΑ ΣΥΜΒΟΛΑ ΚΑΠΟΙΑΣ ΙΔΕΑΣ, ΑΛΛΑ ΤΟΥΣ ΕΝΣΑΡΚΩΤΕΣ ΤΗΣ.

Το γεγονός ότι μια απελπισμένη νεολαία, που μέσα σε ασφυκτικά υπόγεια της έχουν στερήσει κάθε δικαίωμα, έδειξε τη διάθεσή της για ζωή καταστρέφοντας αυτά που έχει συνδέσει με τη μίζερια της καθημερινότητας, δείχνει την έκταση της ασφυξίας που έχει παραλύσει όλη τη Θράκη.

Βλέπουμε γόνους καθώς πρέπει ακουρισμένων μικροαστικών οικογενειών να αμφισβητούν αν και ενστικτώδικα και αποσπασματικά την αστυνομοκρατία, τη στρατιωτικοποίηση της μίζερης ζωής και τη ρουτίνα της καθημερινότητάς τους (σχολείο, παν/μιο, παμπ-πληρωμένη ανιαρή διασκέδαση).

Σαν Αναρχικοί δεν μπορούμε να κυτέχουμε το μονοπώλιο του αυθόρμητου από οπουδήποτε και αν προέρχεται. Κατανοούμε τα γεγονότα του Σαββατόβραδου παράλληλα όμως διακηρύσσουμε την αναγκαιότητα της ολικής κριτικής. Επιμέρους δραστηριότητες δεν μπορούν να χαρακτηρίζονται ούτε σαν αναρχικές ή επαναστατικές μιας και στόχος της κοινωνικής επανάστασης είναι η ανατροπή της ουσίας του καπιταλιστικού συστήματος της αβιλιότητας και όχι της βιτρίνας της (πλακάτ, στεφάνια...).

Όμως τα γεγονότα αυτά δείχνουν ξεκάθαρα για την πρόθεση της εξουσίας (πρυτανείας, αστυνομίας, τύπου) να εξαπολύσει κύμα τρομοκρατίας ενάντια σε κάθε πρωτόγνωρη για τη Θράκη εκδήλωση αυθόρμητισμού.

Ξεκάθαρος πρώτος στόχος της καταστολής προβάλλει αυτή τη στιγμή ο Αναρχικός χώρος, με προβλεπόμενη συνέχισή τους "κακούς" μαθητές. Κάτι τέτοιο δείχνει η πρακτική του κράτους σε όλο το χώρο της Θράκης σήμερα.

Ο υπέρφωνος εθνικισμός που καλλιεργεί η σημερινή "σοσιαλιστική" εξουσία δεν θα μπορούσε να φανεί πούθενά καλύτερα από το θέαμα που παρέχουν σήμερα οι τοίχοι της Κομοτηνής γεμάτη από χουντικά και φασιστικά συνθήματα. Όλοι αυτοί που σήμερα τους έπιασε ο πόνος για το νόμο και την τάξη αποσιωπούν επιδεικτικά τη μεγάλη έκταση φασιστική και ρατσιστική δραστηριότητα των ντόπιων παύγωντων παρακρατικών ατόμων και ομάδων.

Δεν είμαστε διατεθειμένοι να εμπλακούμε στον πολιτικό καρναβάλι που γίνεται μεταξύ ΠΑΣΟΚ και Δεξιάς περί του ποιος είναι πιο νομιμόφρων διαχειριστής της εξουσίας.

Για όποια καταστολή επακολουθήσει από δω και μπρος σε βάρος της νεολαίας της Κομοτηνής υπεύθυνοι θα είναι ο πρόεδρος, οι εφημερίδες και οι νεκρόφιλοι των κομμάτων.

Η ΕΠΙΘΥΜΙΑ ΓΙΑ ΖΩΗ ΔΕΝ ΦΥΛΑΚΙΖΕΤΑΙ ΟΥΤΕ ΚΑΤΑΣΤΕΛΛΕΤΑΙ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΔΕ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΚΟΜΟΤΗΝΗΣ

Σχόλιο Σπάρτακου: Επειδή πολλά γράφτηκαν για τα "Καφρικά '84" από το Ελεύθερο Βήμα, θα θέλαμε την άποψη του συντάκτη των άρθρων γύρω από τα εξής ζητήματα: 1. Είναι "καφρικό" ή όχι το θέαμα Κνιτών, Πασόκων όταν τσακώνονται για τις αφίσσες; 2. Είναι "καφρικό" ή όχι το θέαμα των ποδοσφαιρόφιλων όταν ουρλιάζουν για τον Αναστόπουλο (και παίρνουν τρένο από Κομοτηνή για Δράμα! για να δουν το Θρό); 3. Είναι "καφρικό" ή όχι τα σκυλάδικα; και 4. Ενοχλήθηκε ποτέ η καλή εφημερίδα από τα συνθήματα "έξω οι Τούρκοι από τη Θράκη" και από τη γενική φασιστοκοραιοκρατική δραστηριότητα;

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΖΗΤΟΥΜΕ ΠΗΓΗ 17. 236 32 980

ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΕΠΙΛΟΓΗ
ΧΑΜΗΛΟΤΕΡΕΣ ΤΙΜΕΣ

ΠΗΓΗΣ ΚΑΙ ΜΟΝΙΜΗ
ΤΑΡΑΧΗ ΑΣΗ ΟΛΩΝ
ΤΩΝ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΩΝ
ΚΑΙ ΕΝΑΝΤΙΑ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ
ΤΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ
ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΤΙΜΗ ΣΤΗ ΣΥΦΙΛΗ

Στο γνωστό "Έθνος" γράφτηκε στις 11/2/84 ένα σχόλιο κάποιου Αμερικάνου Καρλ Μαρχάνι σχετικά με τον Ισπανικό Εμφύλιο. Η καλή εφημερίδα περήφανα μας σημειώνει πως ο συγγραφέας είναι βετεράνος του Ισπανικού Εμφυλίου Πολέμου.

Ο συγγραφέας ούτε λίγο ούτε πολύ διαστρεβλώνει όλα τα γεγονότα που έχουν σχέση με την Ισπανική Επανάσταση. Πλέοντας σε πελάγη αρτηριοσκληρωτικής εξάρσης ισχυρίζεται πως στην αρχή οι Ρώσοι δεν μπορούσαν να περάσουν γραμμή στη "δημοκρατική" κυβέρνηση της Μαδρίτης γιατί δεν είχαν πρεσβευτή στην Ισπανία! Συνεχίζει λέγοντας πως οι κατηγορίες ενάντια στους κομμουνιστές στην περίοδο της ισπανικής επανάστασης υποβοηθούν αντικειμενικά τα επιχειρήματα του Φράνκο. Τέλος σε μια έκρηξη ουφιλιδικής απόχρεμψης ισχυρίζεται πως το Μάη του '37 τα επεισόδια μεταξύ αναρχικών και κομμουνιστών και η θηριώδης καταστολή που ακολούθησε από το μέρος της δημοκρατικής κυβέρνησης προκλήθηκαν από τους ίδιους τους αναρχικούς και από τους πράκτορες του Φράνκο που είχαν διεισδύσει στις γραμμές τους.

Ο καλός συγγραφέας αποσιωπεί πως τις πρώτες μέρες της ισπανικής επανάστασης μαζεύτηκαν στη Μαδρίτη εκατοντάδες έμμισθοι πράκτορες της Γ' Διεθνούς. Ξεχνάει πως ουσιαστικά υπερωρογούς στην κυβέρνηση της Μαδρίτης ήταν ο ανταποκριτής της Πράβδα στην Ισπανία, ξεχνάει πως ο πράκτορας αυτός της GPU, απείλησε τον Ντουρούτι πως σε 6 μήνες ή θα πάψει να είναι αναρχικός ή θα είναι νεκρός.

Στο άρθρο δεν αναφέρεται και η δολοφονία του Αντρές Νιν, ηγέτη του ΠΟΥΜ από πράκτορες της GPU. Δεν αναφέρονται τα κατορθώματα του σταλινικού στρατηγού Λίστερ που διακρίθηκε στις μάχες όχι ενάντια στον Φράνκο αλλά ενάντια στις αγροτικές κομμούνες και στους βιασμούς των αγροτισσών.

Για τα γεγονότα του Μάη '37 στη Βαρκελώνη ο συγγραφέας Μαρχάνι αναφέρει μια εκδοχή στην οποία η ηλιθιότητα ξεπερνά τον ίδιο τον εαυτό της. Αναφέρει συγκεκριμένα για την έφοδο που έκαναν οι σοσιαλιστές και κομμουνιστές μπήσανι ενάντια στο ελεγχόμενο από τους αναρχικούς κτίριο της τηλεφωνικής υπηρεσίας. "Στις 3.30 το απόγευμα της Μαΐου 1937 ο αρχηγός της αστυνομίας Σάλα πήγε στην Τελεφόνικα και εισήλθε στο γραφείο ελέγχου στον πρώτο όροφο. Οι εργάτες

του β' ορόφου που μόλις είχαν σηκωθεί από ένα καθυστερημένο γεύμα νόμισαν πως έγινε επίθεση!!! και άρχισαν να πυροβολούν στο κλιμακοστάσιο." Μετά διηγείται πως πείστηκαν οι εργάτες να παραδοθούν (σε ποιούς;) αλλά πριν το κάνουν άρχισαν για ντόρο να πυροβολούν στον αέρα!!! και έτσι λόγω των πυροβολισμών γενικεύτηκαν τα επεισόδια (γκοοοοοοο!!). Η τάξη τελικά αποκαταστάθηκε όταν 6.000 μπάτσοι επιτέθηκαν στην Βαρκελώνη. Μη ξεχνώντας και τα μαθήματα που πήρε από το σχολείο αναφέρει πως τα επεισόδια τα υποκίνησαν και "πράκτορες του Φράνκο που κινούνταν με ευκολία στον περίγυρο και στην ατμόσφαιρα των αναρχικών".

Ενώ δηλ. στο μέτωπο οι Αναρχικές Ταξιαρχίες πολέμουσαν σκληρά ενάντια στον Φράνκο, στα μετόπισθεν τα σταλινικά σκουλήκια χτυπούσαν ύπουλα κάθε ελευθεριακή κίνηση. Ο καλός αρθρογράφος δεν μας αναφέρει επίσης πότε και πού μπήκαν χαφιέδες στη CNT ή στη FAI και δεν μας εξηγεί γιατί εκτελέστηκαν όλοι οι σταλινικοί των ανατολικών χωρών, την περίοδο 46-52, που είχαν πάρει μέρος στον ισπανικό εμφύλιο με τις Διεθνείς Ταξιαρχίες.

Ο κύριος Μαρχάνι πολέμησε στην Ισπανία με το αμερικάνικο εθελοντικό σώμα που είχε την γελοία ονομασία "Ταξιαρχία Αβραάμ Λίνκολν". Συμπολεμιστής του στο ίδιο σώμα και ο γνωστός συγγραφέας Έρνεστ Χεμινγκγουάι. Ας δούμε τι γράφει μη κρατώντας καθόλου τα προσχήματα στο ηλίθιο και βραβευμένο με Όσκαρ έργο του "Για ποιόν κτυπά η καρδιά";

"Μαζέψαμε τα όπλα αν και δεν τα χρειαζόμαστε για να μην τα πάρουν οι αναρχικοί" "τα γουρούνια με τα μαυροκόκινα μαντήλια θέλουν σκότωμα και όχι οι τοιφλικάδες". Σ' έναν άλλο διάλογο παρουσιάζει τις αναρχικές ταξιαρχίες σαν να αποτελούνταν από παράφρονες. Καταλάβαμε λοιπόν κ. Μαρχάνι ποιός είσαι και ποιός σε πληρώνει (αλήθεια, το αγαλματάκι του Στάλιν σε ποίο δωμάτιο το έχεις;)

Για το "Έθνος" ουδέν σχόλιον.

Το άρθρο επιγραφόταν "Τιμή στην Καταλωνία", εμείς του δώσαμε το αληθινό του όνομα.

1. Ντουρούτι: αναρχικός αγωνιστής διοικητής της Ταξιαρχίας Ντουρούτι, όταν απειλήθηκε η κατάληψη της Μαδρίτης από τους φασίστες κλήθηκε επείγοντως από τους σταλινικούς για να την υπερασπίσει. Βρέθηκε νεκρός μετά από λίγες μέρες, πυ-

"ΣΕ ΜΙΑ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ο μηχανικός αυτοματισμός ενός μεγάλου εργοστασίου είναι πολύ πιο τυραννικός από όσο υπήρξαν ποτέ οι μικροί καπιταλιστές που απασχολούν εργάτες. Τουλάχιστον για τις ώρες της δουλειάς μπορεί να γραφτεί στις πόρτες αυτών των εργοστασίων "Αφήστε κάθε αυτονομία εσείς που μπαίνετε". Αν ο άνθρωπος με την επιστήμη και τον εφευρετικό του υπέταξε τις δυνάμεις της φύσης, αυτές τον εκδικούνται με τη σειρά τους υποτάσσοντας τον, ενώ τις υπηρετεί, σε έναν αληθινό δεσποτισμό, ανεξάρτητο από κάθε κοινωνική οργάνωση. Το να θέλει κανείς να καταργήσει τον αυταρχισμό στη μεγάλη βιομηχανία είναι σαν να θέλει να καταργήσει τη βιομηχανία την ίδια, να καταστρέψει το νηματουργείο με ατμό και να ξαναγυρίσει στη ρόκα."

Όποιος λοιπόν ψάχνει να βρει σε ποιό απόφαση του Λένιν ή του Στάλιν άρχισε η "παρέκκλιση" από τη διδασκαλία του Μαρχας ψάξει στους κλασικούς, θα βρει πολλά παρόμοια τερατουργήματα. Όσο γι' αυτούς που διαμαρτυρήθηκαν πως στο άρθρο του Σπάρτακου Νο 1 "Αναρχισμός και Μαρξισμός" οι θέσεις του Μαρξισμού ήταν θέσεις του Σταλινισμού σημειώνουμε πως μια θεωρία δεν κρίνεται από τα γραπτά της αλλά από την πρακτική της.

Σήμερα από τους δέκα αυτοσποκαλούμενους Μαρξιστές οι 9 είναι ότι ακριβώς περιγράφει το άρθρο. Άλλωστε και ο ίδιος ο Μαρχ αντιφάσκει σε διάφορα κείμενά του, υπάρχουν γραπτά του όπου σαφώς αναδύεται το πνεύμα που θα βρει συνεπέστερο εκφραστή του τον Στάλιν.

ροβολημένος πισώπλατα.

2. Αντρές Νιν: Γραμματέας του ΠΟΥΜ, αντισταλινικός κομμουνιστής, συνελήφθη από την σταλινική αστυνομία και εξαφανίστηκε. Όταν οι σύντροφοί του γράφαν στους τοίχους **Ou est Nin!** (που είναι ο Νιν;) οι σταλινικοί απαντούσαν **A Salamanca ou Berlin** (στη Σαλαμάνκα, κέντρο της Φρανκικής δραστηριότητας, ή στο Βερολίνο, κέντρο του Τρίτου Ράιχ).

ΒΟΡΕΙΟΣ ΗΠΕΙΡΟΣ

**και αναβίωση του εθνικισμού
ή για άλλη μια φορά
«η υπεράσπιση του έθνους»
στην υπηρεσία του
κρατιστικού ψέματος**

Αφού το παραμύθι για την ημερομηνία των εκλογών, που καθημερινά μας σερβίρανε, μια με την μια εκδοχή μια με την άλλη, οι κάθε λογής κομματικοί, κυβερνητικοί, αντιπολιτευόμενοι, συμπολιτευόμενοι παραμυθάδες των εφημερίδων, παρατράβηξε σε μάκρος και υπήρχε φόβος να χάσει το ενδιαφέρον του, με πιθανή συνέπεια να αρχίσουμε να ενδιαφερόμαστε για κάτι πιο σοβαρό από το πότε θα αναλάβει το καινούριο αφεντικό τη διαχείριση της κλεμμένης μας ζωής, έπρεπε να εφευρεθεί ένα φρέσκο παραμύθι για να νανουρίζει τις εφησυχασμένες μας συνειδήσεις.

Επειδή, όπως είναι γνωστό, τα παλιά παραμύθια είναι και τα πιο καλά, βγήκε στο προσκήνιο η παλιά πονεμένη ιστορία της "σκάβας Βόρειας Ηπείρου".

Πιο κατάλληλη για το πλασάρισμα ενός τέτοιου παραμυθιού ήταν, λόγω "εθνικοφρόνου παραδόσεως" η γρια Δεξιά. Παπάδες, έφεδροι αξιωματικοί, θρησκευτικά και ηθικοπλαστικά σωματεία, εθνικιστικές συμμορίες, επαγγελματίες βορειοηπειρώτες ήταν οι κράχτες του νεόκοπου ψέματος. Όμως η απεργία πείνας των δυο βορειοηπειρωτών δεν μπόρεσε να τραβήξει το ενδιαφέρον της κοινής γνώμης και το όλο θέμα δεν έγινε πιστευτό παρά μόνο από μια μικρή μερίδα.

Η απαραίτητη για κάθε εμπόρευμα διαφήμιση στην προκειμένη περίπτωση ήταν η επίθεση (στα ψέματα μάλλον) των γνωστών, για την "δημοκρατική" τους συμπεριφορά, σοσιαλιστικών ΜΕΑ. Αυτόματα το εμπορευματοποιημένο θεαματικό ψέμα άρχισε να κατανalώνεται. Δεκάδες άρθρα σε εφημερίδες, συγκεντρώσεις με κρε-

μασμένα σε σταυρούς κοριτσάκια!!!, καταγιγιστικές δηλώσεις όλων των κομματικών και κυβερνητικών κέντρων εξουσίας, κατορθώνουν να κορυφώσουν το ενδιαφέρον για το μέχρι χτες ξεχασμένο βορειοηπειρωτικό. Σ' ένα παραλήρημα πατριωτισμού ο Πρωθυπουργός δηλώνει στα Γιάννενα με έντονα ηρωικό ύφος ότι "δεν πρόκειται να ανεχτούμε παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στην Αλβανία" και ο αρχηγός της αξιωματικής αντιπολίτευσης δηλώνει ότι συμπαρίσταται στην κυβέρνηση (για πρώτη φορά!). Στο λόγο του ο κ. Παπανδρέου προσθέτει και λίγο Κυπριακό, λίγο χαμένο ελληνισμό Κωσταντινούπολης και φυσικά (να μη λείπει ποτέ!) αρκετή μουσουλμανική μειονότητα Θράκης. Πλέκοντας ύμνους στο Έθνος, στον "ομφάλιο λώρο" που συνδέει τους απανταχού ευρισκόμενους Έλληνες με την Μάνα Ελλάδα (θυμήθηκε τον Μηνά Κόντο μετά από 17 μήνες αυθαίρετης και απάνθρωπης κράτησης) έχτισε πάλι επιτυχέστατα το μύθο "της εθνικής ενότητας" για να κρύψει από τα μάτια μας τις ολοένα και περισσότερο αναφαινόμενες αντιφάσεις του συστήματος, του οποίου είναι διαχειριστής στην Ελλάδα. Η ανεργία, το ρίξιμο του βιοτικού επιπέδου, οι αυτοκτονίες των φαντάρων, η εντεινόμενη και εκσυγχρονισμένη αστυνομοκρατία και ανελευθερία της ζωής μας, η αηδία από την καθημερινή σκλαβιά στα εργοστάσια και στα γραφεία, όλα αυτά μια και όλοι παρασύρθηκαν, είτε στην υπεράσπιση του Έθνους (από χουντοβασιλικούς έως ΠΑΣΟΚ) είτε της "σοσιαλιστικής" χούντας της Αλβανίας (από ΚΚΕ έως αριστεριστές).

Σαν αναρχικοί, σαν άνθρωποι δηλαδή που συνειδητά κυνηγάμε τη χαμένη μας ανθρωπιά πίσω από φυλακές, σχολεία, μπαμπάδες, κόμματα, μύθους, ιδεολογίες, σύνορα και κάθε λογής τοίχους και κάγκελα αντιστεκόμαστε στο θεαματικό ψέμα του "Έθνους", της "εθνικής ενότητας" και γενικά του βρυκολακισμένου εθνικισμού.

Ξέρουμε ότι τα αφεντικά πιστεύουν στην ιδέα του πατριωτισμού τόσο λίγο όσο και εμείς (καθόλου). Όμως το κλίμα σωβινισμού που δημιουργείται για λαϊκή κατανάλωση, η πατριωτική υστερία των πολιτικών ηγετών, η μερραρχία που ίσως σταλεί στην Κύπρο, κλπ., πιθανόν να είναι προετοιμασίες για ένα ξεκαθάρισμα λογαριασμών ανάμεσα στα εθνικά κεφάλαια Τουρκίας-Ελλάδας.

Από μια τέτοια σύγκρουση αυτοί που σίγουρα θα έβγαιναν χαμένοι είναι οι προλετάριοι, Τούρκοι και Έλληνες. Αυτοί που θα κέρδιζαν θάταν μόνο οι καπιταλιστές.

— Η εθνικιστική υστερία είτε εξυπηρετεί την απόκρυψη της καθημερινής ληστείας σε βάρος μας, είτε προετοιμάζει το έδαφος για μια σύγκρουση των κεφαλαιοκρατών Ελλάδας-Τουρκίας, είτε και τα δυο μαζί πρέπει να ξεσκεπαστεί.

— Εμείς οι αναρχικοί αρνιόμαστε να συρθούμε σαν πρόβατα σε έναν πόλεμο απ' όπου άλλοι θα αποκομίσουν οφέλη, ενώ εμείς θα χάσουμε τις ζωές μας.

— Δεν έχουμε να χωρίσουμε τίποτε με τους Τούρκους και Αλβανούς εργάτες, έχουμε όμως πολλά ενάντια στ' αφεντικά, είτε σοσιαλιστικά είτε δικτατορικά είτε ελληνικά είτε αλβανικά είτε τουρκικά.

— Ο μόνος πόλεμος που θα συμμετέχουμε είναι αυτός που θα μας απαλλάξει από τους εξουσιαστές μας.

ΠΑΛΗ ΤΑΞΙΚΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ, ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ

Πριν καλά τελειώσει το γράψιμο αυτού του άρθρου ξυπνήσαμε ένα πρωί τρομοκρατημένοι από τις ανακοινώσεις του ραδιοφώνου και τα ζωολογικού περιεχομένου οκτάστηλα των εφημερίδων, "χτυπήσανε το Πάνθηρ!!", "Απειλή πολέμου". Τελείως συμπτωματικά αυτά τα δραματικά για την ύπαρξή μας ως έθνος περιστατικά συνέβησαν σε μια εποχή που είχε αναγγελθεί κύμα απεργιακών εκδηλώσεων ενώ οι αγρότες ήταν ήδη ξεσηκωμένοι (βλ. Ξάνθη). Το θέαμα του πολέμου για μια ακόμη φορά χρησιμοποιήθηκε επιτυχώς για το κουκούλωμα του ταξικού πολέμου. Η εξουσία με αυτό τον τρόπο πέτυχε για μια ακόμη φορά να εξασφαλίσει την ανοχή των φοβισμένων υπηκόων της. Εδώ και μια δεκαετία όποτε οξύνεται ο ταξικός αγώνας η εξουσία δρα κατά το γνωστό τηλεοπτικό ΤΙΠΙ ΡΙΠΙ ΠΙ ΑΙΓΑΙΟ!!!

ΕΝΑΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟΣ ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ

ΓΑΛΛΙΑ
87

Φαίνεται πως τα αφεντικά των προηγμένων χωρών της Ευρώπης βαρέθηκαν τους μετανάστες εργάτες με τον ιδρώτα και το αίμα των οποίων χτίστηκε η ευημερία από τον πόλεμο βιομηχανική Ευρώπη. Στη Γαλλική κοινωνία του σοσιαλιστή Μιττεράν και του φιλοκυβερνητικού ΚΚΓ το πρόβλημα του ρατσισμού με την άνοδο της ανεργίας, παίρνει διαστάσεις. Δημοσιεύουμε αποσπάσματα απ' την εφημερίδα της γαλλικής Αναρχικής Ομοσπονδίας LE MONDE LIBERTAIRE:

Ο ΥΠΟΒΟΣΚΩΝ ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ

Στη διάρκεια της προηγούμενης κυβέρνησης φαινόταν φυσικό να λες ότι ο ρατσισμός βρισκόταν ιδίως στη Δεξιά και τα κόμματα της αριστεράς διατηρούσαν την εικόνα των υπερασπιστών της ελευθερίας και του αντιρατσισμού. Βεβαίως υπήρχε η στάση του κομμουνιστικού κόμματος στο Βιτρώ, εδώ και μερικά χρόνια, που εξαπέλυσε τις μπουλντόζες ενάντια στους μετανάστες, αλλά μόνο οι "αντιδραστικοί" το θυμούνται ακόμα.

Είναι σήμερα το πιστεύω της αριστεράς αντιρατσιστικό. Βέβαια υπάρχουν πάντα οι στρατευμένοι της αριστεράς μέσα στις αντιρατσιστικές οργανώσεις, αλλά έχουν δυσκολίες στο να αντιπαρεσθούν στην πίεση της άκρας δεξιάς μετά τις τελευταίες δημοτικές εκλογές(1), γιατί ο αγώνας ενάντια στο ρατσισμό συνεπάγεται αγώνα ενάντια στην κυβέρνηση, να η δυσκολία!

Πράγματι η κυβέρνηση έχει αποφασίσει να στρέψει τον αγώνα ενάντια στους λαθραίους μετανάστες. Αυτό βέβαια σημαίνει κυνήγι προσώπων, κι έναν αστυνομικό έλεγχο εντατικότερο στο μετρώ, στους σταθμούς και όλους γενικά τους τόπους μεταφοράς. Τα επιχειρήματα της εξουσίας για να δικαιώσει τέτοια μέτρα είναι τα παρακάτω:

"Είναι η Δεξιά που ευνόησε την είσοδο των μεταναστών στην Γαλλία και η οποία δεν έκανε τίποτε για να αγωνιστεί ε-

νάντια στους λαθραίους. Σήμερα υπάρχουν πάρα πολλοί μετανάστες στη γαλλική επικράτεια και αυτό δημιουργεί προβλήματα εύρεσης εργασίας και συμβίωσης με τον υπόλοιπο πληθυσμό στις περιοχές που είναι πυκνοκατοικημένες από μετανάστες."

Μας φαίνεται πιο δίκαιο να λέμε ότι είναι το καπιταλιστικό σύστημα που έκανε τους ξένους εργάτες να έρθουν στη Γαλλία και διαπιστώνουμε ότι είναι το ίδιο σύστημα, με την ανοχή της κυβέρνησης της αριστεράς, που προσπαθεί να απαλλαγεί από αυτούς.

Ένα άλλο φαινόμενο ως προς τον ρατσισμό αναπτύσσεται όπου κι αν πάς στους δογματικούς οπαδούς της αριστεράς. Μιλάνε για έναν αριθμό ξένων που να μην ξεπερνάει ορισμένο ποσοστό, για έναν τρόπο δηλαδή που να αποκρύπτει το πρόβλημα της συσσώρευσης των ανθρώπων μέσα σε γκέτο (που έχουν κυρίως κατοικήθει από μετανάστες) μια άποψη δηλαδή που υποδεικνύει τους υπεύθυνους των σφαγίων αυτού του καλοκαιριού: Οι υπερβολικά πολυάριθμοι μετανάστες, που μολύνουν τους πολιτισμένους Γάλλους.

Δεν είναι αρκετό να δεις ότι τα κόμματα της κυβέρνησης (σοσιαλιστές και κομμουνιστές) δεν είναι πια αντιρατσιστικά αλλά αντίθετα έχουν μπει μέσα στη λογική της εξουσίας που βάζει πρώτα την ικανοποίηση του μεγάλου αριθμού και αρνείται το άτομο (ιδίως αν είναι ξένο).

Περαισώτερο από ποτέ οφείλουμε να αντιτεθούμε στα ρατσιστικά μέτρα της κυ-

βέρνησης και να επιβεβαιωθεί ότι ο αγώνας ενάντια στο ρατσισμό περνάει μέσα από τον αγώνα για μια άλλη κοινωνία με καινούργιες ανθρώπινες σχέσεις.

ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ;

Κυριακή 20 Νοέμβρη, μπροστά στο στρατόπεδο Ρεϊγύ, κέντρο νεοσύλλεκτων της αστυνομίας αλλοδαπών, κάποιοι φίλοι του Χαμπήμπ Γκρίντζι, ενός νεαρού αλγερινού που δολοφονήθηκε από τρεις δόκιμους της αστυνομίας αλλοδαπών μέσα στο τρένο Μπορντιό-Βιντμίλ, έχουν συγκεντρωθεί, ώστε αυτό το έγκλημα να μην περάσει τόσο γρήγορα στη λήθη... η πύλη ραντισμένη συμβολικά με κόκκινο χρώμα... η έκκληση για τη συγκέντρωση πρωτακούστηκε από το **RADIO-BER** και μεταδόθηκε από μερικούς ελευθεριακούς σταθμούς, όπως το **RADIO LIBERTAIRE**.

Θέλει δύναμη να διαπιστώσει κανείς ότι ακόμα και μια ρατσιστική δολοφονία δεν κινητοποιεί τους διαδηλωτές του χτες και τέτοιου είδους υποθέσεις πρόκειται να εξελιχθούν σε μια σφθαλμοφανή χυδαιότητα. Η αστυνομία δεν είχε προλάβει να καθαρίσει την πύλη της όταν μαθεύτηκε ότι ένας τελωνοφύλακας μόλις είχε σκοτώσει έναν άλλο νεαρό μετανάστη στη Μασσαλία, κατά τη διάρκεια ελέγχου. "Σκόπευα να ρίξω στον αέρα, ήταν ατύχημα!" είπε απλά ο μπράβος δημόσιος υπάλληλος, έστω... μια "τυχαία" σφαίρα στο μέσο της σπονδυλικής στήλης!!!

Στο Στρασβούργο νεαροί βορειοαφρικανοί βγαίνοντας από ένα χορό πέφτουν θύματα της ποντικοπαγίδας του Νόμου. Κάθε βδομάδα περίπου η **MONDE LIBER-TAIRE** αναφέρει και από μια περίπτωση ρατσιστικής επίθεσης, αστυνομικής εκκαθάρισης, μαζικών συλλήψεων... Για τις μεγάλες εφημερίδες αυτές οι ιστορίες έχουν περάσει εδώ και καιρό στα ψιλά. Δεν δίνονται περισσότερες λεπτομέρειες μια και αυτά τα θέματα έχουν καταντήσει ρουτίνα.

Σκατά! Πάει πάρα πολύ! Πολλοί ηλίθιοι έχουν αρχίσει να λύνουν τελικά το πρόβλημα των μεταναστών με πυροβολισμούς. Οι μπάτσοι και οι υπό εγγύηση δολοφόνοι κυκλοφορούν ελεύθεροι, "κάτω από δικαστική επίβλεψη", κάτι που στην περίπτωση τους σημαίνει ελευθερία υπό περιορισμό. Οι φασίστες στήσαν σχεδόν ασίδα στο δρόμο, τα μέσα μαζικής ενημέρωσης μας σερβίρουν το τελευταίο χοντρό παραμυθάκι της εξουσίας. Η σοσιαλιστική κυβέρνηση κλείνει τα μάτια σε όλα αυτά, μουρμουρίζοντας "είναι πολύ λυπηρό!" και βιάζεται να στείλει τις διμοιρίες των **C.R.S.** (τα γαλλικά ματ) με κράνη και γκλομπς να περικυκλώσουν τους κομματιασμένους μετανάστες. Πρόσφατα δεκάδες αλλοδαπών εργατών χτυπήθηκαν, συνηλφθηκαν, μαντρώθηκαν και απελάθηκαν. Και οι αντιρατσιστές επαναστάτες του χτες εξακολουθούν να σωπούν χωρίς αντίσταση μπροστά στα συνεχιζόμενα γεγονότα!

Του π..στη πια πού βρίσκονται όλοι αυτοί λοιπόν; Όλοι αυτοί που φώναζαν μέσα στο δρόμο ενάντια στους ρατσιστές, ενάντια στους διευθυντές των κέντρων αλλοδαπών, ενάντια στους μπάτσους δολοφόνους των αράβων, ενάντια στις σταλινικές μπουλντόζες, ενάντια στους νοσταλγούς της μεγάλης Γαλλίας, ενάντια στις απόπειρες των κωμικών αλλά και αιμοσταγών νεο-ναζί, ενάντια στις απελάσεις, ενάντια στον καρκίνο του ρατσισμού! Τι έχουν απογίνει όλοι αυτοί;

Έχουν αποφασίσει να κλείσουν τα μάτια μπροστά στην πραγματικότητα; Μπροστά στα μνησικάκα συνθήματα πάνω στα γραμματοκιβώτια; Μπροστά στον Τυνήσιο "συνάδελφο" της δουλειάς που υφίσταται κάθε μέρα τις συνεχείς "παρατηρήσεις" του μικρού αφεντικού; Μπροστά στον Μαροκινό γείτονα που του κλείνουν το στόμα νεαροί με ξυρισμένα κεφάλια(2); Μπροστά σ' αυτόν που εξαιτίας του χρώματος του δέρματός του υφίσταται την ταπείνωση του ελέγχου της αστυνομίας; Μπροστά στους

αλγερίνους που υπολογίζονται πιο πολύ σαν κάρτες παραμονής στην χώρα;

Κλαίει με καυτά δάκρυα που τα δημιουργεί τους, ένα προς ένα, περνάνε στη δεξιά, αλλά δεν κάνουν τίποτε περισσότερο για να εξηγήσουν όλη την ηλιθιότητα, όλη την ανόητη αμάθεια, όλο τον παραλογισμό της ξενόφοβης εκστρατείας που καθοδηγείται από τη Δεξιά! Αλλά κατά βάθος άραγε συμφωνούν καθόλου; Εξακολουθούν να μην τολμούν να κριτικάρουν ανοιχτά την

"ΟΤΑΝ
ΜΕΓΑΛΩΣΕ
ΘΑ ΓΙΝΕ
ΛΕΥΚΟΣ"

RGBB

αριστερή τους κυβέρνηση που έπρεπε να αγωνιστεί για την ισότητα των δικαιωμάτων γάλλων και μεταναστών. Ανέχονται τρομοκρατημένοι από την εικόνα του Σιράκ τον αντικαταστάτη του Μιττεράν στα Ιλύσια και δέχονται σκανδαλώδη διακριτικά μέτρα. Ανέχονται από τους υπεύθυνους των κομμάτων τους, μικροδολοφονικές φράσεις του τύπου "οι απεργοί του **AULNAY** δεν είναι παρά φανατικοί ισλαμιστές!"(3), και άλλες μ... όπως "έχω εκλεγεί από τους Γάλλους, όχι από τους μετανάστες". Παρ' όλα αυτά συνεχίζουν να ψέλνουν στα φεστιβάλ τους ένα τραγούδι που λέει πως η Διεθνής θα είναι το ανθρώπινο γένος!

Ξεχνάνε πολύ εύκολα ότι μετά τους μετανάστες αποδιοπομπαίους τράγους του σήμερα, θα είναι η σειρά τους στο στόχαστρο! Ότι οι φασίστες, που τώρα τους αφηγούνται να κερδίζουν έδαφος, θα ασχοληθούν και μ' αυτούς προσεχώς, ότι οι δόκιμοι μπάτσοι της υπηρεσίας αλλοδαπών που χτες δολοφονούσαν τον Χαμίμπ Γκριμζί

θα βρεθούν απέναντί τους, όταν θα κατέβουν πολύ αργά στο δρόμο.

Για τους αναρχικούς το "ΓΑΛΛΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ - ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΕΡΓΑΤΕΣ, ΜΙΑ ΜΟΝΟ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ" δεν είναι μόνο ένα απλό σύνθημα σαν δήλωση καλής θέλησης. Υπάρχει ακόμα καιρός να σταματήσει το κατρακύλημα, αλλά ο χρόνος πιέζει. Αλληλεγγύη, μήπως μια λέξη ξεπερασμένη πια;

Σ Η Μ Ε Ι Ω Σ Ε Ι Σ :

1. Στις τελευταίες δημοτικές εκλογές στη Γαλλία η δεξιά και η άκρα δεξιά σημείωσαν άνοδο στις ψήφους τους.
2. Οι γνωστοί **SKINHEADS**. Το ξυρισμένο κεφάλι αποτελεί σήμερα σύμβολο του διεθνούς νεοναζισμού. Μερικοί τέτοιοι ηλίθιοι κυκλοφορούν και στο κέντρο της Αθήνας.
3. Ο ηλίθιος που το είπε αυτό είναι κομμουνιστής υπουργός.

Μετά το άρθρο για τα σχολεία που δημοσιεύθηκε στο πρώτο τεύχος του "Σπάρτακου" και μη θέλοντας να αφήσουμε το θέμα της εκπαίδευσης στο επίπεδο των αντιθέσεών μας με το σημερινό σχολείο αρχίζουμε από αυτό το τεύχος την παρουσίαση αντεξουσιαστικών κειμένων καθώς και διαφόρων πειραματικών σχολείων που έχουν λειτουργήσει αυτόνοτον αιώνα, όπως το Σάμερχιλλ, οι κυφάλες του Σεμπάστιαν Φορ, το αυτοδιευθυνόμενο σχολείο του Βιτρίβ κ.ά. Το κείμενο που ακολουθεί είναι μετάφραση από την MONDE LIBERTAIRE.

ΟΥΤΕ ΘΕΟΙ ΟΥΤΕ ΔΑΣΚΑΛΟΙ

Κάθε φορά που η αλήθεια της στιγμής επιβάλλει στους επαναστάτες, δηλαδή, να επέμβουμε μέσα στην Πράξη για να προσπαθήσουμε να βαρύνει η γνώμη μας σ' αυτή την πραγματικότητα μ' ένα μόνιμο αποτελεσματικότητα, πρέπει προηγουμένως, για μας τους ίδιους, για να μην κάνουμε ό,τι τύχει, όπως και γι' αυτούς στους οποίους απευθυνόμαστε, για να αποφύγουμε τη μη-κατανόηση και την παρεξήγηση, να τοποθετούμε πάντα καλά τις επιλογές τακτικής που έχουμε κάνει μέσα σε μια μεγαλύτερη προσδοκία.

Μια προσδοκία στρατηγικής τάξης. Μια προσδοκία θεμελιωμένη γύρω απ' τον διπλό προβληματισμό του αναρχισμού και της Επανάστασης. Ακόμη σήμερα, μέσα στο πλαίσιο της συζήτησης που έχει εγκαινιαστεί — συνέχεια στην κληρικαστική και εξουσιαστική κατεύθυνση του "λαϊκού" σχολείου — ταυτόχρονα με την υπεράσπιση και την μη υπεράσπιση του λαϊκού σχολείου, πρέπει να ξεπεράσουμε την επιλογή της αμυντικής τακτικής (υπεράσπιση της λαϊκής πείρας) μέσα στην προσδοκία της δικιάς μας παγκόσμιας δράσης για την ελευθεριακή παιδεία, την Επανάσταση και τον Αναρχισμό. Για να γίνει αυτό πρέπει να καθορίσουμε ή επανακαθορίσουμε τι είναι ελευθεριακή εκπαίδευση.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ ΚΑΙ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΤΗΤΑ

Απ' όσα έχουν μπορέσει να πουν και να κάνουν κατά τη διάρκεια των αιώνων οι αναρχικοί όσον αφορά την εκπαίδευση, προκύπτει ένας ορισμένος αριθμός σταθερών απόψεων. Ένας ορισμένος αριθμός εννοιών-κλειδιών. Η έννοια της "παγκοσμιότητας" είναι μια από αυτές και αυτή που μπορεί να συμφωνεί με την ελευθεριακή παιδεία, αφού ορίζει τον "χωρόχρονο". Η κεντρική απαίτηση αυτής της αντίληψης, μια απαίτηση της οποίας η ορθότητα έχει αποδειχτεί από καιρό, θέτει σαν αρχή ότι το ανθρώπινο ον είναι ένα συνολικό ον, που σε όλες τις στιγμές της ζωής του και σε όλα τα επίπεδα βρίσκεται να είναι κάθε φορά αντικείμενο και υποκείμενο της παιδείας. Αυτό σημαίνει ότι η παιδεία δεν εί-

ναι τίποτε άλλο από τη σχέση του ατόμου (σε κάθε περίοδο της ζωής του) με την ολότητα του περιβαλλοντός του.

Ας... εξηγήσουμε... Στο επίπεδο του "χώρου", ο παγκόσμιος χαρακτήρας της ελευθεριακής παιδείας αναπλάθει κάθε φορά τις σχέσεις του ατόμου προς την οικογένεια, τις γνώσεις, την εργασία, την κοινωνική ζωή, την κοινωνία. Το να μιλάμε για ελευθεριακή παιδεία υπονοεί λοιπόν το να λαβαίνουμε υπόψη μας ταυτόχρονα την ολότητα των εκπαιδευτικών χώρων. Στο επίπεδο του "χρόνου" ο παγκόσμιος χαρακτήρας της ελευθεριακής παιδείας κατατάζει την ενότητα των διαφορετικών σταθμών της ζωής (κυοφορία, γέννηση, παιδική ηλικία, νεότητα, γήρας). Για να συνοψίσουμε πρέπει λοιπόν να πούμε ότι ο παγκόσμιος χαρακτήρας της ελευθεριακής εκπαίδευσης την οδηγεί να γίνει προσωρινή από τη μια μεριά, κι από την άλλη να δημιουργήσει τη συνολικότητα των σχέσεων του ατόμου προς την οικογένεια, τη γνώση κλπ. Όπως π.χ. στο "La Ruche" (Κυψέλη) με περισσότερα τα παιδιά, βρήκαμε εξίσου και ηλικιωμένους που λαβαίναν παιδεία. Είναι επίσης αλήθεια ότι η παιδεία εκεί ήταν συνολική-παντοειδής (φυσική, χειροτεχνική, πνευματική). Εκεί η παιδεία δεν είχε αποξενωθεί από την καθημερινή εμπειρία (οι διδασκόμενοι εκτός από την απασχόληση στα τελέει ήταν όλοι

δημιουργοί και παραγωγοί). Τέλος πραγματικά η παιδεία εγγραφόταν μέσα σε μια κοινωνική διάσταση (το "La Ruche" ήταν άμεσα ενδιαφερόμενος, συνδεδεμένος και συνολικός τόπος της συνεργασίας και της αλληλεγγύης).

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΑ

Πρόκειται εδώ για την πιο γνωστή άποψη του προβλήματος της ελευθεριακής εκπαίδευσης. Η ελευθεριακή παιδαγωγία συνιστά κάθε φορά το σκοπό και το μέσο της ελευθεριακής παιδείας. Ο σκοπός είναι η ελευθερία του ατόμου, η Αυτονομία του (αυτοκαθορισμός), η διευκόλυνση και η καλλιέργεια του ταλέντου του. Το μέσο είναι η ελευθερία, ο σεβασμός της αυτόνομης προσωπικότητας και της ανάπτυξής της. Σ' αυτές τις συνθήκες μια ελευθεριακή παιδαγωγία δεν μπορεί παρά να είναι αντεξουσιαστική και όχι ντιρεκτίβα (επιβεβλημένη διαταγή). Κι' αυτό ασφαλώς δεν έχει καμιά σχέση με την παιδαγωγική, πράγματι, περιέχει ορισμένες αναφορές της ισότητας ανάμεσα στον εκπαιδευτή και τον διδασκόμενο (όπου ο καθένας είναι διαρκώς και εκπαιδευτής και διδασκόμενος) και της ελευθερίας (ο εκπαιδευτής δεν παρεμβαίνει παρά μετά από ερώτηση του διδασκόμενου) που τοπο-

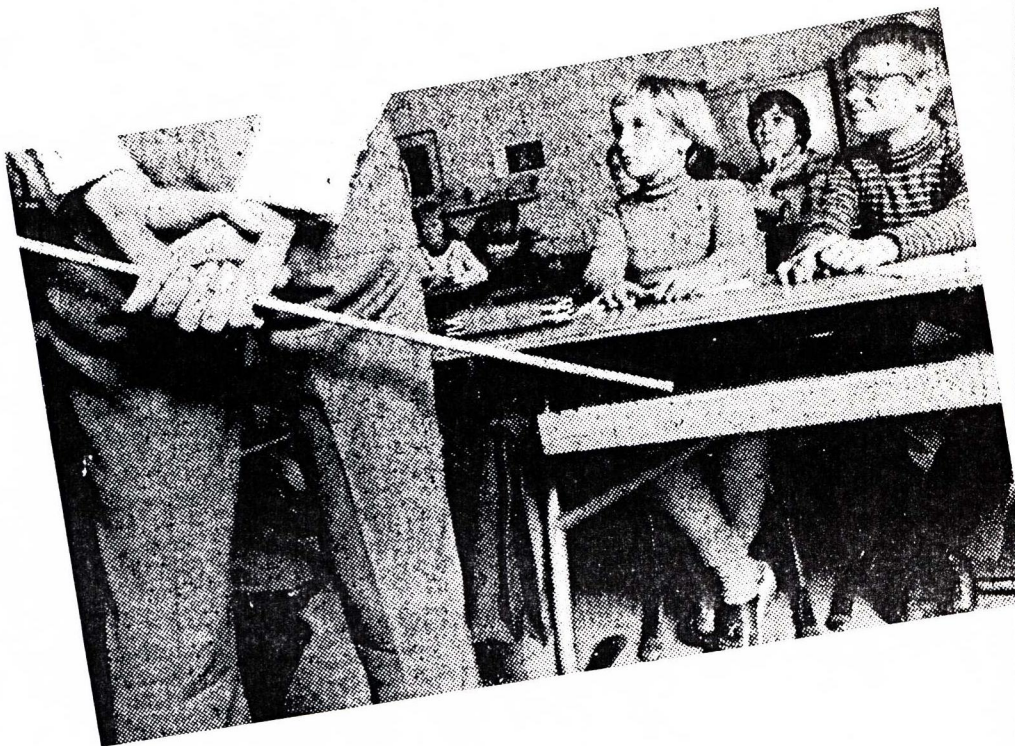
θετούν το διδασκόμενο έξω από την ασφάλεια της βοήθειας και της κάλυψης, αλλά που κι αυτή υπονοεί εξίσου ένα άκουσμα και μια διαθεσιμότητα μεγαλύτερη από τον εκπαιδευτή. Είναι ακόμη π.χ. ότι στο επίπεδο της μετάδοσης γνώσεων ο εκπαιδευτής θα πρέπει όχι μόνο να απαντήσει στην ερώτηση του διδασκόμενου (δηλ. να βοηθά τον διδασκόμενο να προχωρά αυτός προς τη γνώση και όχι αντίστροφα) αλλά να κάνει εξίσου προτάσεις και να βεβαιώσει το ενδιαφέρον και τη φροντίδα του (να κάνει δυνατή κάθε ερώτηση).

Τέλος, κι' αυτό βαδίζει από μόνο του, η ελευθεριακή παιδαγωγική σαν σκοπός και μέσο της ελεύθερης παιδείας, κάνοντας το άτομο να περάσει από το στάδιο του αντικειμένου σ' αυτό του υποκειμένου της παιδείας, πετυχαίνει τη συνολικότητα των χώρων και χρόνων της παιδείας. Θα την ξαναβρούμε δηλ. ταυτόχρονα στο επίπεδο των σχέσεων του ατόμου προς την οικογένεια, τις γνώσεις και την κοινωνία.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ ΚΑΙ ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

Διακρίναμε στα μέσα εφαρμογής της ελευθεριακής παιδαγωγικής πως ελευθεριακή παιδεία σημαίνει ότι ο διδασκόμενος είναι πρωταγωνιστής-υποκείμενο της εκπαίδευσής του. Ότι κάθε άτομο και κάθε ανθρώπινη ομάδα ανακαλύπτει την επιθυμητή εκπαίδευσή του. Ότι καθένας λοιπόν αυτοδιευθύνεται σ' αυτό το επίπεδο. Κι αυτό έχει αξία για ένα άτομο μέσα στο πλαίσιο των συσχετίσεών του προς την οικογένεια, τις γνώσεις, την κοινωνία, καθώς και ένα πλήθος ανθρώπινων ομάδων δράσης (συμβούλια, κομμούνες, περιφέρειες) που είναι και αυτοί επίσης πρωταγωνιστές και εκπαιδευτικοί χώροι. Γιατί, κι αυτό είναι θεμελιώδες, καθένας απ' αυτούς είναι φορέας μιας παιδείας που του ταιριάζει κι αυτή του η κλίση πρέπει να μπορεί να αναπτύσσεται ελεύθερα. Ακόμη και τα συμβούλια πρέπει να ενδιαφέρονται για την εκπαιδευτική διαδικασία. Κι αυτό το ίδιο για τις κομμούνες, τις περιφέρειες, τα έθνη...

Μα για να μην πέσουμε σε λάθη, αυτή η διαφορά των πρωταγωνιστών της εκπαίδευσης δεν σημαίνει καθόλου την απομόνωση, την αυτάρκεια, τη μοναξιά ή τον κατακερματισμό. Καθένας τους θα πρέπει βέβαια να αυτοδιευθύνει την ανάπτυξη της επιθυμητής ασχολίας του, αλλά αυτό μέσα στο πλαίσιο μιας δυναμικής ομοσπονδίας. Η αυτονομία λοιπόν θα εξισωθεί με την ομοσπονδία. Όσον αφορά τη μετάδοση των γνώσεων και της μόρφωσης, θα έχουμε λοιπόν στο επίπεδο μιας χώρας σαν την Γαλλία μια μεγάλη δημόσια εκπαιδευτική ένωση που θα ομοσπονδιοποιήσει τα πνευματικά ταλέντα. Μια μεγάλη δημόσια ένωση που θα είναι — είναι αναγκαίο να την καθορίσουμε — στους αντίποδες της σημερινής εθνικής παιδείας που επιβάλλει ένα πνευματικό κώδικα παγιωμένο, αυτόν του έθνους που δεσπόζει στο πλαίσιο της

σύστασης του Κράτους και αυτόν της μπουρζουαζίας. Η αυτοδιεύθυνση της παιδείας, όπως και όλες οι αυτοδιευθύνσεις από παλιά προϋποθέτει λοιπόν την καταστροφή του συστήματος των τάξεων και του Κράτους.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΜΕΤΑΔΟΣΗ ΓΝΩΣΕΩΝ

Στο μέτρο που είναι παγκόσμια αυτοδιευθυνόμενη και λειτουργεί στο βαθμό της ελευθεριακής παιδαγωγίας, η ελευθεριακή παιδεία αντιτίθεται στο σημερινό σχολείο, το σχολείο των τάξεων και του Κράτους. Αλλά (αυτό έχει ειπωθεί) η ελευθεριακή εκπαίδευση δεν αντιτίθεται καθόλου στη μετάδοση γνώσεων. Όμως αυτή η μετάδοση δεν θα χρησιμεύσει στο Κράτος και την κυρίαρχη τάξη, απλά θα βοηθά την ομοσπονδιακή ένωση όλων των ιδιαίτερων ικανοτήτων. Θα αφορά όλους, τόσο τα παιδιά όσο και τους μεγάλους. Θα πρέπει να αρνηθεί το διαχωρισμό δασκάλου-μαθητή και το διαχωρισμό ανάμεσα στη μετάδοση των γνώσεων της κοινωνικής ζωής (αφηρημένα) και τη μετάδοση των γνώσεων της ζωής άμεσα (με την εμπειρία). Χωρίς ταξινόμηση η μετάδοση γνώσεων θα είναι τόποι συναντήσεως, τόποι προνομιούχοι σε σχέση με τη μετάδοση της γνώσης αλλά όχι μονοπωλητές της. Γιατί η ελευθεριακή παιδεία υπονοεί τον πολλαπλασιασμό των τόπων μετάδοσης της γνώσης και το άνοιγμά τους πάνω στην κοινωνική ζωή ή τη ζωή γενικότερα.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Αυτό που είναι προφανές είναι ότι η ελευθεριακή παιδεία δεν έχει καμιά πιθανότητα υλικής ύπαρξης σε μια καπιταλιστική κοινωνία, εξουσιαστική και κρατιστική και ότι μόνο μια ελευθεριακή κοινωνία μπορεί να της επιτρέψει να αναπτυχθεί πλήρως. Δεν υπάρχει λοιπόν λόγος να αναστήσουμε αυταπάτες και να προσποιηθούμε ότι η ελευθεριακή παιδεία είναι πράγμα δυνατό μέσα στο υπάρχον σύστημα. Ούτε φυσικά να συγχέουμε μια δοσμένη άποψη ή ένα απόκομμα ελευθεριακής παιδείας (αποτύπωμα ελευθερίας) με την ελευθεριακή παιδεία. Αλλά δεν είναι μικρότερο λάθος να περιμένουμε τη μεγάλη βραδιά για να μιλήσουμε για ελευθεριακή παιδεία ή να την βάλουμε σε πράξη. Γιατί η ελευθεριακή παιδεία αρχίζει σήμερα και τώρα. Είναι άμεσα δεμένη με τον αγώνα για μια ελευθεριακή κοινωνία. Είναι μια από τις απόψεις της κοινωνικής επανάστασης, κάτω από τον ίδιο τίτλο που κάθε αγώνας εναντιώνεται στην αλλοτρίωση.

Χωρίς ιεραρχία και ταξινόμηση, η ελευθεριακή κοινωνία σήμερα είναι μια μάχη. Είναι μια πραγματικότητα στη γέννησή της. Μια γέννηση που χωρίς παύση πρέπει να θέσει το πρόβλημα της παιδείας στα πλαίσια της παγκοσμιοποίησης, της αυτοδιεύθυνσης και της ελευθεριακής παιδαγωγίας. Αυτή η εκπαίδευση πρέπει να στηρίζεται στις εμπειρίες αλλά εξίσου να προωθηθεί και να ενταχθεί αποφασιστικά στο όραμα

της κοινωνικής επανάστασης αποφεύγοντας την παγίδα της αυταπάτης του νησιδίου της ελευθερίας μέσα στον ωκεανό της καταπίεσης.

ΣΑΝ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Στο φως της ελευθεριακής εκπαίδευσης, το πρόβλημα της υπεράσπισης ή όχι του "λαϊκού" σχολείου φωτίζεται λοιπόν από μια νέα μεριά. Καταλαβαίνουμε λοιπόν καλύτερα πως, αν είναι απαραίτητο να υπερασπίσουμε το "λαϊκό" σχολείο ενάντια σε ένα κληρικοθρησκευτικό και εξουσιαστικό μέτωπο που θα έφερνε σίγουρα μια σε βάρος μας αντιστροφή, είναι το ίδιο απαραίτητο να είμαστε εξίσου επιθετικοί με την αναφορά στο "λαϊκό" σχολείο και να βεβαιώσουμε καθαρά ότι αγωνιζόμαστε σε τελευταία ανάλυση για την ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ αυτού του κόσμου. Γιατί ο αγώνας μας στο βάθος είναι αυτός για την ελευθεριακή παιδεία και για μια αντεξουσιαστική κοινωνία. Μια κοινωνία που δεν θάχει πια ούτε θεούς ούτε δάσκαλους.

Η ΣΥΝΟΛΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΤΟΥ ΣΕΜΠΑΣΤΙΑΝ ΦΩΡ

Μερικές σκέψεις πάνω στη διαχωρισμένη εκπαίδευση.

Ο ρόλος της εκπαίδευσης είναι να φέρει στο μάξιμουμ της ανάπτυξης όλες τις κλήσεις του παιδιού: φυσικές, διανοητικές, ηθικές. Το καθήκον του εκπαιδευτή είναι να βοηθήσει την πλήρη καλλιέργεια αυτού του συνόλου ενεργειών και ικανοτήτων που συναντάμε σε όλους. Και λέω ότι προικίζονται τα παιδιά που εναποθέτουν σε μας όλη τη γενική μόρφωσή τους (και τα οποία μπορούν να αφομοιώσουν και την τεχνική καθοδήγηση των ενδιαφερόντων και των δυνάμεών τους). Θα έχουμε αποτελειώσει στην υπόληψή τους ολόκληρο το καθήκον μας, γιατί θα έχουμε δημιουργήσει ολοκληρωμένα άτομα.

Ολοκληρωμένα άτομα! Στις μέρες μας το βρίσκουμε αυτό λίγο απίθανο, θα μπορούσα μάλλον να πω ότι δεν το βρίσκουμε. Και είναι εδώ μια από τις μοιραίες συνέπειες του κοινωνικού μηχανισμού και των εκπαιδευτικών μεθόδων που αυτός χρησιμοποιεί.

Ας σκεφτούμε ένα γιο αστικής καταγωγής που οι γονείς του φιλοδοξούν να τον κάνουν δυνατό στην έκθεση ή τα μαθηματικά, αλλά που κυρίως θέλουν να του δώσουν παιδεία αντάξια της τάξης και της κοινωνικής θέσης όπου τον προορίζουν. Ας σκεφτούμε λοιπόν, αν μπορούσε να μάθει να δουλεύει με τα χέρια του το μέταλλο, το ξύλο, το βράχο. Απ' την άλλη ένας γιος προλεταριακής καταγωγής, λίγο ή πολύ άπορος, που η οικογένειά του τον στέλνει μόλις μέχρι τα δώδεκα-δεκατρία χρόνια του στο σχολείο. Ξέρει να διαβάσει και να γράφει και να μετράει σωστά. Είναι στην ηλικία που η εξυπνάδα ανοίγεται με την εμπειρία, η μνήμη αποθηκεύει και η κρίση οξύνεται. Δεν έχει όμως σημασία! Πρέπει

να πάει στο εργοστάσιο ή στα χωράφια για να δουλέψει.

Τί θα συμβεί;

Ο πρώτος από τα δυο αυτά αγόρια θα φτάσει σε ένα σημαντικό βαθμό πνευματικής καλλιέργειας: γραμματιζόμενος, φιλόσοφος, θα έχει την αξία του, δεν το αμφισβητώ αλλά θα έχει μια αξιολύπητη άγνοια μόλις θα προσπαθήσει να τονάρει μια σανίδα, να χτυπήσει μια σφυριά, να χειριστεί ένα εργαλείο. Με μια λέξη να ασχοληθεί με οποιαδήποτε χειρωνακτική εργασία.

Ο δεύτερος θα είναι ίσως στον κύκλο του ένας ικανός εργαζόμενος: μηχανικός, ράφτης, χτίστης· δεν διαφωνώ, αλλά έξω από το επάγγελμά του θα είναι μια ολοκληρωτική αμάθεια και μια άθλια ακατανοησία (ανοησία, βραδύνοια). Και ο ένας και ο άλλος θα είναι κατάλληλα ανεπτυγμένοι κατά μια έννοια αλλά θα έχουν τελείως αμελήσει να αναπτυχθούν ολοκληρωμένα μέσα στη σκέψη τους. Ο πρώτος θα γίνει θεωρητικός, όχι πρακτικός, ο δεύτερος θα γίνει πρακτικός, όχι διανοητικός. Ο ένας θα ξέρει να χρησιμοποιεί το πνεύμα του, όχι τα χέρια του ο άλλος τα χέρια, όχι το πνεύμα. Ο γιός των αστών θα συνήθισι να θεωρεί ανάξια γι' αυτόν τη χειρωνακτική εργασία και σαν υποδεέστερα αυτά που τον τρέφουν. Ο γιος των προλετάρων θα μάθει να υποκλίνεται μπρος στην ανωτερότητα της διανοητικής εργασίας και να ταπεινώνεται με θαυμασμό, σεβασμό και υποταγή μπροστά σ' αυτούς που την εκπροσωπούν. Αποτέλεσμα: Από ξεχωριστή, ατομική άποψη ειδικωμένη, κανείς απ' τους δυο δεν θα είναι ολοκληρωμένο, άρτιο ον. Ο ένας: μυς ρωμαλέους, ασθενικό μυαλό, ο άλλος: δυνατό μυαλό, πλαδαρούς μυς. Ο ένας και ο άλλος, άνθρωποι ανολοκληρώτοι, ημιανεπτυγμένα αποκόμματα της ανθρωπότητας. Από κοινωνική άποψη: αντιζήλια (ανταγωνισμός) ανάμεσα στον χειρωνακτα και διανοητικά εργαζόμενο. Ο διανοητικός μόχθος εκτιμάται περισσότερο και αμείβεται καλύτερα από τον χειρωνακτικό. Εκείνος συνεχίζει αόριστα να σημαίνει κατωτερότητα, πενιχρή αμοιβή και ταπείνωση.

Η παιδεία πρέπει νάχει για σκοπό τη δημιουργία όντων άρτιων και ολοκληρωμένων ενάντια στην καθιερωμένη ειδικευση-ακρωτηριασμό, όταν οι περιστάσεις το επιτρέπουν. Οι χειρωνακτες να προσεγγίζουν τη μελέτη ενός επιστημονικού προβλήματος, να εκτιμούν ένα έργο τέχνης, να επινοούν ή να εκτελούν ένα σχέδιο, και μάλιστα να συμμετέχουν σε μια φιλοσοφική συζήτηση. Οι διανοούμενοι να δουλεύουν μόνοι τους, να χρησιμοποιήσουν με επιδεξιότητα τα μπράτσα τους, να φτιάξουν στο εργοστάσιο ή στα χωράφια τα σύμβολα της δικιάς τους ολοκληρωμένης προσωπικότητας. Το "La Ruche" έχει τη φιλοδοξία και τη θέληση να διαπλάσει τέτοιους τύπους ανθρώπων.

Σ.τ.Σ.: Το κείμενο έχει γραφτεί στις αρχές του αιώνα και ανταποκρίνεται στις τότε κοινωνικές συνθήκες, που πολλές απ' αυτές δεν έχουν αλλάξει.

Τέλος παρουσιάζουμε ορισμένα κείμενα από την Αναρχική Εγκυκλοπαίδεια που κυκλοφόρησε στα 1934. Τα κείμενα αυτά αναφέρονται στις παιδαγωγικές "κυψέλες" που λειτούργησαν στην Γαλλία από το 1904 έως το 1917. Το σχολείο αυτό τοποθετημένο στην εξοχή, υποδέχτηκε κατά μέσο όρο 50 παιδιά κάθε ηλικίας. Ιδρυτής και διευθυντής του, ο αναρχικός Σεμπάστιαν Φωρ, αφιερώνει στο ξεκίνημα την περιουσία του από τα έσοδα των ομιλιών του έτσι που κατά το τέλος του 1907 το σχολείο διαχειρίζεται το ίδιο τα οικονομικά του μετατρεπόμενο σε γενικευμένη συλλογική. Η κυψέλη περιλαμβάνονταν μέσα στο σχέδιο της αυτομόρφωσης του προλεταριάτου που είχε αναστυχθεί λίγα χρόνια πριν και που είχε δοκιμαστεί από τον Πωλ Ρόμπιν, και τη διαρκή εκπαίδευση, μια από τις πιο δυνατές ιδέες του Προυντόν. Η παιδαγωγική του λάμβανε υπόψη την αυτονομία του παιδιού, τη θετική μέθοδο, την απουσία ταξινόμησης (τάξεων), τη συνεκπαίδευση και τη σεξουαλική παιδεία.

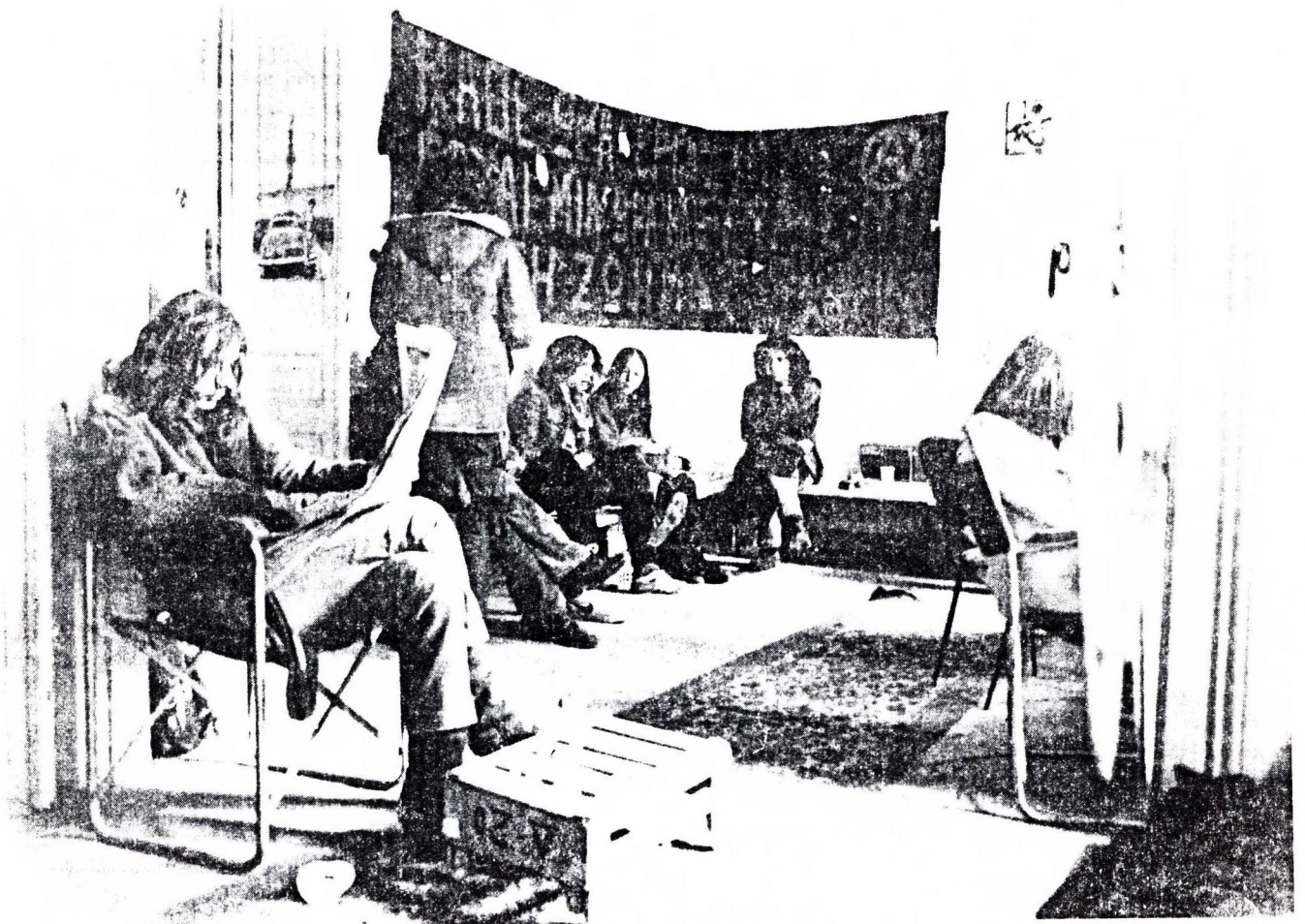
ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Από τη ζωή στην ύπαιθρο, από μια κανονική διαίτα, την υγιεινή, την καθαριότητα, τον περίπατο, τα σπορ και την κίνηση δημιουργούμε άτομα υγιή, ρωμαλέα, όμορφα. Από μια ορθολογική εκπαίδευση, από την ελκυστική μελέτη, από την παρατήρηση, τη συζήτηση και το κροτικό πνεύμα, δημιουργούμε καλλιεργημένες διάνοιες. Η κυψέλη δεν επιχορηγείται ούτε από το Κράτος, ούτε από τη Νομαρχία, ούτε από την κοινότητα. Είναι στο χέρι των ανθρώπων, της καρδιάς και του πνεύματος να μας βοηθήσουν, καθένας όσο μπορεί.

Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ

Η Κυψέλη απαντά στη διπλή απασχόληση δημιουργούμενη ως εξής: Να ετοιμάζει τα παιδιά από τα πρώτα βήματα της ζωής, στις συνθήκες της εργασίας, της ανεξαρτησίας, της αξιοπρέπειας και της αλληλεγγύης μιας ελεύθερης και αδελφωμένης κοινωνίας. Από το γεγονός ότι το άτομο είναι η αντανάκλαση, η εικόνα και το αποτέλεσμα του περιβάλλοντος όπου αναπτύσσεται, είναι φανερό ότι τόσο αξίζει το περιβάλλον όσο αξίζει και το άτομο και ότι σε μια καινούρια εκπαίδευση, με διαφορετικά πρότυπα, σε συνθήκες ζωής ενεργητικές, ανεξάρτητες, αλληλεγγυες, θα ανταποκριθεί ένα καινούριο άτομο: ενεργητικό, ανεξάρτητο, αλληλεγγύη, με λίγα λόγια αντίθετο προς εκείνο του οποίου έχουμε μπροστά μας το λυπηρό θέαμα. Σ.τ.Σ.: Μέσα στα πενήντα χρόνια που μας χωρίζουν από αυτό το κείμενο έχουν οπωσδήποτε εκφραστεί απόψεις πολύ πιο ριζοσπαστικές. Δημοσιεύουμε αυτό το κείμενο παρά τις διαφωνίες μας γιατί πιστεύουμε ότι πρέπει να παρουσιάσουμε όσο το δυνατόν μεγαλύτερο μέρος από το φάσμα των αντεξουσιαστικών απόψεων πάνω στην παιδεία.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ

ΟΙ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΣΠΙΤΙΩΝ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Στις 6 Νοέμβρη του 1981 στους ελευθεριακούς χώρους της Αθήνας συζητιόταν με έξαψη ένα μόνο γεγονός, "έγινε κατάληψη". Ήταν εκείνη τη μέρα του Νοέμβρη η οριακή στιγμή του ξεσπάσματος μιας σειράς γεγονότων που σημάδεψαν ανεξίτηλα

την πορεία των Αναρχικών στην Ελλάδα. Η συζήτηση που είχε αρχίσει σε μερικούς Αντιεξουσιαστικούς κύκλους ήδη από τη δεκαετία του '70 διάβαινε δειλά το κατώφλι της πρακτικής. Τόπος πραγμάτωσης του εγχειρήματος το εγκαταλεημένο νεο-

κλασικό της οδού Βαλτετσίου στα Εξάρχεια.

Κάπως έτσι άρχισε μια δίνη γεγονότων που μας στροβίλισε έτσι δυο περίπου μήνες. Το τέλος αυτών των γεγονότων μας βρήκε τις 18 Γενάρη του '82 σκεπτικούς ή χαρούμενους, μελαγχολικούς ή γε-

ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ - ΑΦΙΕΡΩΜΑ

λαστούς αλλά οπωσδήποτε όχι αδιάφορους.

Το πρώτο λοιπόν ξάφνιασμα της κοινής γνώμης, το ακολούθησε ένα μεγαλύτερο. Στις 11 του μηνός καταλαμβάνεται το εγκαταλειμμένο "βίλλα Στέλλα" στο Ν. Ηράκλειο. Αρίχτει να φαίνεται ότι το εύρος του κινήματος των καταλήψεων ήταν μεγαλύτερο από τα παραδοσιακά πλαίσια των Εξαρχείων. Στη συνέχεια γίνονται καταλήψεις σε Αιγάλεω, Θεσσαλονίκη και Ηράκλειο Κρήτης. Ήδη τα παραδοσιακά όρια του ελευθεριακού χώρου έχουν καταρριφθεί. Η εξέλιξη των γεγονότων στα καταληψμένα σπίτια είχε πολλά κοινά σημεία αλλά και αρκετές διαφορές.

ΒΑΛΤΕΤΣΙΟΥ: Στο κτίριο της Βαλτετσίου 42 (παλιό κτίριο του Δημοσίου αχρησιμοποίητο για 20 χρόνια) η συνέλευση της πρώτης μέρας με συμμετοχή 150 ατόμων ανακοινώνει τα εξής:

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ: ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ Νο 2

Την Παρασκευή 6 Νοέμβρη 1981, καταλάβαμε το κτίριο της οδού Βαλτετσίου 42, που παραμένει τώρα αχρησιμοποίητο, εγκαταλειμμένο και σε άθλια κατάσταση.

1. Είμαστε στην πλειοψηφία μας άτομα νεαρής ηλικίας που πολλά απ' αυτά έχουν ζήσει και γαλουχηθεί σ' όλα τα πρόσφατα κοινωνικά κινήματα που έχουν ξεσπάσει τα τελευταία χρόνια στις γειτονιές, στα εργοστάσια, στα σχολεία, στα πανεπιστήμια, στους δρόμους. Δεν είμαστε κατ' ανάγκη αναρχικοί και εξτρεμιστές αλλά υπάρχουν πολλοί τέτοιοι ανάμεσά μας. Δεν είμαστε κατ' ανάγκη άστεγοι αλλά υπάρχουν και άστεγοι ανάμεσά μας και, προπαντός, πολλοί με προβληματικές συνθήκες διαμονής. Είμαστε στην πλειοψηφία μας άεργοι και άνεργοι, όμως υπάρχουν και πολλοί ανάμεσά μας που είναι αναγκασμένοι να δουλεύουν και βασικά να υποαπασχολούνται στα μισητά κυκλώματα του εμπορίου, στα κέντρα των αφεντικών και των διευθυντών τους.

2. Θέλουμε να καθορίζουμε εμείς οι ίδιοι τους χώρους και το χρόνο της ζωής μας. Δε, θέλουμε τον κόσμο της μισθωτής εργασίας και της κουλτούρας του, που μας απομονώνει και αποχαυνώνει μέσα σε διαμερίσματα-φυλακές, στην αποκτηνωτική δουλειά και μόρφωση μέσα στη βαριεμάρα των κέντρων ψυχαγωγίας και κατανάλωσης.

Το κέρδος, η σύγχυση, οι ιδεολογίες και η ανταλλαγή διαμορφώνουν κάθε χώρο και χρόνο κι εμείς πνιγώμαστε.

3. Γι' αυτό κάνουμε μια αρχή με την κατάληψη του κτιρίου της Βαλτετσίου 42 μια και σκοπεύουμε να οργανώσουμε με τον καιρό εδώ και αλλού, τη ΖΩΗ και την ΑΠΟΛΑΥΣΗ μας ενάντια στα φρικιαστικά και απάνθρωπα όρια της ιδιοκτησίας, της επιχείρησης και οικογενειακής στέγης.

Δεν είναι σκοπός μας να δημιουργή-

σουμε άσυλο-ξενώνα για οποιονδήποτε δε θα συμμετέχει ενεργά στη ζωή της κατάληψης, ούτε θα επιτρέψουμε να γίνει κέντρο διακίνησης ναρκωτικών ή όποιου άλλου εμπορεύματος.

Γι' αυτό και είμαστε αποφασισμένοι να υπερασπιστούμε με κάθε τρόπο αυτή την ενέργειά μας από τις τυχόν δυνάμεις καταστολής και συκοφάντησης των δραστηριοτήτων μας.

Η ίδια η λειτουργία της κατάληψης και οι ανακοινώσεις των γενικών συνελεύσεων και των ομάδων πρωτοβουλιών της είναι αυτές που την εκφράζουν και όχι οι ατομικές συνεντεύξεις που προβάλλονται από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης.

Καλούμε κάθε ελεύθερο άνθρωπο, κάθε σύντροφο, να κουβεντιάσει — τις επόμενες μέρες — ή και να σχεδιάσει, εδώ και αλλού, τις ατομικές του ανάγκες και επιθυμίες που πιθανόν ν' απελευθερώνονται σ' αυτήν την κίνηση που ήδη ξεκινάει.

Προς το παρόν, δεν υποσχόμαστε τίποτε παραπάνω από την υπεράσπιση αυτής της κατάληψης και των αρχικών ενεργειών μας σ' αυτήν.

Τέλος, δηλώνουμε ότι θα συμπαρασταθούμε σ' οποιαδήποτε πρωτοβουλία κατάληψης άλλου χώρου.

10 Νοέμβρη 1981.

Η ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ.

Το κράτος για αρκετές μέρες κρατάει στάση αναμονής. Μετά όμως από μια βδομάδα απαγγέλλονται απ' την εισαγγελεία κατηγορίες κατά παντός υπευθύνου για: ρύπανση, επιαιτία, διατάραξη της κοινής ησυχίας και κατάληψη δημόσιου κτιρίου.

Σε συνάντηση των καταληψιών με τους γείτονες δηλώθηκε ότι δεν είχαν πρόβλημα με την κατάληψη, καθώς και ότι κανείς από αυτούς δεν είχε την πρωτοβουλία συλλογής υπογραφών (εκείνες τις μέρες κυκλοφορούσε ένα κείμενο που ζητούσε την επέμβαση της Αστυνομίας στο καταλειμμένο) αλλά μια Παμιχαήλ στέλεχος του ΠΑΣΟΚ που έμενε αρκετά μακριά από τη Βαλτετσίου. Επίσης συνεργείο της πολεοδομίας και ο δικηγόρος του Ε' Αστυνομικού τμήματος έκαναν επίσκεψη συνιστώντας επιδιорθώσεις σε ταβάνια και πατώματα (για να μην πέσει προφανώς κανείς ΜΕΑτζής και σπάσει το πόδι του στην επερχόμενη έφοδο).

Η συνέχεια της λειτουργίας έδειξε ότι στην κατάληψη δεν έδρασε κάποια συγκροτημένη ομάδα. Μετά τον πρώτο ενθουσιασμό εμφανίζονται διαφωνίες, μια μερίδα ατόμων αντιμετωπίζει με απέχθεια κάθε πρόταση οργάνωσης. Με το νέο χρόνο πολλοί Αναρχικοί έχουν κόψει κάθε επαφή με τη Βαλτετσίου. Το κλίμα γίνεται το κλασικό φρικοειδές ενώ κάθε σκέψη άμυνας έχει εγκαταλειφθεί μέσα σε ένα κλίμα γενικής μακαριότητας.

Δεν είναι τυχαίο ότι οι θετικές στιγμές για τη Βαλτετσίου είναι εκείνες που λειτούργησε πέρα από τα πλαίσια του καταληψμένου, οι συζητήσεις δηλ. για Πολωνία, ναρκωτικά, φυλακές και η διοργάνωση δυο πορειών.

Ν. ΗΡΑΚΛΕΙΟ: Σε γενικές γραμμές η κατάσταση στο Ν. Ηράκλειο ήταν η ίδια με τη Βαλτετσίου. Καταλήφθηκε ένα παλιό Δημοτικό κτίριο γνωστό σαν "βίλλα Στέλλα" και παρουσιάστηκε από τους καταληψίες το παρακάτω κείμενο:

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΤΗΣ "ΒΙΛΛΑΣ ΣΤΕΛΛΑΣ" ΣΤΟ ΝΕΟ ΗΡΑΚΛΕΙΟ

"Όλοι εμείς που συμμετέχουμε στην κατάληψη έχουμε να δηλώσουμε στον καθένα που ενδιαφέρεται να μάθει πραγματικά τι σημαίνει η ενέργειά μας αυτή, τα παρακάτω:

Δεν είμαστε άνθρωποι που ξαφνικά και τυχαία βρεθήκαμε και κάναμε την κατάληψη. Αντίθετα έχουμε γνωριστεί και δημιουργήσει τις σχέσεις μας οι περισσότεροι στη βάση μιας σειράς κοινών επιθυμιών και αναγκών που έχουμε. Η έλλειψη και της στοιχειώδους πολιτιστικής δραστηριότητας είναι ένα από τα σημεία που μας ενώνουν. Κάθε προσπάθειά μας από παλιά για μια γνήσια και αυθεντική πολιτιστική έκφραση πνιγόταν μέσα στα στεγανά που έχουν δημιουργήσει ένα πολιτιστικό στάτους κβο, δηλαδή: Καθίστε εσείς και για την πολιτιστική σας επάρκεια υπάρχουν τα κόμματα και οι "υπεύθυνοι φορείς".

Έτσι, ο κόσμος που ενδιαφέρεται πραγματικά έμενε στο περιθώριο μιας και υπήρχαν κάποιοι που "φρόντιζαν" για τις ανάγκες του. Το πνεύμα αυτό φαίνεται ξεκάθαρα με το πώς αντιμετωπιστήκαμε παλιότερα, όταν είχαμε δημιουργήσει τον πολιτιστικό όμιλο και όταν ζητήσαμε την πλατεία για εκδήλωση για την πυρηνική ενέργεια και για μια συναυλία. Παντού συναντούσαμε την αδιαφορία και την κακοπιστία που εκφράζεται μέσα από τη θεσμοποιημένη άρνηση. Εμείς δηλώνουμε ότι από την κατάληψη θα ξεκινήσουν άμεσα πολιτιστικές δραστηριότητες που θα θέλαμε να ταραξουν την εφησυχασμένη πολιτιστικά κοινωνία του Ν. Ηρακλείου. Σε λίγες μέρες θα δώσουμε συγκεκριμένο πρόγραμμα εκδηλώσεων που θα γίνουν είτε στο καταλημένο κτίριο είτε σε διάφορους χώρους του Ν. Ηρακλείου.

Η κοινωνική μας δραστηριότητα είναι ένα δεύτερο σημείο όπου συμπυκνώνονται ανεκπλήρωτες επιθυμίες και ανάγκες μας. Στην πρώτη προκήρυξή μας λέγαμε ότι τα περισσότερα πράγματα που μας περιβάλλουν στο Ηράκλειο, μέσα στα οποία υποτίθεται πως θα διοχετεύσουμε την κοινωνικότητά μας, μυρίζουν έντονα και από μακριά αποξένωση και αλλοτρίωση. Παντού μας προσφέρουν εμπορεύματα και μας α-

ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ - ΑΦΙΕΡΩΜΑ

ντιμετωπίζουν σαν τέτοια, αυτό το αρνούμαστε. Η άρνησή μας δεν είναι στείρα αλλά συνοδεύεται από την έμπρακτη κριτική μας που μεταφράζεται στα εξής: τις δυο αυτές μέρες που είμαστε εδώ είναι σίγουρο ότι ήρθαμε πιο κοντά ο ένας στον άλλο, συλλογικά ανακαίνισαμε το κτίριο, οργάνωσαμε εκδηλώσεις, δημιουργήσαμε συζητήσεις και γενικά επενδύσαμε ένα πνεύμα δημιουργίας όπου η υποκειμενικότητα και η διαφορετικότητα του καθένα είναι απόλυτα σεβαστή. Έτσι έχουμε αποφασίσει την έκδοση περιοδικού της κατάληψης όπου ο καθένας θα εκφράζει την άποψή του ελεύθερα. Θα κάνουμε άμεσα εκδηλώσεις για το πυρηνικό, τα ναρκωτικά, το γυναικείο ζήτημα κλπ.

Η συνέλευση της κατάληψης, που είναι και το μόνο όργανο που μας εκφράζει, έχει μέχρι στιγμής αποφασίσει τα εξής:

1. Το κτίριο έχει καταληφθεί σαν πολιτιστικό στέκι και όχι για να λύσει το στεγαστικό μας πρόβλημα, απλά, τελείως περιστασιακά, θα μπορούν να μένουν και άτομα που έχουν πρόβλημα στέγης και ταυτόχρονα συμμετέχουν ενεργά στην όλη λειτουργία της κατάληψης.

2. Θα δημιουργηθεί ένα μουσικό καφέ-νείο.

3. Στους χώρους του κτιρίου θα γίνονται διάφορες πολιτιστικές εκδηλώσεις, όπως προβολές ταινιών, μουσικές βραδιές, θέατρο κλπ.

4. Θα υπάρξει βιβλιοθήκη.

5. Θα οργανώνονται διαλέξεις και συζητήσεις και θα δημιουργηθεί ελεύθερο βήμα έκφρασης κοινωνικών και πολιτικών απόψεων.

Σ' όλες αυτές τις εκδηλώσεις θα μπορούν να συμμετέχουν άτομα και ομάδες και να εκφράζουν ελεύθερα τις απόψεις τους.

Τέλος, θέλουμε να σημειώσουμε, σε σχέση με τις διάφορες συκοφαντίες για τα ναρκωτικά, ότι η γενική συνέλευση της κατάληψης έχει αποφασίσει ρητά ότι απαγορεύεται η χρήση και η εμπορία ναρκωτικών όπως και οποιουδήποτε άλλου εμπορεύματος.

Στις 19 Νοέμβρη τρεις κλούβες με MAT σταμάτησαν διακριτικά μπροστά στο κτίριο ενώ εργάτες του δήμου με κασμάδες το γκρεμίζουν κάτω από τα έκπληκτα βλέμματα των αγουροξυπνημένων καταληψιών. Ώρα επιχείρησης: 5 το πρωί...

Από την αρχή ο τοπικός σταλινικός δήμαρχος δεν είδε με καλό μάτι την κατάληψη. Αρχικά προφασίστηκε ότι ήθελε το από καιρό εγκαταλειμμένο κτίριο για "πνευματικό" κέντρο. Μετά βέβαια έδειξε τις αληθινές του προθέσεις, το γκρέμισε...

Οπότε, η εξέλιξη των πραγμάτων φύλαξε άσχημες εκπλήξεις για τους τοπικούς σταλινικούς, στις 7 Δεκέμβρη στο Ν. Ηράκλειο καταλαμβάνεται νέο κτίριο, καινούργιο αυτή τη φορά, ιδιοκτησία της Καθολικής εκκλησίας.

Στη διάρκεια αυτής της δεύτερης

κατάληψης και μέχρι το τελικό της χτύπημα, από τα MAT, φάνηκαν οι ίδιες αντιφάσεις και αδυναμίες που εκδηλώθηκαν και στις άλλες καταλήψεις.

ΑΙΓΑΛΕΩ: Σε μια ακόμη εργατική συνοικία βλέπουμε γόνους "συνεπών" προλετάρων να αμφισβητούν εξουσία, κόμμα, οικογένεια' κι εδώ ο άρχων της τοπικής αυτοδιοίκησης στέλνει τις μπουλντόζες να γκρεμίσουν το καταλειμένο. Πρωταγωνιστές πάλι οι γνωστοί ογκώδεις τύποι με το απλανές βλέμμα (ΕΣΑΚ).

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ:

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ανακοίνωση 1.

Καταλαμβάνουμε αυτό το χώρο για να λύσουμε από τη μια μεριά το στεγαστικό πρόβλημα ορισμένων συντρόφων κι από την άλλη για να δημιουργηθεί ένας δικός μας αυτοελεγχόμενος χώρος για την ποιοτική ανάπτυξη της ατομικής-κοινωνικής μας ζωής στη γενικότερη προοπτική ανάπτυξης της πάλης για την ανατροπή της εμπορευματικής κοινωνίας.

Είμαστε ενάντια σε κάθε είδους μισθωτής εργασίας και εμπορευματικής σχέσης, σε κάθε μορφή ταξικής κοινωνίας. Αρνούμαστε το ρόλο του νόμιμου πολίτη σε μια κοινωνία όπου οι νόμοι και οι θεσμοί φτιάχτηκαν από την άρχουσα τάξη για να εξυπηρετούν τα συμφέροντά της.

Μετά την πράξη μας αυτή κάνουμε μια προσπάθεια για τη δημιουργία εναλλακτικών λύσεων, έξω από κάθε είδους αλλοτρωμένης ψυχαγωγίας, που χρησιμοποιεί το κράτος σαν διέξοδο στην ωραιοποίηση της μιζερίας μας.

Αρνούμαστε κάθε διακίνηση ναρκωτικών μέσα στο χώρο αυτό γιατί προωθούνται από το κράτος για να καταστείλουν κάθε μορφή αμφισβήτησης.

Η ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ

Η κατάληψη έγινε σε ένα παλιό κτίριο του ΝΑΤΟ στην Β. Όλγας και αργότερα μεταφέρθηκε στη σχολή κωφαλάων. Μετά την καταστολή στην Αθήνα η κατάληψη αυτοδιαλύθηκε.

ΚΡΗΤΗ: Η κατάληψη έγινε στο Ηράκλειο στις 16 Γενάρη και χτυπήθηκε από την Α-στυνομία την επόμενη μέρα, 15 σύντροφοι οδηγήθηκαν στις φυλακές. Η εφημερίδα "ΔΗΜΟΚΡΑΤΗΣ" (ΚΚΕ) ευχαρίστησε τη Χωροφυλακή για "το ξεβρώμαμα του Η-ρακλείου από τα ανθρώπινα υποπροϊόντα..."

ΠΑΤΗΣΙΑ: Χρονικά τελευταία αυτή η κατάληψη έκανε μια προσπάθεια κριτικής των προηγούμενων λαθών.

ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΤΟΥ ΚΤΗ-ΜΑΤΟΣ ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ΣΤΑ ΠΑΤΗΣΙΑ

Το Σάββατο 9-1-1981 καταλαμβάνουν

με το κτήμα Δρακοπούλου στα Πατήσια, που είναι και η γειτονιά μας, έχοντας όλη την προηγούμενη εμπειρία από τις άλλες καταλήψεις και έχοντας εντοπίσει και σε μεγάλο βαθμό ξεπεράσει και τις αδυναμίες τους, οι οποίες κατά τη γνώμη μας είναι:

1. Η έλλειψη από πριν οργανωμένης ομάδας που σχεδιάζει την κατάληψη και την εκτελεί με κάποια συνοχή θεωρητική και πρακτική. Πράγμα που έχει σαν αποτέλεσμα και την αδυναμία της συνέλευσης της κατάληψης να παίρνει αποφάσεις και να τις υλοποιεί.

2. Οι καταλήψεις γίνονται από κόσμο διάφορο και φλου και από αρκετούς τουρίστες, με αποτέλεσμα όλοι να αισθάνονται με τόνα πόδι μέσα στην κατάληψη και τάλ-λο έξω. Πολλά προβλήματα για την κατάληψη άτομα δεν υπήρχε η δυνατότητα να απομακρυνθούν απ' αυτή, εξαιτίας ενός φιλελεύθερου κλίματος που επικρατούσε και που τα ανεχόταν όλα. Επίσης συμβαίνει να μπαίνουν στις καταλήψεις κάθε λογής άτομα και να κάνουν ότι θέλουν, χωρίς κανέναν να τους πει τίποτα. Αρκετές φορές οι καταλήψεις είχαν εκτραπεί από τους αρχικούς σκοπούς με αποτέλεσμα να απομακρυνθούν οι αρχικοί καταληψίες απογοητευμένοι.

3. Δεν υπήρχε καμία επαφή με τους γείτονες από τους οποίους μάλλον απομακρύνονταν οι καταληψίες.

Τα προβλήματα που απασχολούσαν τους καταληψίες ευαισθητοποιούσαν μόνον αυτούς, με αποτέλεσμα να γκετοποιούνται.

Αντίθετα σε μας, τον πυρήνα που έκανε την κατάληψη τον αποτελούσαν δύο συγκεκριμένες ομάδες, οι Αυτόνομοι Πατησίων και οι Αντιεξουσιαστές Κυψέλης. Δυο ομάδες των οποίων τα μέλη γνωρίζονταν από χρόνια μεταξύ τους, είχαν σαν παρές κοινή καθημερινή ζωή, υπήρχε κοινή θεωρητική και πρακτική συνοχή (με αρκετές αδυναμίες και ελλείψεις σίγουρα) και το κυριότερο σαν ομάδες της γειτονιάς, είχαμε κάποια παρουσία μέσα από διάφορα πολιτιστικά στέκια που υπήρχαν, και από διάφορα έντυπα που είχαμε εκδόσει (αφίσες, προκηρύξεις, περιοδικά) κατά καιρούς.

Ο πυρήνας αυτός των δυο ομάδων αποτελούσε τη γενική συνέλευση της κατάληψης, που αποφάσιζε για την διαμόρφωση του χώρου και του περιεχομένου, και από τους υπόλοιπους έπαιρναν μέρος, μόνον όσοι συμφωνούσαν με τη διακήρυξη που είχαμε εκδόσει λίγο πριν κάνουμε την κατάληψη.

Άμεσα συμπεράσματα που βγάλαμε από τις καταλήψεις είναι: Πρώτα απ' όλα από τη στιγμή που γενικεύθηκαν πέρα από το κέντρο καταλήψεις (Ν. Ηράκλειο, Αιγάλεω, Πατήσια κλπ.) μήπκε καθαρά το θέμα της οργάνωσης στη γειτονιά. Κι αυτό φάνηκε σε μας από την πλατειά συμμετοχή του κόσμου στην κατάληψη και ιδιαίτερα από νέους μαθητές και εργάτες με τους οποίους χάσαμε επαφή μετά την

ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ - ΑΦΙΕΡΩΜΑ

καταστολή των καταλήψεων.

Η εύκολη καταστολή των καταλήψεων έδειξε την αδυναμία άμυνας από τη μεριά μας και αυτό εξαιτίας της έλλειψης συντονισμού που υπήρχε ανάμεσα στις διάφορες καταλήψεις.

Και ακόμα το θάψιμο κυριολεκτικά των καταλήψεων από τη μεριά του τύπου κρατικού-κομματικού, κάνει πλέον έντονη την ανάγκη ύπαρξης μέσων μαζικής ενημέρωσης από τη μεριά του αντεξουσιαστικού χώρου (εφημερίδες, ραδιοφωνικοί σταθμοί).

Αλλά το παιχνίδι μόλις τώρα άρχισε. Το ότι χάσαμε μια μάχη δεν σημαίνει και ότι χάσαμε τον πόλεμο. Καιρός να πάρουμε πάλι το πάνω χέρι χωρίς να επαναλάβουμε πάλι τη λάθη του παρελθόντος.

Σύντροφοι γρηγορείτε, αυτή η δεκαετία είναι δικιά μας.

ΑΥΤΟΝΟΜΟΙ ΠΑΤΗΣΙΩΝ
ΑΝΤΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ ΚΥΨΕΛΗΣ

ΕΥΤΥΧΕΣ ΤΟ ΝΕΟ ΕΤΟΣ

ΚΑΤΟΧΗ 1982. Οι συνθήκες ζωής στο αποκορύφωμα της εξαθλίωσής τους. Επίκεντρο οι μεγαλουπόλεις, τέρατα που γέννησε το εμπορευματικό κέρδος.

Το "πολεοδομικό πρόβλημα" δίνει και παίρνει.

Κράτος, κυβέρνηση, κόμματα, διανοούμενοι, τύπος, λένε λόγια, πολλά λόγια... "παρηγοριά στον άρρωστο μέχρι να βγει η ψυχή του".

Τίποτα όμως δεν άλλαξε. Μόνη μας επιλογή το ταιμεντένιο δάσος των πολυκατοικιών ή τα μολυσμένα νερά του Σαρωνικού.

Ένα από τα βασικότερα αγαθά της ανθρώπινης ζωής η ΚΑΤΟΙΚΙΑ, έγινε αντικείμενο εμπορικής εκμετάλλευσης.

ΑΛΛΟΙ ΕΠΙΛΕΓΟΥΝ ΤΟ ΠΟΥ ΘΑ ΚΑΤΟΙΚΗΣΟΥΜΕ
ΑΛΛΟΙ ΕΠΙΛΕΓΟΥΝ ΤΟ ΠΩΣ ΘΑ ΕΙΝΑΙ Η ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΜΑΣ.

Μας στοίβαξαν τον ένα πάνω στον άλλο, μέσα στους ταιμεντένιους τάφους που λέγονται διαμερίσματα. Εκσυγχρόνισαν τα κλουβιά μας με θερμοσίφωνες, κολοφιέρ, ανασαέρ, για να ξεχάσουμε τι χρώμα έχει ο ουρανός, τι χρώμα έχουν τα φύλλα των δέντρων.

Εμείς σαν μια ομάδα νεαρών κατοίκων της περιοχής κάνουμε αρχή του αγώνα για καλύτερη ποιότητα ζωής καταλαμβάνοντας και απελευθερώνοντας το κτήμα Δρακοπούλου που ανήκει στον Ερυθρό Σταυρό. Εδώ και αρκετά χρόνια το κτήμα Δρακοπούλου ήταν μόνιμο αίτημα όλων των κατοίκων της περιοχής καθώς και των κομμάτων και των πολιτιστικών συλλόγων που ελέγχουν.

Επειδή για χρόνια η πρακτική των συλλόγων και των "πρωτοπόρων" κομμάτων του λαού περιοριζόταν στη συλλογή υπογραφών που μεταφράζονται σε ψή-

φους στις επόμενες εκλογές, βαρεθήκαμε να βλέπουμε το πράσινο να εξαφανίζεται μπροστά στα μάτια μας και αποφασίσαμε να αυτοοργανωθούμε και να περάσουμε την έμπρακτη κριτική μετατρέποντας ένα υποψήφιο ταιμεντένιο τερατούργημα σε πάρκο για όλο το λαό, σε ένα κέντρο εναλλακτικής κουλτούρας, με προοπτική, παρά με τους υπόλοιπους κατοίκους, να καταλάβουμε και τους υπόλοιπους χώρους της περιοχής.

Όλοι όσοι συμμετέχουμε στην κατάληψη έχουμε να δηλώσουμε τα εξής:

1. Είμαστε στην πλειοψηφία μας άτομα νεαρής ηλικίας, που έχουν ζήσει και γαλουχηθεί απ' όλα τα πρόσφατα κινήματα που έχουν ξεσπάσει τα τελευταία χρόνια στις γειτονιές και τα εργοστάσια, στα σχολεία, στα πανεπιστήμια, στους δρόμους και ιδιαίτερα στο πρόσφατο κίνημα των καταλήψεων.

2. Αρνιόμαστε τον κόσμο της μισωτής εργασίας και της κουλτούρας του, αν και πολλοί από μας, είμαστε αναγκασμένοι να υποασχολούμαστε στα μισητά κυκλώματα των αφεντικών και των διευθυντών. Αρνιόμαστε το ρόλο του θεατή που μας προσφέρει η ιεραρχημένη εμπορευματική κοινωνία.

3. Θέλουμε να καθορίζουμε εμείς τους χώρους και το χρόνο της ζωής μας. Έξω από τα κυκλώματα της εργασίας και της κατεστημένης ψυχαγωγίας (ταβέρνες, μπαρ κλπ.), όπου μας προσφέρουν εμπορεύματα και μας χρησιμοποιούν σαν τέτοια.

4. Δεν είναι σκοπός μας να δημιουργήσουμε άσυλο ξενώνα για οποιονδήποτε δεν θα συμμετέχει στη ζωή της κατάληψης και δεν θα επιτρέψουμε να γίνει κέντρο διακίνησης και χρήσης ναρκωτικών και κάθε είδους εμπορεύματος.

Για το κατεληγμένο κτήμα προς το παρόν έχουμε αποφασίσει:

α) Θα λειτουργεί πάρκο και ελευθεριακό παιδικό κέντρο, όπου τα παιδιά θα εκφράζονται ελεύθερα.

β) Θα λειτουργεί χώρος εκθέσεων και συναυλιών.

Για τα κατεληγμένα κτίρια:

α) Μουσικό καφενείο, βιβλιοθήκη και αίθουσα προβολών, συζητήσεων.

β) Ξενώνας όπου θα λύνεται το άμεσο πρόβλημα των συντρόφων για στέγη.

Σκοπός μας είναι το ξεπέρασμα και η ανατροπή κάθε μορφής εξουσίας και ιεραρχίας σε κάθε στιγμή της καθημερινής μας ζωής. Το μόνο αποφασιστικό εκτελεστικό όργανο, είναι η γενική συνέλευση όλων όσων συμμετέχουν ενεργά στην κατάληψη.

Τέλος δηλώνουμε ότι είμαστε αποφασισμένοι να υπερασπίσουμε με κάθε μέσον την κατάληψη, ενάντια σε οποιαδήποτε μορφή καταστολής ή συκοφάντησής της.

Εκφράζουμε επίσης την ενεργό συμπαράστασή μας σε όλες τις καταλήψεις που έγιναν ή θα γίνουν.

Καταγγέλλουμε επίσης τον δήμαρχο Αιγάλεω Σπηλιόπουλο για τη φασιστική ενέργεια να γκρεμίσει χθες το πρωί το εκεί κατεληγμένο κτίριο, που ανήκε στον οργανισμό Σχολικών κτιρίων, μεσαιωνικό κάψιμο της βιβλιοθήκης της κατάληψης και τη λεηλασία τους.

ΠΑΤΗΣΙΑ 9-1-1982

ΑΥΤΟΝΟΜΟΙ ΠΑΤΗΣΙΩΝ
ΑΝΤΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ ΚΥΨΕΛΗΣ.

Ο ΚΛΕΦΤΟΠΟΛΕΜΟΣ. Τελικά στις 12 Γενάρη του '82 το κράτος έδινε την απάντησή του στη πρόκληση των καταλήψεων, όμως η ιστορία δεν τελειώνει εδώ, ακολούθησε ένας βίαιος επίλογος...

Για την Τρίτη 12-1 είχε προγραμματιστεί πορεία για τις φυλακές. Η καταστολή των καταλήψεων της έδωσε φυσικά άλλο νόημα. Η πορεία κατευθύνθηκε προς τη Βαλτετσίου αλλά χτυπήθηκε απρόκλητα από τα ΜΑΤ στη Σόλωνος. Καθώς υποχωρούσαν οι διαδηλωτές οι μπάτσοι της ΚΝΕ από τη μια, και οι ΜΕΑτζήδες από την άλλη έκαναν συλλήψεις και χτυπούσαν όποιον εύρισκαν. (Τότε από κνίτες πιάστηκε ο Μπουκετσίδης και... παραδόθηκε στην ασφάλεια).

ΔΙΚΕΣ

Στις 13 Γενάρη πέρασαν από αυτόφωρο οι 18 σύντροφοί μας που συνελήφθησαν κατά την ταυτόχρονη και οργανωμένη επίθεση των μονάδων ειδικών αποστολών της αστυνομίας, στα σπίτια των καταλήψεων, στα Εξάρχεια, στα Πατήσια και στο Νέο Ηράκλειο.

Μαζί μ' αυτούς περνάει από αυτόφωρο και ο Γιάννης Μπουκετσίδης, που πιάστηκε κατά την επίθεση των ΜΑΤ στην πορεία για τις φυλακές, την ίδια μέρα.

Το κράτος εναντίον τους, έχει ασκήσει ποινική δίωξη για κατάληψη δημοσίου κτιρίου περιύβριση Αρχής κατ' εξακολούθησιν, φθορά ξένης ιδιοκτησίας μετά θρασύτητας, διέγερση πολιτών σε απείθεια, ρύπανση, επαιτεία, κλοπή ηλεκτρικού ρεύματος και διατάραξη κοινής ειρήνης. Για δυο από αυτούς υπάρχει και η κατηγορία της αντίστασης σε βάρος αστυνομικού.

Ο Πισμής που σε βάρος του υπάρχει η κατηγορία της αντίστασης εμφανίζεται στο δικαστήριο με φανερά τα σημάδια και τα τραύματα από τον ξυλοδαρμό του, από τα ΜΕΑ.

Επίσης τραυματισμένος είναι και ο κατηγορούμενος Κανδηράκης.

Στα δικαστήρια είναι συγκεντρωμένος πολύς κόσμος που διαδηλώνει την αγανάκτηση και τη συμπαράστασή του στους κατηγορούμενους φωνάζοντας συνθήματα: Μπάτσοι, γουρουνία δολοφόνοι, Κάτω τα χέρια από τους συντρόφους μας, Είμαστε όλοι καταληψίες, Οι φυλακές δεν σώζουν τί' αφεντικά, Οι δίκες θα γίνουν του κρά-

ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ - ΑΦΙΕΡΩΜΑ

τους καταδίκες.

Το κτίριο μέσα και έξω είναι γεμάτο από μεγάλες δυνάμεις αστυνομίας, χωροφυλακής, ασφάλειας, ΜΕΑ, ΜΑΤ. Το όλο κλίμα που επικρατεί, είναι κλίμα τρομοκρατίας και απαγορεύσεων, που ποτέ από την πτώση της Χούντας μέχρι σήμερα δεν είχε ξαναεπικρατήσει. Οι αίθουσες του αυτόφωρου είχαν γεμίσει με ασφαλίτες και όταν ο κόσμος ήθελε να μπει εμποδιζόταν από τους αστυνομικούς. Οι κατηγορούμενοι όλες τις μέρες που εμφανίστηκαν στο δικαστήριο, ακόμα και την ώρα της δίκης φορούσαν χειροπέδες και δεν τους επιτρεπόταν η επικοινωνία με τους δικούς τους.

Την ώρα που το δικαστήριο συνεδρίαζε στο διάδρομο, έξω από την αίθουσα οι αστυνομικοί κτυπούσαν με γκλομπς και κλωταίες τον κόσμο.

Για τον ένα κατηγορούμενο, τον Κανδράκη, ο εισαγγελέας όρισε ταχτική δικάσιμο, και αυτός αφέρθηκε ελεύθερος, οι υπόλοιποι πήραν αναβολή για τις 15 και κρατήθηκαν έως τότε στην ασφάλεια.

Την Παρασκευή 15/1, κάτω από το ίδιο κλίμα τρομοκρατίας και με ξυλοδαρμό των συγγενών, των δικηγόρων, των δημοσιογράφων και των μαρτύρων υπεράσπισης των κατηγορούμενων από τα ΜΑΤ, άρχισε η δίκη.

Οι συνήγοροι υπεράσπισης δήλωσαν, ότι θεωρούν απαράδεκτες τις συνθήκες που επικρατούν στο δικαστήριο και ζητήσαν αναβολή της δίκης.

Το δικαστήριο δεν δέχεται και διακόπτει για την επόμενη.

Το πρωί του Σαββάτου πρώτη δικάζεται η υπόθεση της Βαλτετσίου.

Μάρτυρες κατηγορίας είναι οι αστυνομικοί που πήραν μέρος στην επιχείρηση κατά των καταλήψεων. Τρεις ιδιώτες που κλήθηκαν δεν εμφανίστηκαν.

Η κατάθεση όλων είναι η ίδια. Ένα οργανωμένο ψέμα. Ο επικεφαλής τους μάλιστα ισχυρίστηκε πως τον χτύπησε ο Πισμίσιο και πως σώθηκε χάρη στην μεσολάβηση άλλων αστυνομικών.

Η αλήθεια όμως είναι ότι ο Πισμίσιο ξυλοκοπήθηκε άγρια και ιδιαίτερα στο ανάπηρό του πόδι. Οι ίδιοι μάρτυρες δεν απαντούν στις ερωτήσεις των συνηγόρων υπεράσπισης.

Οι μάρτυρες υπεράσπισης που καταθέτουν τονίζουν πως συμμετείχαν στην κατάληψη, πως και αυτοί είναι υπεύθυνοι και πως το ίδιο υπεύθυνοι είναι και χιλιάδες άλλοι που πέρασαν από το χώρο αυτό. Είπαν πως δεν στέκει καμία κατηγορία και πως δεν μπορεί να δικάζονται 7 άτομα για κάτι που έκαναν και πολλοί άλλοι και πως αν πρέπει να δικασθούν κάποιοι για τις καταλήψεις, τότε ας δικασθούν και αυτοί.

Οι συνήγοροι των κατηγορούμενων αναφερόμενοι στις κατηγορίες επεσήμαναν: δεν μπορεί να σταθεί κατηγορία για κατάληψη κτιρίου την στιγμή που αυτό είναι 20 χρόνια εγκαταλελειμμένο και κανένας δεν το χρησιμοποιεί.

Γιατί δεν κατηγορείται τότε για κατάληψη και ο δήμαρχος Αθηναίων που μήκω με μπουλντόζες στο ΕΑΤ-ΕΣΑ;

Δεν υπάρχει φθορά τη στιγμή που οι καταλήψεις επισκεύαζαν και έβαψαν το κτίριο. Δεν γίνεται λόγος για ρύπανση όταν το σπίτι από εστία μόλυνσης που ήταν, καθαρίζεται.

Όσον αφορά δε την περιύβριση αρχής, οι συνήγοροι λένε ότι τη θυμούνται σαν κατηγορία και σε δίκες που έκανε η χούντα.

Ανάμεσα στους συνήγορους υπεράσπισης ήταν και ο δικηγόρος Κριμπάς, που όπως έγραψε ο Ριζοσπάστης, είχε στο παρελθόν αναλάβει την υπεράσπιση πολλών αστυνομικών-βασανιστών και πως είναι χουντικός. Κάνουμε γνωστό ότι στο συγκεκριμένο συνήγορο ανατέθηκε η υπεράσπιση του κατηγορούμενου από τους γονείς του, οι οποίοι μάλιστα είναι στελέχη του ΚΚΕ και πως οι άλλοι κατηγορούμενοι δεν δέχθηκαν την υπεράσπισή του.

Ο κατηγορούμενος Πισμίσιο στην απολογία του δέχθηκε ότι συμμετείχε στην κατάληψη και είπε πως αν τώρα βρίσκεται στο εδώλιο, βρίσκεται για τις ιδέες του. Απευθυνόμενος στους δικαστές είπε: "Κανείς εδώ μέσα δεν είναι ευτυχισμένος και πως αυτό τον κόσμο της αποξένωσης και της μοναξιάς τον μισούμε και θα τον πολεμήσουμε."

Ο εισαγγελέας στην αγόρευσή του ζήτησε να καταδικασθούν οι κατηγορούμενοι και προσπάθησε να πείσει το ακροατήριο και τους κατηγορούμενους, πως δεν αντιμετωπίζονται από το δικαστήριο σαν περιθωριακοί και αναρχικοί αλλά σαν Έλληνες πολίτες που έπεσαν σε ποινικό αδίκημα, και ότι δεν είναι περιθωριακοί ή αναρχικοί, αλλά άτομα με "ψυχολογικά συμπλέγματα".

Τελικά το δικαστήριο θώωσε τον Αλεξίου και τον Λαυράνο και καταδίκασε τους υπόλοιπους σε 13 μήνες και τον Πισμίσιο σε 21 μήνες κράτησης, χωρίς ανασταλτικό χαρακτήρα έφεσης.

Η δίκη της υπόθεσης Νέου Ηρακλείου αναβλήθηκε για τις 27/1 και οι κατηγορούμενοι κρατήθηκαν στον Κορυδαλλό.

Η δίκη του Μπουκετσίου πήρε και αυτή αναβολή για την ίδια μέρα.

Στις 27/1 η δίκη του Ηρακλείου αναβλήθηκε επ' αόριστον, του δε Μπουκετσίου για τις 17 του Φλεβάρη.

Οι κρατούμενοι αφέθηκαν ελεύθεροι έως την διεξαγωγή της δίκης τους.

Ο ΤΥΠΟΣ

Σε γενικές γραμμές ο κρατικός τύπος (αστικός και κομματικός) αντιμετώπισε τις καταλήψεις όπως ακριβώς αναμενόταν. Διστρέβλωση (Αυγή, Ελευθεροτυπία) ανακατεμένη με φασιστικές προτροπές καταστολής (Βραδυνή, Ριζοσπάστης) κάπου εκεί ενδιάμεσα κινήθηκε ο υπόλοιπος τύπος. Αποσπάσματα από τον "Οδηγητή" Νο 387 "Τα σπίτια των λεγόμενων κα-

ταλήψεων έχουν γίνει όχι μόνο εστίες ηθικής μόλυνσης αλλά και βάσεις τρομοκρατικών εξορμήσεων φασιστικού χαρακτήρα, από διάφορα άτομα ύποπτης προέλευσης. Αλλά για να αντιμετωπιστεί ριζικά το πρόβλημα χρειάζονται και άλλα μέτρα. Χρειάζεται πάνω απ' όλα η υπεύθυνη τοποθέτηση και δραστηριότητα όλων των δημοκρατικών δυνάμεων με στόχο την πολιτική και ιδεολογική απομόνωση των αναρχοαυτόνομων ομάδων."

Αποσπάσματα από Ριζοσπάστη της 13/1/82: "Με ναρκωτικά, μολότωφ και όπλα (εδώ ο σταλινικός φασισμός μετατρέπεται σε εμπύρετο αυνανισμό) γινόταν η πολιτιστική επανάσταση των περιθωριακών στα τρία αθηναϊκά κτίρια που είχαν καταλάβει. Μετά τις συντονισμένες εφόδους των ειδικών μονάδων της χωροφυλακής και της αστυνομίας με τις οποίες χτες το μεσημέρι τα φασιστοειδή (σικ) διώχτηκαν από τις φωλιές βρέθηκαν στοιχία που αποδεικνύουν με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο ότι..."

Σχετικά με τον τύπο και τους σταλινικούς παραθέτουμε αποσπάσματα από κείμενο συντρόφων που κυκλοφόρησε εκείνες τις μέρες.

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ Νο 1

ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΗΣ ΓΝΩΜΗΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΕΣ ΑΙΤΙΕΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΗΨΕΩΝ

Η καταστολή των καταλήψεων είναι μια ένα γεγονός που καταγράφηκε στη λαϊκή μνήμη σαν μια άμυνα της κοινωνίας απέναντι στις "αυθαιρεσίες" μιας μειονότητας που έχει ονομαστεί αναρχοαυτόνομοι, απέναντι στον κίνδυνο των ναρκωτικών που φαινόταν πως είχε μια διαρκή σχέση με τα κατελιμμένα σπίτια, και σαν μια δημόσια κατακραυγή ενός συνόλου από αρνητικές εικόνες: αντικοινωνικότητα, βρώμα, τεμπελιά, σεξουαλικά όργια. Αλλά η διήγηση δυσφήμιση από τα μέσα μαζικού αποπροσανατολισμού της κοινής γνώμης και των πολιτικών οργανώσεων (και η αυτοδιαφήμιση είναι αλήθεια) των καταλήψεων δεν ήταν αρκετή για να κινήσει τον κρατικό κατασταλτικό μηχανισμό. Ήταν η διοργάνωση, κυρίως μέσα απ' τις καταλήψεις, εκείνων των πορειών για τα γεγονότα στην Πολωνία που κατάληξαν στις γνωστές επιθέσεις ενάντια σε ανατολικοευρωπαϊκές επιχειρήσεις, σε σταλινικά βιβλιοπωλεία και σε κομματικά γραφεία. Αυτοί που μετά τις επιθέσεις περίμεναν την καταστολή των καταλήψεων δεν είχαν άδικο. Η λύσσα του ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗ και του ΚΚΕ, που στην αρχή εκφράστηκε αυθόρμητα με κατάρες και

ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ - ΑΦΙΕΡΩΜΑ

ουρλιαχτά, γρήγορα μεταβλήθηκε σε οργανωμένο σχέδιο για το χτύπημα των καταλήψεων. Η κοινή γνώμη ας προετοιμαστεί λοιπόν για την αντιστροφή της γνωστής σχέσης: ελληνικές κρατικές υπηρεσίες εναντίον ΚΑ-ΓΚΕ-ΜΠΕ και ΚΚΕ. Οι καταλήψεις ήταν ο μοχλός για την εκτύλιξη ενός ιστορικού για την Ελλάδα φαινόμενου. Η ΚΑ-ΓΚΕ-ΜΠΕ και το ΚΚΕ, μέσω μιας ανίσχυρης ακόμα Πασοκικής κυβέρνησης, διευθύνουν τη δράση των κρατικών υπηρεσιών.

Εδώ είναι πια αναγκαία η παρουσίαση των διαθεσίμων στοιχείων γι' αυτή τη βρώμικη συνεργασία τόσο διαφορετικών και αλληλοσυγκρουόμενων κέντρων εξουσίας. Η αρχή γίνεται με το ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗ της Κυριακής 3 Γενάρη. Με πρωτοσέλιδο άρθρο: "Η ΣΙΑ ΚΑΘΟΔΗΓΕΙ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΟ-ΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ", συνδέεται ο εκβιασμός στην κυβέρνηση για την επικείμενη στάση της σε ΕΟΚ και ΝΑΤΟ για τα "πολωνικά"... "η τρομοκρατική δράση των μηχανισμών της ανωμαλίας (όπως πια χαρακτηρίζεται η δράση των αναρχοαυτόνομων μετά τις γνωστές επιθέσεις στη ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΠΟΧΗ κλπ.) και η υπονόμηση του έργου της αλλαγής (εδώ κατά περίπτωση τρόπο για τους σταλινικούς η αλλαγή είναι το έργο της κυβέρνησης)...". Βάση αυτών των πληροφοριών είναι οι γνωστές πηγές του ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗ: η ΚΑ-ΓΚΕ-ΜΠΕ, και ισχυρισμός αυτών των πληροφοριών κάποια σύσκεψη αμερικανών αξιωματικών στην βάση του Ελληνικού. Αυτές οι "πληροφορίες" διασταυρώνονται στη συνέχεια με άλλες που λένε πως "μέσω **ΔΙΑ** συνδέεται ο αστικός τύπος και η ΑΥΓΗ με αμερικάνικα κλιμάκια στην Αυστρία" και με άλλες που λένε πως "αποδεικνύουν τη δραστηριοποίηση των μηχανισμών της ανωμαλίας (αναρχοαυτόνομοι) στο μαζικό κίνημα από αξιωματούχους της ΣΙΑ που έχουν νοικιάσει διαμερίσματα στο κέντρο της Αθήνας". Τελικά, οι κατασκευασμένες πληροφορίες της ΚΑ-ΓΚΕ-ΜΠΕ, που μέσω των στελεχών του ΚΚΕ φτάνουν στην κυβέρνηση, μιλούν και για συνεργασία ΣΙΑ και κρατικών υπηρεσιών. Αυτή η συνεργασία ισχυρίζονται πως αποβλέπει "στην προετοιμασία διαδηλώσεων συμπράστασης που με την ευκαιρία συζήτησης του Πολωνικού στη Βουλή θα καταλήξουν σε εμπρησμούς κομματικών γραφείων, επιθέσεις και προπηλακισμούς στελεχών του ΚΚΕ". Το πόσο εκτιμήθηκαν αυτές οι "πληροφορίες" από το ΠΑΣΟΚ φάνηκε σε συζήτηση κυβερνητικού στέλεχους μετά τη δίκη της Βαλτετσίου που λίγο-πολύ έγινε λόγος για "τρεις πράχτορες της ΣΙΑ που κατευθύνουν τη δράση των αναρχοαυτόνομων". Είναι φανερό πού αποβλέπουν αυτές οι "πληροφορίες" των ΚΑ-ΓΚΕ-ΜΠΕ και ΚΚΕ. Οι "τρομοκρατικές ενέργειες των αναρχοαυτόνομων" όχι μόνο δεν καταδικάστηκαν από τον πολύ κόσμο αλλά απόσπα-

σαν και τη συναίνεσή του που στηριζόταν στη λαϊκή απέχθεια για τους απολογητές των τανκς του Γιαρουζέλσκι. Ήταν απαραίτητο λοιπόν για τους σταλινικούς να συνδέσουν αυτή την αυθόρμητη και απόλυτα δικαιολογημένη βία με κάποιες μάγισσες που στην περίπτωση αυτή ήταν η **CIA-DIA**.

Στη συνέχεια, οι σταλινικοί προβοκότες συμπληρώνουν το σχέδιο δυσφήμισης των καταλήψεων. Τα ναρκωτικά είναι ένα καυτό πρόβλημα για την αθηναϊκή κοινωνία. Οι ασαφείς "πληροφορίες" για χρήση ναρκωτικών στη Βαλτετσίου, στο Ν. Ηράκλειο και στο Αιγάλεω εξουδετερώνονται εύκολα από τις αποφάσεις των συνελεύσεων που μιλούν για διώξιμο εμπόρων και δεν δέχονται τη χρήση ναρκωτικών στα σπίτια. "Πρέπει αυτές οι πληροφορίες να γίνουν συγκεκριμένες". Βάζουν λοιπόν χαφιέδες της ΚΝΕ για να "διαπιστώσουν αυτοπροσώπως" τη χρήση ναρκωτικών και κατόπιν τους στέλνουν να διαμαρτυρηθούν στην Ασφάλεια. Μέσα από τις φυλλάδες τους χαφιεδώνουν ανοιχτά: "οι δυο κοιμόντουσαν με περιέργες στάσεις ενώ οι άλλοι δυο, ένα αγόρι και ένα κορίτσι, περιεργαζόντουσαν μια σύριγγα". "Πλάι μας, άλλα τέσσερα παιδιά κάπνιζαν ένα χοντρό στριφτό τσιγάρο (τρίφυλλο) με έκδηλη απόλαυση για τα αποτελέσματά του". ΟΔΗΓΗΤΗΣ, 7 Γενάρη 1982. Το σταλινικό φέμα διευρύνεται συνεχώς: "οι καταλήψεις είναι έργο της άρχουσας τάξης για τη διάβρωση του νεολαιίστικου κινήματος". Το συγκρότημα Λαμπράκη και η Ελευθεροτυπία, που όλοι ξέρουν το ρόλο που έπαιξαν στο προβοκάρισμα των καταλήψεων, μετα-

τρέπονται από τις φυλλάδες του ΚΚΕ σε ένθερμους υποστηρικτές των καταλήψεων και του περιθωριακού τρόπου ζωής. "Παράλληλη δικαίωση των στόχων των "παιδιών" αναλαμβάνει η ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ με σειρά από φιλικά ρεπορτάζ, με κάλυψη των ανακοινώσεών τους". "Είναι χαρακτηριστικό ότι στην περίοδο των καταλήψεων πληθύνουν τα δημοσιεύματα που ενημερώνουν για τα κοινόβια των νέων στη Δυτική Ευρώπη, τη διακίνηση ναρκωτικών, τη φυσιογνωμότητα των σεξουαλικών ανωμαλιών". ΟΔΗΓΗΤΗΣ, Νο 387.

Η καταστολή των καταλήψεων απαιτεί τοίχο σιωπής για τα σκουλίκια της ΚΝΕ. Η καταστολή αρχίζει απ' το Αιγάλεω. Το κτίριο, μετά από έφοδο της ΕΣΑΚ, ισοπεδώνεται Αντιεξουσιαστικά βιβλία ρίχνονται στη φωτιά. Οι σταλινικοί, πιο ηλίθιοι αλλά και πιο αδίσταχτοι στο φέμα και στην προβοκάτσια, έχουν στα χέρια τους ένα "σημαντικό από πολιτική άποψη εύρημα" για να επισήσουν. Ένα πακέτο αφίσσες για την Πολωνία της επιτροπής των αριστεριστών. "Είναι φανερό λοιπόν ότι κάποιοι είχαν παραδώσει τις αφίσσες στους περιθωριακούς, φυσικά με κάποια ανταλλάγματα", ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ, 15-1-82. Διαδίδουν ότι βρήκαν ναρκωτικά και το

διοχετεύουν στον τύπο. Τα "καρβουνάκια" για τη δηλητηρίαση μετατρέπονται από τα κομματικά γουρουνία σε ναρκωτικά. Ίσως λοιπόν σκεφτεί για λίγο να χρησιμοποιήσει για δυνάμεις καταστολής την ΕΣΑΚ και τα ΚΝΑΤ, εξίσου προβοκατόρικες και δολοφονικές δυνάμεις. Πιο ειδικευμένες στη χρήση του φέματος, πιο αδίσταχτες. Θαυμάστε τους:

- 1) Στη Βαλτετσίου είναι γνωστές οι κατηγορίες στις δικογραφίες οι σταλινικοί προσθέτουν κι άλλες. Οπλοχρησία: "στα χέρια ενός άλλου βρέθηκε μετά τη σύλληψή του ένα μαχαίρι, ενώ δυο ακόμα είχαν καταβίδια στις τσέπες τους", ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ, 13 Γενάρη.
- 2) Στη διαδήλωση για τις φυλακές της Κέρκυρας: "Ένας πολίτης που επενέβη χτυπήθηκε με σιδερένια γροθιά", ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ, 14 Γενάρη.
- 3) Ανισόρροπες διατυπώσεις: "Ανάμεσα στις ομάδες αναρχικών υπήρχε συνεργασία τέτοιας επιτελικότητας που δεν δικαιολογείται για "αυτόνομους", ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ, 13 Γενάρη.
- 4) Τρομοκράτες και μαχαίροβγάλτες στα Πατήσια: "Να φτιάξουμε κι εδώ κάμποσες Μολότωφ και να μαζέψουμε ακόμα μερικά καθρόνια και βέργες. Αλλά τι να σου κάνουν τα ξύλα. Εδώ χρειάζεται μαχαίρι. Εγώ πάντως τόχω στην τσέπη". ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ 17 Γενάρη.
- 5) Στη δίκη της Βαλτετσίου οι γονείς ενός από τους κατηγορούμενους τον εξαναγκάζουν να χρησιμοποιήσει δεξιό δικηγόρο για να διαχωρίσει τη θέση του. Ο πατέρας του στην ΕΣΑΚ, η μητέρα του στο ΚΚΕ. Να τι γράφουν οι γκαμπελίσκοι: "Στους δικηγόρους των κατηγορούμενων συγκαταλέγεται και ο κύριος Γ. Κριμπάς, συνήγορος παλιότερα όλων σχεδόν των αστυνομικών που έφταναν στα δικαστήρια κατηγορούμενοι ή παθόντες σε επεισόδια στα Ιουλιανά κλπ.", ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ, 17 Γενάρη.

Αυτά τα βρώμικα σκουλίκια, οι νεοσταλινικοί γραφειοκράτες, οι δολοφόνοι της ΟΠΛΑ, οι καταδότες παρακρατικοί, οι απολογητές των τανκς της Πολωνίας είναι σήμερα η πιο αντιδραστική, βαθιά φασιστική και απάνθρωπη πολιτική δύναμη στην Ελλάδα. Η συλλογή αυτών των στοιχείων, όσο κουραστική και αν φάνηκε, δεν ήταν παρά μια προσπάθεια στη γραμμή της αντιμετώπισης της κομματικής καταστολής. Καθημερινά μέσα στους εργαζόμενους διαδίδουν τα βρωμερά τους φέματα και παγώνουν κάθε ελευθεριακό σκίρτημα με κάθε μέσο. Η απόδειξη ότι η ΚΑ-ΓΚΕ-ΜΠΕ και το ΚΚΕ κίνησαν κύρια τα ΜΕΑ και τα ΜΑΤ βρίσκεται στις παρακάτω γραμμές. Η απόδειξη ότι είναι στυγνοί δολοφόνοι και δε θα διστάσουν μπροστά σε τίποτα, αν τους το επιτρέψουν οι περιστάσεις, βρίσκεται στους νεκρούς τροτσκιστές, αρχιεργαζιστές, και διαφωνούντες αριστερούς του 1942-45 και στ' ανοιγμένα κεφάλια της Ακροναυπλίας.

ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ - ΑΦΙΕΡΩΜΑ

Ας αρχίσουμε να αντιμετωπίζουμε τον κίνδυνο σύμφωνα με την έκτασή του.

ΣΑΝ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Από τη στιγμή της πρώτης κατάληψης μέχρι και τις 12-1-82 το Κράτος άφηνε να ωριμάσουν οι συνθήκες που θα προετοιμάζαν την απάντησή του, τη βία. Οι καταλήψεις αν και παντού το υποσχέθηκαν, δεν μπόρεσαν να υπερασπίσουν δυναμικά τα κατειλημμένα σπίτια. Ας μην ξεχνάμε ότι το Κράτος δεν ενέργησε χωρίς προετοιμασία. Πρώτα εμπιστεύθηκε την καταστολή στους σταλινικούς δημάρχους. Οι δυο απόπειρες των σταλινικών να σπάσουν τις καταλήψεις έδειξαν και τα όρια του κινήματός αυτού. Εκείνο που πρέπει να παρατηρηθεί είναι πως η κατάληψη σαν μέθοδος επαναστατικού αγώνα εμπεριέχει μέσα της το σπέρμα μιας αμυντικής αντιμετώπισης των πραγμάτων. Γι' αυτό και οι πιο πετυχημένες στιγμές εκείνης της περιόδου ήταν στους δρόμους και όχι στα σπίτια. Μεταξύ των καταληψιών παρουσιάστηκαν διαφορές που φανέρωναν την έλλειψη συνείδησης του αληθινά γίνεται. Πολλοί νόμισαν πως μπορεί να οικοδομηθεί ένας διαφορετικός τρόπος ζωής μέσα στα κατειλημμένα σπίτια παραγνωρίζοντας την κοινωνική ρίζα όλης της μιζέριας που κατατρέπει τη ζωή της νεολαίας. Το εναλλακτικό αυτού του αιτήματος δίνει και το μέτρο της αποτυχίας του. Δεν οικοδομείται ο σοσιαλισμός μέσα σε ένα σπίτι. Όσοι λοιπόν ονειρεύονται καταλήψεις ως σκεφτούν μελλοντικά τα οδοφράγματα και τα εργοστάσια. Όσο για το μύθο πως οι καταλήψεις σπιτιών χτυπούσαν την ατομική ιδιοκτησία πέρα από το ανακριβές της δήλωσης (όλα τα σπίτια ήταν κρατικής ιδιοκτησίας) αναφέρεται σε σπίτια εγκαταλελειμμένα. Αυτό σημαίνει πως δεν χρησίμευσαν σε τίποτα! Η κατάληψή τους δεν μπλοκάρει τίποτα. Άλλωστε όλα τα τέως κατειλημμένα κτίρια εξακολουθούν να είναι εγκαταλελειμμένα.

ΑΝΤΙ ΓΙΑ ΕΠΙΛΟΓΟ...

Αποσπάσματα από απολογία του συντρόφου Θ. Πισιμίου στη δίκη της κατάληψης της Βαλτετσίου.

Ζούμε σ' έναν κόσμο αθλιότητας. Ο καπιταλισμός σήμερα μας δίνει σχεδόν όλα τα υλικά αγαθά, αλλά αυτό που δεν μας δίνει και μας στερεί είναι η ίδια η ζωή.

Κανένας από εσάς και από εμάς, μέσα κι έξω απ' αυτήν την αίθουσα, δεν είναι ευτυχισμένος.

Εγώ και οι σύντροφοί μου μισούμε αυτόν τον κόσμο της μιζέριας και της αποξένωσης, και επιδιώκουμε την ανατροπή του, γιατί δεν μας αφήνει να ζήσουμε.

Ανήκω στο κίνημα της κοινωνικής ανατροπής, που επιδιώκει κάθε άνθρωπος να πάρει τη ζωή στα χέρια του, που επιδιώ-

κει να κατακτήσει το παν, γιατί ξέρουμε ότι σήμερα υπάρχουν οι αντικειμενικές δυνατότητες για μια κοινωνία χωρίς αφεντικά και δούλους, για μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση ανθρώπου από άνθρωπο.

Ονειρευόμαστε μια κοινωνία — και ονειρευόμαστε, γιατί όποιος σήμερα δεν ονειρεύεται είναι πεθαμένος — ανθρώπινης ευτυχίας.

Η επιστήμη και η τεχνολογία σήμερα έχει φτάσει σε τέτοια επίπεδα που οι άνθρωποι μπορούν να τις χρησιμοποιήσουν για την απελευθέρωσή τους από τον καταναγκασμό της μισθωτής εργασίας.

Υπάρχουν εργοστάσια π.χ. στην Ιαπωνία όπου ενώ απασχολούσαν χιλιάδες εργαζόμενους, με την εισαγωγή του αυτοματισμού απασχολούν λίγες δεκάδες βγάζοντας την ίδια παραγωγή, ρίχνοντας έτσι τους υπόλοιπους στην ανεργία ή δημιουργώντας παρασιτικές εργασίες.

Έχουν όλο το δικαίωμα σήμερα οι άνθρωποι με αυτές τις συνθήκες να λυτρωθούν από τη μισθωτή εργασία.

Εμείς επιδιώκουμε την κατάργηση και της εργασίας και της ανεργίας που επιβάλλει σήμερα το καπιταλιστικό σύστημα.

Με την αντίληψή μας η κοινωνικοποίηση των παραγωγικών μέσων και των παραγόμενων αγαθών, είναι πρωταρχική για την απελευθέρωσή μας. Κοινωνικοποίηση που δεν έχει καμία σχέση με την "κοινωνικοποίηση" τη "σοσιαλδημοκρατική" του ΠΑΣΟΚ, η οποία δεν είναι τίποτα άλλο εκτός από τη συμμετοχή των εργαζόμενων στο σύστημα της εκμετάλλευσης και της καταπίεσής τους, από τα αφεντικά και το κράτος τους.

Και η κατάληψη του κτιρίου της Βαλτετσίου 42 είναι η πρώτη πραγματική ενέργεια κοινωνικοποίησης, ενός άχρηστου και άθλιου σπιτιού, ταυτόχρονα εστία μόλυνσης της περιοχής. Σκεφτείτε ότι τρία φορτηγά αυτοκίνητα του Δήμου φορτώσαμε με μπάζα, βρωμιές και σκουπίδια πατώντας τους.

Για τους λόγους που κάναμε την κατάληψη δεν χρειάζεται να αναφερθώ, γιατί οι σύντροφοί μου σαν μάρτυρες υπεράσπισης τους κατέθεσαν λεπτομερικά. Έπειτα αναφέρονται στα κείμενα γενικών συνελεύσεων της κατάληψης, στα οποία σ' όλα προσωπικά και με αντιπροσωπεύουν.

Ξέρουμε ότι είμαστε παράνομοι απέναντι στο σημερινό κοινωνικό σύστημα, αφού οι νόμοι δεν κάνουν τίποτα άλλο από το να διαιωνίζουν και να χτυπούν όσους το αντιμάχονται με κάθε τρόπο.

Άλλωστε από πάντα όσοι αγωνιζόταν για μια ελεύθερη κοινωνία ήσαν παράνομοι κατά τους εκάστοτε υπάρχοντες νομικούς κανόνες. Παράνομοι ήταν ακόμα όλοι όσοι αγωνιζόνταν ενάντια στη χούντα γιατί αυτή είχε δημιουργήσει το δικό της νομικό πλαίσιο, παράνομες ήταν και οι καταλήψεις των φοιτητών στα Πανεπιστήμια της δημοκρατίας σας.

Θάθελα να αναφερθώ και λίγο στις άλλες κατηγορίες, που μας προσάπτονται μαζί μ' αυτήν της κατάληψης.

Και πρώτα-πρώτα όσον αφορά την κατηγορία της περιύβρισης της αρχής που βασίζεται στην αφίσσα "τα καμάκια". Αυτή η αφίσσα, που σημειωτέον βγήκε πριν από την κατάληψη, βγήκε από συντρόφους, συμμετείχα δε άμεσα, έχει περιεχόμενο με το οποίο συμφωνώ απόλυτα. Εδώ θέλω να τονίσω το μεγάλο παραμύθι και ψέμα της κοινοβουλευτικής σας δημοκρατίας, στην οποία υποτίθεται δεν διώκονται απόψεις και γνώμες ατόμων και ομάδων.

Στη συνέχεια η κοινωνία της μαζικής ζητιανιάς κατηγορεί για επαιτεία εμάς, που έχουμε σαν βασική μας αρχή να παίρνουμε ότι μας ανήκει με το ίδιο μας το χέρι και όχι να το ζητιανεύουμε.

Κατηγοριόμαστε ακόμα για μόλυνση της περιοχής, από την κοινωνία της μόλυνσης, του νέφους και της καταστροφής του περιβάλλοντος, εμείς που δεν κάναμε τίποτα άλλο από το να απαλλάξουμε — όπως είπα και προηγουμένως — την περιοχή από αυτήν την εστία μόλυνσης.

Κατηγοριόμαστε ότι διαταράσσουμε την κοινωνική ειρήνη.

Ε ναι λοιπόν κύρια! Την ησυχία νεκροταφείου, που το κράτος επιδιώκει να επιβάλλει στην κοινωνία, είμαστε αποφασισμένοι να την διαταράξουμε. Είμαστε αποφασισμένοι να διαταράξουμε την ηρεμία του κοινωνικού σας βούρκου. Και ξέρουμε ότι αυτή μας η απόφαση και επιθυμία για ζωή είναι που επισύρουν το κοινωνικό μίσος. Γιατί όπως η μύγα ενοχλεί την κοιμισμένη αγελάδα, έτσι και μεις ενοχλούμε την αποκοιμισμένη κοινωνία. Πολλοί μας μισούν γιατί ονειρευόμαστε όπως ονειρεύονται κι αυτοί στα βάθη της ψυχής τους, επιθυμούμε τη ζωή όπως κι ίδιοι την επιθυμούν, με τη διαφορά ότι ενώ εμείς πιστεύουμε και προσπαθούμε να αποδείξουμε το πραγματοποιήσιμο της επιθυμίας μας για ζωή, αυτοί μισούν τον ίδιο τους τον εαυτό και μας φυσικά, σμία και τους κεντρίζουμε και τους θυμίζουμε τις καταχωνιασμένες επιθυμίες.

Ξέρω ότι θα με καταδικάσετε.

Από την ίδια πόρτα του Κορυδαλλού, που πριν λίγες μέρες βγήκαν οι σύντροφοί μας Σκανδάλης, Μοίρας, Κυρίτης, θα βάλετε εμάς. Παρ' όλα όσα έλεγαν οι κάποτε υπερασπιστές μας, τωρινοί Υπουργοί, στην περίοδο της νέας Δημοκρατίας, ανάμεσα σ' αυτούς ο κύριος Γιαννόπουλος.

Αλλά κι αν με καταδικάσετε και αν με φυλακίσετε δεν πρόκειται να αναχαιτίσετε το κίνημα ανατροπής που εδώ και καιρό φουντώνει σε όλο τον κόσμο, στη Ζυρίχη, στο Άμστερνταμ, στο Βερολίνο, στη Βαρσοβία, στην Αθήνα, παντού.

Αυτό το κοινωνικό κίνημα, που ονειρεύεται και ελπίζει να γίνει ο τάφος όλων όσων το μισούν και επιδιώκουν την καταστροφή του.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΑΛΛΑΓΗΣ ΣΤΗΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΤΗΤΑ ΜΑΣ

Τα πάντα έχουν ειπωθεί για το Θέαμα εκτός από αυτό που πάντοτε υπάρχει: η αποικιοποίηση της σκοπιάς του ατόμου από τη σκοπιά της συλλογικότητας (...). Η ατομική και η συλλογική σκοπιά, που αλληλοσυγκρούονται στην ιστορία της επαναστατικής θεωρίας, είναι ασυμβίβαστες γιατί οδηγούν σε μια σύγκρουση μεταξύ προοπτικών για την ιστορία. Η μια πρέπει να υποτάξει την άλλη.

Ντανιελ Ντενβερ

Μέσα στο καθημερινό τρέξιμο της ματιάς σου σίγουρα έχουν γίνει συνήθεια οι αναπαραστάσεις ανθρώπων που κάπου μόνοι στο σινεμά, στο γήπεδο, στα ηλεκτρονικά παιχνίδια, στο άκουσμα μιας κασέτας, σ' ένα ουρλιαχτό μιας μηχανής σου δίνουν την εντύπωση μορφών που προσπαθούν να ξεχάσουν τη μορφή τους. Άλλοτε πάλι τους βλέπεις σκεφτικούς να ζυγιάζουν τα πράγματα μια από δω και μια από κει με χαραγμένες στα πρόσωπά τους και στα λόγια τους τη δυσaréσκεια και την απαισιοδοξία που πάντα ανακυκλώνονται σε ένα αόριστο πρόβλημα. Είναι η συναίσθηση ότι κάτι δεν πάει καλά, τόσο με την πάρτη τους όσο και με τους άλλους. Ψυχολογικά προβλήματα κοινωνικοποίησης και επικοινωνίας. Κάπου στο στέκι της πληρωμένης διασκέδασης, ξαφνικά σε διαπερνά η σκέψη με τις αυριανές εικόνες της α ν ά γ κ η ς, να πας σχολείο, δουλειά, να κάνεις εκείνο και το άλλο. Κάτι που η ανάγκη πάντα καθορίζει, αντίθετα με τις δικές σου επιθυμίες δημιουργώντας

σου ταυτόχρονα αισθήματα απώθησης, κακοκεφιάς, μοιρολατρίας, έντασης, που προσπαθείς άδικα ολοένα να τα πνίξεις στα οινόπνευμα των άδειων σου μπουκαλιών. Έτσι η ανάγκη-πίεση σχηματίζει γρίφους στα καθημερινά βιώματα κάνοντας τον αντικατοπτρισμό του μύθου της εύκολης επιτυχίας, της ευτυχισμένης ζωής και οικογένειας, τον μύθο του πανεπιστημίου, του ελεύθερου χρόνου, της ενάρετης εργασίας και τόσων άλλων μια σκληρή πραγματικότητα πάντα υποκείμενη σε μια μόνιμη κρίση. Μ' αυτό τον τρόπο η ανάγκη του σήμερα που δημιουργήθηκε από κάποιους άλλους για μας καμουφλάρει το χυδαίο πρόσωπό της που δεν είναι άλλο παρά μόνο η αναζήτηση του κέρδους και της εξουσιαστικής επιβίωσης της ανώμαλης ψυχοσύνθεσης των οικονομοπολιτικών ηγετίσκων. Όμως η ανάγκη για εξουσία αναγόμενη σε πολιτική πια της εξουσίας παρουσιάζει τη βρωμερή της φύση σε αυτατικό στοιχείο της ίδιας μας της ζωής. Η πολιτική του ολοκληρωτισμού και της πώλησης, περνώντας μέσα από την ατομική συνείδηση σαν πραγματική πια ανάγκη, δημιουργεί συνεχώς μια συλλογική συνείδηση, αυτή του λαού ή του προλεταριάτου, πάνω στη βάση μιας κοινής οικονομοπολιτικής θρησκείας και ηθικής που καλύπτουν βέβαια τις δομικά επεκτατικές κρατικοκαπιταλιστικές απαιτήσεις. Το μεγάλο ατού της προσπάθειας αυτής είναι η κατασκευή του πιο δραστικού μέσου καταστολής, που υφίσταται μέσα στην ίδια την υποκειμενική συνείδηση. Η εξουσία κατακερματίζει ή αφομοιώνει την ατομική εξεγερσιακή επιθυμία, ένστικτο και αυθόρμητο. Απλά λοιπόν οι δολοφόνοι μας περνούν την πρακτική της πολιτικής και των συμφερόντων τους στο προσωπικό των σχέσεών μας ταυτίζοντας την ανάγκη τους για εξουσία και εκμετάλλευση με την αντικειμενική συλλογική συνείδηση που όμως έχει την ίδια συμφυλισμένη μήτρα μ' αυτήν της αρρωστημένης εξουσίας.

Το άτομο, σαν ιστορικό δυναμικό υποκείμενο, πραγματική έκφραση και επιθυμία της δημιουργίας ενός ενωτικού κοινωνικού γίγνεσθαι, εκτοπίζεται και σε περίπτωση εναντίωσης εκμηδενίζεται από τους κρατικούς δολοφονικούς μηχανισμούς καταστολής, για χάρη της εξουσίας τους και εν ονόματι της κοινωνικής ασφάλειας, της δεδομένης ηθικότητας και της συλλογικής συνείδησης.

Αυτή λοιπόν η σύγκρουση που αόριστα όλοι αισθάνονται σαν την γνώση της πραγματικότητας και της ζωής, είναι και το πρόβλημα που αντιμετωπίζουμε ο καθένας ξεχωριστά. Κάπου όμως το ανθρώπινο δυναμικό, η "κοινωνική βάση", προσπαθεί να βρει προοπτικές και διέξοδα μέσα στα τεχνητά προωθούμενα αδιέξοδα. Ναι, το πρόβλημα κάποτε παίρνει την πραγματική διάσταση και οντότητά του που δεν είναι άλλη παρά η σύγκρουση της προσωπικής επιθυμίας με την επιθυμία της συλλογικότητας, μια επιθυμία εκφρασμένη μέσα από τις λέξεις καθήκον, σκοπός, αναγκαιότητα, πειθαρχία, τα κύρια συστατικά ενσάρκωσης του Κράτους, του εθνικισμού, των αφεντικών, της αθλιότητας. Ενώ οι πράξεις διαμορφώνονται από τη ρηχότητα των εικόνων, την βερμπαλιστική φλυαρία και πράξεις τέτοιες που νομίζουμε πως πράττουμε, κάπου η ονειροπόληση, οι επιθυμίες πετούν μέσα από τη μοναξιά και την καταπίεσή τους ψάχνοντας για αδιέξοδα. Περιφρονημένο το όνειρο λογοκρίνεται διαρκώς, ακόμα και το απλό πρόβλημα "αν η ζωή θέλουμε δεν θέλουμε αλλάζει, γιατί να μην αλλαχθεί έτσι όπως την ονειρευόμαστε και τη φανταζόμαστε".

Και να που κάπου η μνήμη, σαν στιγμή ενδότερης κριτικής, εισβάλλει στο παρελθόν, δυνάστη της ζωής μας για αιώνες, ανατρέποντας αυτή τη σχέση κυριαρχίας. Δίνεται έτσι η πρώτη κατεύθυνση σ' ένα σπέρμα νοηματικής ζωής, το ζύγισμα του σωστού ή του λάθους. Αλλά αυτό είναι μόνο διαίσθηση, σύμπτωμα της στιγμής. Χρειάζεται όμως έξω απ' αυτό μια επίθεση, μια καταστροφή, ένα ξέκομμα, μια καινούργια ένωση. Κι όλα αυτά έξω από τις υπερτιμήσεις της ηδονής ή της λογικής, δυο αντίθετα ναρκωτικά με ίδια αποτελέσματα. Το να ξεκόβεις από τα πράγματα, ανθρώπους και καταστάσεις που στη δίνουν και σε διαχωρίζουν δείχνει τη θέληση και την απόπειρα για διαμόρφωση της ζωής. Και εδώ με την πρακτική σου ενάντια με τις επιθυμίες σου (επιθυμίες δογματικά τοποθετημένες εδώ, που δεν θα χρησιμοποιούν ή θα χρησιμοποιούνται από υποκείμενα και αντικείμενα σαν μέσα) να πάρει ο εαυτός σου τη στρατηγική της αυθεντικής απελευθέρωσης με την καθημερινή άρνηση. Άρνηση σε όλα αυτά που σε κατατεμαχίζουν, ακόμα και από σένα τον ίδιο. Η αυτοάμυνα με το "γούστο" σου, το δικό σου γούστο, που κάπου εκλεπτυσμένο μα και χαμένο караδοκεί την ευκαιρία στο στομάχι σου. Όμως εκεί που το προχώρημα παίρνει τη

μορφή της κριτικής στην καθημερινή ζωή κάπου ξεχνιέται η κριτική της δικιάς μας καθημερινής ζωής. Η θεωρητική δραστηριότητα μπορεί να παράγεται σαν αποκόμηση υπεραιτίας στους επαναστατικούς χώρους και γόητρο επειδή γίνεται μια δραστηριότητα διαχωρισμένη μα αποδεκτή τόσο από τους θεατές της όσο και από τους παραγωγούς της. "Αυτή η δήθεν πρακτική της θεωρίας αφήνει παραπέρα ένα κομμάτι της ζωής και των πραγματικών αναγκών του ατόμου: Το κομμάτι εκείνο που το άτομο αρνιέται να αλλάξει, το κομμάτι εκείνο με το οποίο το άτομο έχει βολευτεί, το περιβάλλον μέσα στο οποίο έχει παραιτηθεί. Ό,τι η κριτική αφήνει απ' έξω της, μένει στο θάσος. Έτσι ακόμα και εκείνα που αυτή η κριτική περιλαμβάνει παραμένουν μια θεωρία της διαχωρισμένης, της ακρωτηριασμένης ζωής, όσο μεγάλο και αν είναι το αντικειμενικά σωστό μέρος της." Ναντίν Μπλοκ. Μέσ' την αλλοτριωμένη κοινωνική κατάσταση, όπου μπορείς να καταστρέψεις ή να αλλάξεις, κατάστρεψε το και άλλαξε το' όπου δεν μπορείς, αρνήσου το καυτηριάζοντας το κριτικά (για αποφυγή ψυχρών πολέμων και κατανάλωσης ψυχικών δαπανών βλ. οικογενειακός πόλεμος που εξασφαλίζει την υποταγή με τρέχουσες κρίσεις). Ναι, απομάκρυνση από εκείνα που δωρίζουν σαν προσφορά ανθρωπίνης ψευδαίσθησης.

Αν δεν συνειδητοποιηθεί, ότι οι ανάγκες γι' αυτές τις σχέσεις είναι ολότελα καταστροφικές, εφησυχάζουμε απομονωμένοι στο εχθρικό περιβάλλον. Συμπτώματα των γεγονότων, για να κολλήσουμε στα συμπτώματα που αδυνατούν να εξηγηθούν και έξω από την πόρτα στημένοι οι ειδικοί, οι ψυχίατροι και άλλοι με τη φασιστική βιολογία και τις βιομηχανίες ψυχοφαρμάκων. Διαφορετικά στο άλλο λούκι παραδίνεσαι χωρίς εγώ, χωρίς τις δικές σου επιθυμίες, στις επιθυμίες των άλλων, των ηθικά πλαστικών τεχνητών ανθρώπων. Γίνε φιλόσοφος και θεωρητικός της απομόνωσης και της ήττας. Η προσωπική συνείδηση μπορεί να γίνει επαναστατικό όπλο μαζί με την κριτική της καθημερινότητας ανοίγοντας το δρόμο προς τα μπρος εκεί όμως όπου η συνείδηση της σθλιότητας και της μιζέριας μπορεί να ξεφύγει από την κατάσταση του ειδικού πια της αθλιότητας και να προτείνει μέσα από το ατομικό βίωμα πειραματικές μορφές ξεπεράσματος. Ξεπέρασμα με την πρακτική της θεωρίας που προϋποθέτει την ατομική επιβεβαίωση μέσα στο ίδιο το κίνημα της κατάργησης των διαίρεσεων που χωρίζουν τους ανθρώπους. Θεμελιώνει την ύπαρξή της στη θέληση και την αίσθηση της πραγμάτωσης της κοινότητας των ατόμων, πράγμα που δεν έχει καμιά σχέση με τα "κοινοβιακά πειράματα" ή τις άλλες συλλογικότητες που γεννιούνται και χάνονται εδώ και κει. Διαφορετικά το καταφύγιο της τρέλας σε προσκαλεί. Αλλά το σύστημα δεν φοβάται τους τρελούς. Ο τρελός δεν είναι επαναστάτης, ούτε ανανεωτής. Είναι αντιδραστικός σε οτιδήποτε δεν μπορεί να κατανοήσει σα γνήσιο εγωπαθές ναρκισσιστικό καπιταλιστικό προϊόν που είναι. Απορρίπτει τις αυθεντίες εκείνες που δεν κατανοούνται στο δικό του μόνο μερικό επίπεδο σύλληψης. Η γενική απόρριψη θέλει ατομικοσυλλογικό αγώνα και ολική κριτική ρήξης (εξαιρούνται βέβαια εκείνοι που η ψευτοιατρική καταστολή τους βαφτίζει τρελούς στα σχιζοφρενικά της στρατόπεδα, άτομα τέτοια που αποδεικνύουν πλέον πρακτικά τις επιθυμητές δυνατότητές τους με την καθημερινή λειτουργικότητα των αντιεξουσιαστικών τους σχεδίων)(1).

Με τα προαναφερμένα κάπου εδώ η επαναστατική πρακτική στην καθημερινή ζωή φέρνει σαν πρώτιστο στοιχείο το υποκείμενο στο βαθμό όμως εκείνο που απορρίπτει ό,τι θέλει να παρουσιάζεται

σαν αντικειμενικότητα. Και οποιαδήποτε τέτοια αντικειμενικότητα καθορίζεται ιστορικά σαν πρωτοπορία και δόγμα. Όπως υπάρχει ο διαχωρισμός διανοητικής και χειρωνακτικής εργασίας, έτσι και η πρωτοπορία διαχωρίζεται πάντα σε κόμμα, επαναστατικό κίνημα, χώρο και τους από ρατσιστική αντίληψη υποδεέστερους: λαό, προλεταριάτο, κοινωνικές δυνάμεις κ.ά. Ο δογματισμός από την άλλη σε ιδέες, αντιλήψεις, σχέδια, επιθυμίες είναι η έμπρακτη κατάσταση του ατόμου που δέχεται τη συλλογικότητα. Ο δογματισμός δεν είναι αυτοάμυνα, αυτοάμυνα είναι η ρήξη των συνδετικών κρίκων ατόμου και εξουσίας. Ο δογματισμός είναι η ανάγκη να είσαι μέλος ή οπαδός μιας συλλογικότητας, να δέχεσαι την εξουσία ή να την ασκείς. Συλλογικότητα δεν είναι άλλο παρά η ιδεολογία και η επακόλουθη πρα-

κτική της εξουσίας. Σημαίνει ανάγκη για τη μισθωτή σκλαβιά, σημαίνει σεξουαλική στέρηση προσωπικό αντικατοπτρισμό και τυπολογία της ανθρωπίνης φυσιολογίας (ταμπού ομοφυλοφιλίας, χωρισμός σε φύλα, κατασκευή ερωτικών φετίχ τα οποία σκυφτοί οι δούλοι προσκυνούν). Σημαίνει διατήρηση της ιδιοκτησίας, υλικής και πνευματικής, συντήρηση του διαχωρισμού σε εργοδότη, αφεντικού εξουσιαστή και σε μισθωτό, εργάτη, απλό άνθρωπο.(2) Αγωνιζόμαστε να ξεφύγουμε από τα τετράγωνα των σταυρόλεξων, αγωνιζόμαστε ανάμεσα στο αυθεντικό και το ψεύτικο, την υποταγή και την επιθυμία. Σ' αυτόν τον αγώνα είμαστε ικανοί να κατανοήσουμε τον πραγματικό εαυτό μας. "Δεν έχουμε αισιόδοξη ή απαισιόδοξη, ευνοϊκή ή όχι προκατάληψη απέναντι στους ανθρώπους και τον κόσμο". Γεννημένοι θύματα της αλλοτρίωσης, του γενικευμένου διαχωρισμού και των ψεύτικων σχέσεων αγωνιζόμαστε για τη δικαίωση σαν άτομα. Η ένωση των πραγματικών μας επιθυμιών, που τυχαίνει να είναι και οι ριζικές μας ανάγκες, σχηματίζεται σαν ατομική πλέον επιθυμία και ανάγκη. Η επανάσταση των επιθυμιών μας έχει φανερωθεί σαν όνειρο, γούστο, φαντασία, ανάγκη για να αναγνωριστεί σαν επιθυμία και λύτρωση της αντεξουσιαστικής αλλαγής στο κάθε λεπτό της καθημερινής ζωής μας.

"Συνεπώς πρέπει να πάψουμε να βλέπουμε την επαναστατική πολιτική με τους όρους τους οποίους αυτοί θάθελε να τη βλέπουμε — δηλαδή μέσα από τον υποτιθέμενο αγώνα που δίνει ενάντια στην άρχουσα τάξη: αυτός ο αγώνας δεν είναι παρά η εξωτερική αιτιολόγηση της αναγκαιότητας της ύπαρξής της. Στην πραγματικότητα όμως η πολιτική δεν είναι μια σχέση ανάμεσα σε δυο αντίπαλα στρατόπεδα, είναι πάνω απ' όλα μια σχέση στο εσωτερικό του κάθε στρατόπεδου". Ζ. Κορνίο.

Σ Η Μ Ε Ι Ω Σ Ε Ι Σ :

1. Η τρέλα σαν κοινωνικό φαινόμενο χρήζει οπωσδήποτε μιας βαθύτερης ανάλυσης και όχι αφορισμών. Όσο αφορά το χαρακτηρισμό του επαναστάτη ή του αντιδραστικού για τους "τρελούς" νομίζουμε πως οι κοινωνικοί προσδιορισμοί (τρελός, ομοφυλόφιλος, προλετάριος) δεν είναι από μόνοι τους ενδεικτικοί μιας εξεγερσιακής επιθυμίας. Ελπίζουμε να επανέλθουμε σύντομα στο θέμα.
2. Σε στιγμές εξεγερσιακών βιωμάτων οι ατομικές συνειδήσεις μπόρεσαν να συγκροτήσουν μια συλλογική συνείδηση και να εκφράζονται αόριστα μέσα από αυτή. Η συλλογική επιθυμία δεν πρέπει να συγχέεται με τον ισοπεδωτικό ρόλο της μάζας που προωθείται σήμερα.

ΚΟΜΠΙΟΥΤΕΡ
Υποκλοπή έγινε στον κεντρικό κομπιούτερ του **FBI** και οι μπάτσες του Ρήγκαν πανικοβλήθηκαν. Κάποιος έκανε άνω-κάτω τα στοιχεία του εγκεφάλου (πάλι τα λέγαμε φακέλους). Αποκαλύφθηκε όμως ότι οι δράστες ήταν παιδιά που παίζαν με ένα μικρό κομπιουτεράκι!! Ας ελπίσουμε τη χαμένη μας παιδικότητα.

ΑΠΕΛΑΣΕΙΣ
Ενώ το ΠΑΣΟΚ διαμαρτυρήθηκε για την απέλαση του Τούρκου αγωνιστή από τη Γερμανία και την ακόλουθη εκτέλεσή του στην Τουρκία έκανε το ίδιο ακριβώς στην Ελλάδα. Συνελήφθη η Περσίδα Σάβνι Αμίρα και οδηγήθηκε για απέλαση. Πήρε μεγάλη δόση υπνωτικών και μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο. Αν έφτανε στην Περσία οι Χορμεινκοί θα την κρεμούσαν. Δεν νομίζουμε ότι χρειάζεται σχόλιο για τη σοσιαλιστική ευαισθησία.

Ο ΚΑΙΡΟΙ, Ο ΗΘΗ

"Οι Γιαπωνέζοι επιχειρηματίες έχουν βρει έναν πολύ εύκολο τρόπο για να ηρεμούν τα νεύρα των υπαλλήλων τους. Οι περισσότερες μεγάλες Γιαπωνέζικες επιχειρήσεις έχουν μετατρέψει τον τελευταίο όροφο του κτιρίου τους σε ένα είδος μουσείου "Μαντάμ Τυσο". Με τη διαφορά ότι τα ομοιώματα δεν απεικονίζουν διάσημους αλλά τους... διευθυντές ή χείρτες της εταιρείας. Εκεί λοιπόν πηγαίνουν οι υπάλληλοι και εκτονώνονται βρίζοντας ή χιτώνοντας μπροστά στο ομοίωμα του ανωτέρου τους. Αυτό που δεν είναι γνωστό είναι αν θα τους δώσουν και ειδική αίσθηση για χαρακτήρι" (Ελευθερ. 10/3).

ΝΟΒΟΡΟΣΙΣΚ

Ένα Σοβιετικό αεροπλανοφόρο διέπλεσε στις 17 Φεβρουαρίου τα στενά της Σιγκαπούρης. Κατά τον στρατάρχη Ουστινοφ όλες αυτές οι κινήσεις "γίνονται για την υπεράσπιση της Σοβιετικής πατρίδας". Πόσο απλώθηκε η Σοβιετική πατρίδα!

ΕΙΡΗΝΙΣΤΙΚΑ

Αρχές Φλεβάρη, το Κράτος κάλεσε τους Μοσχοβίτες σε πορεία ειρήνης ενάντια στους Πέρσινγκ και Κρουζ. Η πορεία άρχισε και όλα πήγαιναν καλά έως του σημείου που ακούστηκε το σύνθημα "ΟΧΙ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ SS-20". Αρκετοί πράκτορες της Κα-Γκε-Μπε πάθαν καρδιακή προσβολή. Τα ίδια και χειρότερα γίνονται σε Ουγγαρία και Τσεχοσλοβακία. Ο σταλινικός ιδεολογικός κρετινισμός και η σοσιαλιστική τρομοκρατία δεν αποδίδουν πια.

Η ΡΑΤΣΙΣΤΙΚΗ ΑΜΕΡΙΚΗ

Χιλιάδες μαύροι διαδήλωναν επί ώρες στο Λίμπερτυ Σίτυ του Μαϊάμι μετά από την αθώωση ενός λευκού μπάτσου που είχε κατηγορηθεί ότι σκότωσε εν ψυχρώ ένα μαύρο τον Δεκέμβρη του '82. (Η δίκη έγινε μετά από δυο χρόνια!!!) Βίαια επεισόδια άρχισαν όταν τα ερπετά των δικαστηρίων αθώωσαν τον φονιά αστυνομικό. Βιτρίνες έσπασαν και φωτιές άναψαν στο δρόμο. Ενδεικτικό του πόσο "στημένη" ήταν η απόφαση του δικαστηρίου είναι το ότι οι μπάτσοι του Ρήγκαν από ώρες νωρίτερα είχαν ετοιμαστεί και φυσικά δεν παράλειψαν να ξαναχτυπήσουν. Έγιναν διακόσιες συλλήψεις και τελικά κρατήθηκαν εξήντα άτομα. Ποιός είπε ότι ο ρατσισμός υπάρχει μόνο στη Νότιο Αφρική;

ΚΙΝΑ '84

Τρεις Δυτικογερμανικές εταιρείες υπέγραψαν σύμβαση με την Κίνα για την αποθήκευση των πυρηνικών τους αποβλήτων στο έδαφος της ερήμου Γκόμπι! Πρόκειται για 4.000 τόννους ραδιενεργού υλικού. Τι κι αν οι νομάδες πεθάνουν από καρκίνο ή γεννήσουν παραμορφωμένα παιδιά; Το Πεκίνο είναι μακριά! Τα κόκκινα αφεντικά θα εισπράξουν περίπου έξι δισεκατομμύρια δολάρια. Αυτό μετράει!

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ

Η Τ.Ε. της Ν.Δ. Περιστερίου κατήγγειλε επώνυμα τέσσερις μαθητές με την προσθήκη ότι είναι αναρχικοί. Νομικά αυτό λέγεται "οιονεί... κάρφωμα" / πάντως οι Δεξιοί δεν πρωτοτύπησαν. Παρόμοια είχαν καταγγείλει και οι Κνίτες για κάποια στοιχεία ονομάζοντας τους ορισμένους συντρόφους.

ΙΡΑΝ

Το λουτρό αίματος συνεχίζεται από το αντιδραστικό ιερατείο. Τώρα πια όλοι αναστέτουν το '79, ότι δηλαδή δεν υπάρχει πρωτεύουσες της ΕΔΕ για να την υπερασπίσει. Ακόμη πολλοί θυμούνται της Ιρανικής Επανάστασης. Οι Τροτσκιστές φαίνεται ότι πάντα ήταν διορατικοί! Ο ίδιος ο Τράτοκ σαφώς τον αναρχισμό από τη ριπή σκούπα σάρωσε τον ακριβώς ακούρατο κεφάλι του ίδιου και το τέλος του ήρθε στο κεφάλι υπό μορφήν σκεπαριού. Το ίδιο έπαθε στο Ιράν και το σταλινικό που κρυφοχαράζαν με τις εκτελέσεις των Μουτζαχεντίν. Αργότερα βέβαια οι Αγιατολάδες εκτέλεσαν και τους ίδιους τους ηγέτες του Τουντέχ.

Ο ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Η ουσιαστική αλήθεια του κοινωνικού μας συστήματος πέρα από τις διάφορες αναλύσεις παραμένει μια και ωμή μέχρι αγριότητας, εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Δεκάδες εργαζόμενοι καθημερινά χάνουν την υγεία τους ή και τη ζωή τους στα πλαίσια της σοσιαλιστικά εξουγενισμένης καπιταλιστικής βαρβαρότητας.

Κάθε ζωντανή 24χρονη εργάτρια στο εργοστάσιο καλλυντικών Λαδός. Εργαζόταν με εύφλεκτες ύλες σε ένα κρύο δωμάτιο. Οι εργάτριες βάλαν σόμπα και... (Ελευθ. 13/3).

Ένας νεκρός και δύο τραυματίες. Εργάτες που βάσαν τα κάγκελα για την καινούργια βίλα του αφεντικού τους, κάποια στιγμή τα υποστηλώματα υποχώρησαν και ο όγκος από τα βαριά σίδερα τους πλάκωσε. (18/2).

Η ΦΟΝΙΣΣΑ

Σχετικά με τη δίκη της Κ. Κολιτσοπούλου που κατηγορήθηκε και καταδικάστηκε σαν συνεργός στο φόνο του άντρα της αναδημοσιεύουμε από τον αστικό τύπο: Δήλωση Κολιτσοπούλου: "Με χτύπησαν άσχημα για να ομολογήσω ότι έβαλα τον Σγουριδί να σκοτώσει τον άντρα μου... Μόνο σήμερα μετά τη σύλληψή μου μπορώ να μιλήσω σαν άνθρωπος σε ανθρώπους". Δήλωση Δημακόπουλου, δικηγόρου υπεράσπισης της Κολιτσοπούλου: "Από τα αρμόδια όργανα υπήρξε τόση ανοχή που ισοδυναμεί με την παραδοχή", "Απειλήθηκαν την ώρα που αγόρευαν οι δικηγόροι, επίσης δεν βρέθηκαν μάρτυρες να καταθέσουν υπέρ της Κολιτσοπούλου γιατί φοβόνταν ακόμα και να πλησιάσουν στα δικαστήρια. Έγιναν δυο απόπειρες λυντσαρίσματος των κατηγορούμενων, ενώ τουλάχιστον δύο φορές διακόπηκε η δίκη για να ακουστούν οι βρισιές και οι απειλές ορισμένων και για όλα τα παραπάνω το δικαστήριο δεν απέβαλε κάποιον υπεύθυνο".

Επάγγελμα του θύματος; - Αστυφύλακας. (Χωρίς σχόλιο).

Το κείμενο δημοσιεύτηκε από παράκληση συντρόφου-θαυμαστή της Κολιτσοπούλου.

ΣΤΡΑΤΟΣ
"Φαντάρος στο στρατοδικείο γιατί
διάβαζε εφημερίδα προκλητικά". (Ελευθε-
ροτυπία 25/2). Δηλαδή πόσο προκλητικά;
Γούρλωνε τα μάτια;
"Διπορκτώνει για να μην πάει στο
πρώτο του δευτερο όροφο". Πέτρος

Γούρληνεσε τα μάτια;
"Αυτοκτόνησε για να μην πάει στο
στρατό, πέφτοντας από τον δεύτερο όροφο
του σπιτιού του ο εικοσάχρονος Πέτρος
Κορούλης". Την επόμενη επρόκειτο να πα-
ρουσιαστεί για να υπηρετήσει τη θητεία
του (Ελευθεροτυπία 9/3).

του (Ελευθεροτυπία 9/3).
 "Στο σκαμνί οι αξιωματικοί που δεν
 νουν φαντάρους" δήλωσε ο κ. Δροσογιάν-
 νης. Δηλαδή μέχρι τώρα τι γινόταν; Τους
 λέγαν μπράβο;
 "Άσε ειπών, θα τον στρώ-
 σει ο στρατός".

Γερμανιστί σημαίνει Κράτος Δικαίου.
Είναι το Κράτος στις φυλακές του οποίου
διαδηλωτές έμειναν 21 μήνες προφυλακι-
σμένοι. Είναι το Κράτος του οποίου τα δι-
καστήρια σπέλασαν Τούρκο πρόσφυγα
στον Εβρέν, ο οποίος και τον εκτέλεσε.
Μη φωνάζετε, στην Ιταλία μένουν
11(!!!) χρόνια προφυλάκιση.

Μη φωνάζετε, στην Ιταλία μένουν
11 (!!!) χρόνια προφυλάκιση.

ΤΟΥΡΚΙΑ
Ο στρατοκρατικός φασισμός συνεχίζει
να χύνει άβυσσο προλεταριακό αίμα. Τα
γουργούρια του Εβρέν καταδίκασαν στις 17
Φλεβάρη 7 άτομα σε θάνατο, ενώ άλλοι 41
καταδικάστηκαν σε φυλάκιση από τρία ως
20 χρόνια. Ανάμεσα στους καταδικασμέ-
νους σε θάνατο και δυο ανήλικοι. Στις 23
του Φλεβάρη το στρατοδικείο της επαρ-
χίας Αντιγιαμάν στη ΝΑ Τουρκία καταδί-
κασε σε θάνατο 17 Κούρδους και σε ποινές
πάνω από 10 χρόνια άλλους 19. Ταυτόχρο-
να στο Νταχάου του Ντιγιαρμπακίρ 6 πολι-
τικοί κρατούμενοι άναψαν φωτιά στα κελιά
τους για διαμαρτυρία και οι δεσμοφύλακες
τους άφησαν να πεθάνουν από ασφυξία.
Σε διπλανή πτέρυγα των ιδιών φυλακών
15 Κούρδοι πέθαναν από απεργία πείνας.
Τον ίδιο καιρό τα πλαίσια της παγκόσμιας
"ιερής συμμαχίας" των αφεντικών επισκέ-
φθηκαν την "Άγκυρα ο Γερμανός υπουργ-
γός Γκένσερ και ο κομμουνιστής !!! πρόε-
δρος Λι Ξιανιάν.

Το 1/4 περίπου της γεωργικής γης ανήκει σε αστούς που την νοικιάζουν σε α-
καλλιέργουνται από αγρότες στους ο-
Τα στοιχεία αυτά που δημοσιεύτηκαν στον
αστικό τύπο αποκαλύπτουν ένα μικρό μό-
νο τμήμα της άγριας εκμετάλλευσης που
υφίστανται οι γεωργοί. Χιλιάδες απ' αυ-
τούς σκάβουν ξένα χωράφια. Και όταν
διεκδικήσουν κάποιο δικαίωμα πάνω στη
γη (Αλεξανδρούπολη, Ξάνθη, Καλάβρυτα
κλπ.) το κράτος στέλνει τα ΜΑΤ!!!

Η ανεργία στην Ινδία φτάνει στο 13,6% ή στα 22 εκατομμύρια άνεργους. Πρόσφατα στο κρατίδιο Πετζάμπ η αστυνομία πυροβόλησε και σκότωσε εκατοντάδες πεινασμένους την ώρα που έκαναν έφοδο σε κρατικές αποθήκες τροφίμων. Όπου υπάρχει ανεργία χρειάζεται... αστυνομία.

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ
Σε συζήτηση στη Βουλή η υφυπουργός Πρόνοιας παραδέχτηκε τα χάλια που έχουν τα κέντρα παιδικής μέριμνας προσθέτοντας ότι ως τώρα λειτουργούσαν "σα φυλακή για τα παιδιά". Θα ήταν πιο σωστό, συνέχισε η υφυπουργός, να μπορούσε να λειτουργήσει σωστά ο θεσμός της "αναδοχου οικογένειας". Το Κράτος ξέρει τώρα ότι οι φυλακές δεν καταστέλουν ικανοποιητικά και αναγνωρίζει πως η καλύτερη κατασολή για τα εγκαταλελειμμένα παιδιά είναι η οικογένεια.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ

Ελευθεροτυπία της 27/2/84: "... Η έδρα του κυκλώματος φαίνεται ότι εντοπίζεται στο Επταπύργιο, αλλά με πλοκάμια που απλώνονται στο τμήμα μεταγωγών, στη Γενική Ασφάλεια και σε ορισμένες τελωνειακές υπηρεσίες".

"Η λειτουργία του κυκλώματος είναι ποινικές υπηρεσίες".

"Σύμφωνα με τα στοιχεία που υπάρχουν, στη Γενική Διεύθυνση Ορισμένες Τελωνειακές Υπηρεσίες, η λειτουργία του είναι να διοχετεύει ποινικές υποθέσεις σε ορισμένους δικηγόρους, όχι βέβαια χωρίς ανταλλάγματα".

“Σύμφωνα με τα στοιχεία αυτά το κύ-
κλωμα στις φυλακές Επαυρυγίου είναι
τόσο ισχυρό, ώστε να είναι σε θέση να εξα-
σφαλίζει προνομιακή μεταχείριση σε ορι-
σμένους κρατούμενους εφ’ όσον φυσικά
δεχθούν να συνεργαστούν μαζί τους.”

... εἶναι ἐναυστατική. Ἰπερὶ Χιλιάδης διαβήματις ἔκαναν πορεία σὴν ἐμεῖο τῆς εἰσβολῆς τῶν Ρώμων σὴν Βουδαπέστη. Στοιχεῖον ἔγιναν ἀνυκποδείς μετὰ τὴν ἀστυνομία.

Τόκιο (Ασσοσ. Πρες). Ο πρώτος θάνατος ανθρώπου από χτύπημα ρομπότ σημειώθηκε σε εργοστάσιο της ιαπωνικής εταιρίας "Καβασάκι" στο Τόκιο.

Ο "δολοφόνος" ένα από τα 70.000 ρομπότ που λειτουργούν στα ιαπωνικά εργοστάσια, αντικαθιστώντας τον ανθρώπινο παράγοντα σε βριές ή απλές δουλειές.

ΤΟ ΘΥΜΑ 37χρονος εργάτης που από απροσεξία μπήκε στη ζώνη ασφαλείας της συσκευής συναρμολόγησης κιβωτιών χυτιών, που είχε σταματήσει να λειτουργεί. Με κάποια κίνηση την έθεσε σε λειτουργία και πάλι και ο βραχιόνας του ρομπότ τον έσπρωξε πάνω σε ένα τοίχο καλώντας του εσωτερική αιμορραγία. Ο εργάτης πεθαίνει στο νοσοκομείο λίγες ώρες αργότερα.

ΕΚΠΡΟΣ.

ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΣ της εταιρίας, πάντως, παραδέχτηκε ότι τα μέτρα ασφαλείας γύρω από τα βιομηχανικά ρομπότ δεν είναι αρκετά και πρέπει να αυξηθούν.

ME ΤΟ "ΦΟΝΟ" αυτό, οι φίλοι της επιστημονικής φαντασίας βλέπουν να καταρripτείται ένας από τους τρεις "νόμους της Ρομποτικής" του πατέρα της επιστημονικής φαντασίας Ισαάκ Ασίμωφ που ακολουθούσαν πιστά οι συγγραφείς του είδους. Σύμφωνα με αυτό το νόμο "κανένα ρομπότ δεν πρόκειται να βλάψει άνθρωπο, ούτε θα επιτρέψει με την αμέλεια του να συμβεί παρόμοιο ατύχημα".

Παράλληλα στις 22-1 δημοσιεύτηκε στις εφημερίδες η είδηση για την κατασκευή ρομπότ-δεσμοφυλάκων που θα χρησιμοποιηθούν σε φυλακές των Η.Π.Α. Δεν νομίζουμε πως χρειάζονται σχόλια.

Η κοινωνία του καπιταλισμού έχοντας σαν κεντρικό-οργανικό τμήμα της την Οικονομία, προσπαθεί να συσχετίσει όλους τους τρόπους και τις εκδηλώσεις της ύπαρξης μ' αυτή τη ριζική συνθήκη των ανθρωπίνων σχέσεων που επιβάλλει (οικονομικές-εμπορευματικές σχέσεις). Γι' αυτό η εξέλιξη του τρόπου ύπαρξης αυτής της κοινωνίας (εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο) σήμαινε και εξέλιξη στον τρόπο συντήρησης της παραγωγής προϊόντων — αποτέλεσμα των νέων μεθόδων που εφαρμόστηκαν πάνω στην οργάνωση της εργασίας (ειδίκευση, νέες μηχανές) μετέβαλε τον εργάτη λόγω της παραγωγικότητάς του σε πολύτιμη εργασιακή μονάδα για το Κεφάλαιο. Κάθε τέτοια μονάδα εργασίας (δηλαδή ενσωματωμένο κέρδος για τα αφεντικά) θα ήταν ζημιογόνο να υφίσταται την καταστολή και φυσική εξόντωση των πρώτων εργατικών αγώνων.

Ήταν καιρός για την ηλιθιοποίηση των πρώτων διεκδικήσεων... όταν ο εργάτης παράγει περισσότερο σαν σύμμαχος παρά σαν εχθρός τα αφεντικά δεν διστάζουν να τον τιάσουν από τις σάρκες του. Έτσι η μείωση του δωδεκάωρου σε οκτάωρο και η άρνηση αμοιβή ειδικευμένης-ανειδικευτης εργασίας πανηγυρίστηκε στα τέλη του 19ου αιώνα από το εργατικό κίνημα, που έδινε τότε και τα πρώτα σημάδια της αλλοτρίωσής του. Οι "ξεγραμμένοι δούλοι-εργάτες" που μέσα από την ιστορία της βαρβαρότητας αναβαπτίσθηκαν σαν μισθωτοί δούλοι και έχουν πλέον στο 20ο αιώνα της ανάπτυξης των επιστημών να αντιμετωπίσουν τον πιο ύπουλο ταξικό πόλεμο. Όπλο των εξουσιαστών είναι η συναίνεση των δούλων και στόχος τους η συνείδηση του κοινωνικού μαζοχισμού: "η δουλειά είναι χαρά".

ΑΠΟ ΤΟ ΜΑΣΤΙΓΙΟ ΣΤΑ ΛΕΗΖΕΡ

(ΜΕΡΟΣ Β')

Η ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΣΤΟΝ ΜΕΣΟΠΟΛΕΜΟ (ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΑΦΟΜΟΙΩΣΗ)

Για τον τότε κόσμο του προχωρημένου κεφαλαίου (Αγγλία, Γαλλία, Ε.Π.Α.) η ειδυλλιακή και πολλά υποσχόμενη είσοδος στον αιώνα της βιομηχανικής ανάπτυξης διακόπηκε από τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο. Ένας πόλεμος που προκλήθηκε από τους ανταγωνισμούς και τα συμφέροντα της κάθε εθνικής κυβέρνησης και στο βαθμό που ήταν παγκόσμιος δήλωνε από τη μια το παγκόσμιο οργασμό των καπιταλιστών και απ' την άλλη την παγκόσμια υποτέλεια των προλετάρων... Ήταν, για παράδειγμα, αυτοί τα νέα πειραματόζωα στα χημικά αέρια που δοκιμάστηκαν στα πεδία των μαχών από τις βιομηχανίες της προόδου. Αυτούς λοιπόν που μεσίτεψαν σαν θύματα στη λύση των εθνικών διαφορών του καπιταλισμού και ένοιωσαν στο πετσί τους την καταστροφή, ο εφιάλτης της ταξικής τους δυστυχίας τους έσπρωξε για άλλη μια φορά στο δρόμο. Αφού προηγήθηκε η προλεταριακή εξέγερση στην Τσαρική Ρωσία, ήρθε η ώρα να κριθεί αυτή η δυνατότητα και από

τη βούληση του γερμανικού προλεταριάτου με την εξέγερση του 1919-1920. Τότε φάνηκε ότι η εποχή του αμειλιχτού κοινωνικού πολέμου και των εργατικών οδοφραγμάτων ανήκε στο παρελθόν. Η άρνηση στη μισθωτή σκλαβιά αποδείχτηκε ότι ήταν έξω από την κριτική δύναμη της εργατικής κοινωνικής σκέψης και πολύ περισσότερο της ηγετικής κορυφής αυτής της σκέψης. Ήταν η ίδια λογική που έκανε αργότερα το "Κόμμα των Εργατών" να υποστηρίξει πρώτα τον πόλεμο των αφεντικών (14-18) και αργότερα να αρνηθεί κάθε κινητοποίηση ενάντια στους αστούς, αφήνοντας την εξεγερμένη μειοψηφία (Σπαρτακιστές) να σφαγιαστεί και με δική του συμμετοχή!(1).

Αν αυτό για τους ηγέτες των εργατών ονομάστηκε απώλεια της ταξικής τους συνείδησης, για τους απλούς εργάτες που τότε έμειναν αδιάφοροι και πειθήνιοι στις εντολές των πρώτων ήταν

πράγματι η απώλεια της ίδιας της αυτοσυνειδήσής τους. Εκεί πλέον οριοθετείται αποδεικτικά η απαρχή μιας νέας εποχής εφοπλισμού της επανάστασης και καταστολής του πνεύματός τους. Είναι η εποχή της διείσδυσης της αστικής ιδεολογίας στα άδυτα της συλλογικής κοινωνικής προσωπικότητας. Το νέο ιστορικό γεγονός από τότε είναι πως η γενικότερη αστικοποίηση των κυριαρχούμενων λαϊκών στρωμάτων είναι η μέθοδος για τον έλεγχο και την καταπίεσή τους (χωρίς να έχει λήψει ποτέ η απειλή ή η άσκηση της ωμής βίας...)

Η ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Με την έλευση της νέας φάσης κυριαρχίας του μεσοπολέμου καπιταλισμού, δεν μπορούμε να αγνοήσουμε το νέο παράγοντα εξουσίας που μέσα από τα τότε σύγχρονα γεγονότα αναλάμβανε το θλιβερό ιστορικό του ρόλο. Στην καταστραμμένη μεταπολεμικά Γερμανία, όταν οι επαναστάτες μετρήθηκαν σαν ψηφοφόροι το τέρας της κομμουνιστικής γραφειοκρατίας είχε θριαμβεύσει... Επιδιώκοντας τον κομμουνισμό με μια θέση στο κοινοβούλιο του αστισμού, το όραμα της απελευθέρωσης μεταβλήθηκε σε ιδεολογικό παράρτημα της υπάρχουσας εξουσίας. Η ιδεολογική καταστολή που ασκήθηκε στα λαϊκά στρώματα από τα κόμματα της αριστεράς βρήκε την πρακτική της επαλήθευση μόνο όταν αυτά δανείστηκαν μια ποσότητα εξουσίας από τον κυρίαρχο καπιταλισμό. Το πούλημα των Γερμανών Σπαρτακιστών και το τέλος της Ρώσικης Επανάστασης με τη σφαγή των εργατών της Κροστάνδης (1921) ήταν η πρώτη γεύση της κομμουνιστικής ηθικής. Η δημόσια πολιτική αγωγή των κόκκινων γραφειοκρατών συμπυκνώθηκε από τότε στη φιλοσοφία της "μεταβατικής μυθολογικής διεκδίκησης" υπέρ του πάσχοντος εργάτη. Καλλιεργώντας και εξυμνώντας το πρότυπο της τίμιας εργατιάς, εξυμνούν παράλληλα τον άθλιο νόμο της εργατοσύνης: "όσο δουλεύεις... θα επιζείς". Και μπόρεσαν να το κάνουν αυτό γιατί ήταν οι ΙΔΙΟΙ η αντίστροφη όψη αυτού του νόμου. Διακηρύσσοντας όλους τους εργάτες σαν τα ακούραστα μυρμήγκια που θα χτίσουν τον κόσμο, δείξανε τη γυμνή λογική τους: "σοσιαλισμός σημαίνει να δουλεύεις πολύ".

Αυτό όμως που οι γραφειοκράτες θέλησαν πάντοτε να κρύψουν πίσω από τις βδελυρές συνδικαλιστικές τους δεήσεις ήταν η χρήση όλων των κοινών σκλάβων για την πραγμάτωση της δικιάς τους ταπεινής εξουσίας δίπλα στο πάνθεο των αστών εκμεταλλευτών.

Γιατί οι κεφαλαιοκράτες του ανεπτυγμένου καπιταλισμού ποτέ δεν αγνόησαν ότι η άνοδος του μισθού φέρνει την εργασιακή-κοινωνική ειρήνη, αποτελώντας μαζί δικιά τους οικονομική ανάγκη. (Σ' αυτό πρόσφερε αρκετά διδάγματα η παγκόσμια κρίση του 1929-30. Αιτία της ήταν οι σωροί από εμπορεύματα που δεν μπορούσαν να αγοραστούν...)

Όσο θα υπάρχουν εργάτες τόσο θα υπάρχουν και όλοι οι μισθοί που θα εξαγοράζουν την δουλικότητά τους. Κι όσο θα υπάρχουν κόμματα και συνδικάτα των εργατών πάντα θα υπάρχουν κι αυτοί οι σύγχρονοι δουλέμποροι της μισθωτής δουλειάς.

Ανοίγοντας λοιπόν η αυλαία του μεσοπολέμου φανέρωσε ένα διπλό εχθρό για το παγκόσμιο προλεταριάτο. Την αριστερή γραφειοκρατία που άγγιξε τα πρώτα μερίδια κοινών εξουσίας και την εργατική αριστοκρατία που τη στελέχωσε. Τόσο η πολιτική τακτική τους (εκλογικισμός-οικονομισμός) όσο και η εσωτερική λειτουργία των κομματικών-οικονομικών αποδείχθηκε όσο τίποτε άλλο αφομοιωτική για κάθε αντικαπιταλιστική προσπάθεια. Κι αυτό γιατί αποτέλεσαν πιστό προϊόν της εκμεταλλευτικής κοινωνίας. Η δομή τους υπήρξε πάντα ένα πρόπλασμα Κράτους, με όλες τις σχέσεις που κάθε Κράτος παράγει και συντηρεί: 1) Πρώτη και καλύτερη η κυρίαρχη σχέση του ταξικού πολιτισμού. Απ' τη μια μεριά η κορυφή και από την άλλη η "βάση". Οι αρχηγοί αποφασίζουν και οι ποπολάροι χειροκροτούν! 2) Κοντά στο διαχωρισμό της εξουσίας έρχεται και ο διαχωρισμός της Εργασίας. Έτσι σε κάθε κόμμα πνευματική/χειρωνακτική εργασία αναπαράγονται αντιμέτωπες. Οι "εργατοπροφύτες" σχεδιάζουν τα προγράμματα ευδαιμονίας και οι είλωτες εργαζόμενοι βάζουν τον κόπο που τα πραγματώνει. Το μετάλλιο του Σταχάνωβ(2) είναι η ιστορική αμοιβή τους. 3) Τέλος το σημείο που συμπληρώνει την απάτη της κομματικής ιδεολογίας είναι το όραμα για την κατάκτηση όλης της εξουσίας του Κράτους. Μια αλλοτριωμένη ύπαρξη δεν μπορεί να συντηρηθεί πα-

ρά μόνο με αλλοτριωμένους σκοπούς.

Έτσι καθώς τα κομμουνιστικά κόμματα αποδείχθηκαν δημιουργήματα της κοινωνίας στην οποία δηλώνουν ότι αντιτίθενται με τον ίδιο τρόπο και τα συμφέροντά τους ταυτίστηκαν με τα συμφέροντα της κοινωνίας αυτής. Όσο είναι φανερό το πώς ο προλεταριακός πόθος εκπορνεύεται στα κομματικά γραφεία της αριστεράς, άλλο τόσο είναι εξόφθαλμο το γιατί αυτή αποτελεί το τελευταίο χαρτί των αφεντικών το γιατί ήταν περήφανη για τα "Κόκκινα Σάββατα"(3), γιατί τέλος ο Χίτλερ θαύμαζε τον Στάλιν.

Η ΚΡΙΣΗ ΚΑΙ Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ

Στο βαθμό που η εσωτερίκευση από τα λαϊκά στρώματα μιας εξουσίας πάνω κι έξω απ' αυτά σήμαινε και εσωτερίκευση των αναγκών της, οι κοινωνικοί κυρίαρχοι πίστευαν πως εγκαινιάστηκε μια νέα σταθεροποίησή τους. Έτσι στο μεσοδιάστημα των δυο παγκόσμιων πολέμων ο Ευρωπαϊκός καπιταλισμός εξορμά για καινούργιες αγορές και ριζωμα σ' όλο τον κόσμο (Αγγλία - υπόθεση Μεκρσίας, Ιταλία - Αιθιοπικά). Ήταν φανερό ότι τη βάση για την παγκόσμια κατάκτηση τη πρόσφερε η κατάκτηση της κοινωνικής υποκειμενικότητας. Όμως η κίνηση της χειραγώγησης ανθρώπων και πραγμάτων και η ψεύτικη ύφεση ποτέ δεν μπόρεσε να γίνει καθολική, ούτε να αφανίσει την πραγματική ζωή μέσα στην ψεύτικη εικόνα της. Σε μια κοινωνία που η εκμετάλλευση και η απανθρώπιση είναι καθημερινά το άθλιο βίωμα των μελών της, το αίσθημα της εξέγερσης είναι πάντα παρόν. Αυτό το βεβαιώνουν στην Ισπανία και Ιταλία. Άλλωστε για κείνη την εποχή πέρα από την συνολική αλλο-

τρίωση της ζωής, το βασικό μέτωπο καίστας της προλεταριακής ήταν ακόμα ο παραγωγικός καταναγκασμός και ο αποκλεισμός από την κατανάλωση. Αυτός ήταν και ο λόγος που τα διεκδικητικά-ρεφορμιστικά αιτήματα της αριστεράς κινητοποιούσαν αρκετό κόσμο. Με το ξέσπασμα όμως του οικονομικού Κραχ (1930) σ' όλη την επικράτεια του Κεφαλαίου δείχτηκε στην παγκόσμια καπιταλιστική τάξη ότι η ριζική αντίθεση ανάμεσα στην ατομική ιδιοκτησία των ατομικών και την κοινωνική φαντασίωση της ευτυχίας είναι αρκετή για να ανατρέψει τον κόσμο της. Πρόβαλε λοιπόν η ανάγκη για το Κεφάλαιο να ενσωματώσει την αντίθεσή του με το προλεταριάτο μέσα σε μια πλαστή "κοινότητα συμφερόντων".

Το καθήκον στην εργασία για το δικαίωμα στην κατανάλωση - δεοντολογική έκφραση της πλαστής συμφιλίωσης - ήταν ο μόνος τρόπος που θα μπορούσε να διατηρήσει τις εξουσιαστικές σχέσεις στη δουλειά και να απλώσει το εμπόρευμα σε όλη την κοινωνική επιφάνεια. Για τις συνθήκες όμως του μεσοπολέμου η πλατιά κατανάλωση ήταν ανέφικτη, όπως ανύπαρκτη ήταν και η βασική της προϋπόθεση: η αφθονία αγαθών. Και ο δρόμος της διαπραγμάτευσης θα σήμαινε ή απώλεια κέρδους ή ανατροπή για το Κεφάλαιο. Έτσι κάτω από τη συνεχή προλεταριακή πίεση, η επιταγή για νέα συσσώρευση εκφράστηκε για άλλη μια φορά με αναδίπλωση και σκληρότητα της καταπίεσης στο εσωτερικό και των διεθνών αντιθέσεων στο εξωτερικό (προμήνυμα του νέου πολέμου).

Από την άλλη μεριά η έμπρακτη διακήρυξη της κοινωνικής ανατροπής με την αντεξουσιαστική επανάσταση στην Ισπανία (1936) δεν άφησε κανένα περιθώριο. Ο κοινωνικός πόλεμος είχε επανέλθει και η εμφάνιση του φασισμού ήταν γεγονός για τη δεύτερη ζώνη ανάπτυξης του καπιταλισμού (Ιταλία - Ισπανία - Γερμανία - Βαλκάνια). Ήταν η ώρα που τη δύναμη του φέματος διαδέχτηκε η αλήθεια του τρόμου.

Το κείμενο συνεχίζεται

Σ Η Μ Ε Ι Ω Σ Ε Ι Σ :

1. Ενώ οι Σπαρτακιστές ήταν ξεσηκωμένοι, ο Λένιν υπογράφει συνθήκη ειρήνης με τη Γερμανία.
2. Ρώσος εργάτης του Σταλινισμού που έσπασε παγκόσμιο ρεκόρ αποδοτικότητας ανά χρονική μονάδα! Παρασημοφορήθηκε και έμεινε παροιμιώδης (σταχανοβισμός).
3. Εθνοσωτήριο μέτρο των Μπολσεβίκων... Κάθε Σάββατο χιλιάδες Ρώσοι εργάτες "προθυμοποιούνταν" να εργαστούν άνευ μισθού και... καθ' υπερψήφισμα! Προς δόξαν του σοσιαλισμού φυσικά.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΓΙΑ ΑΡΚΟΥΔΕΣ (ρώσικες)

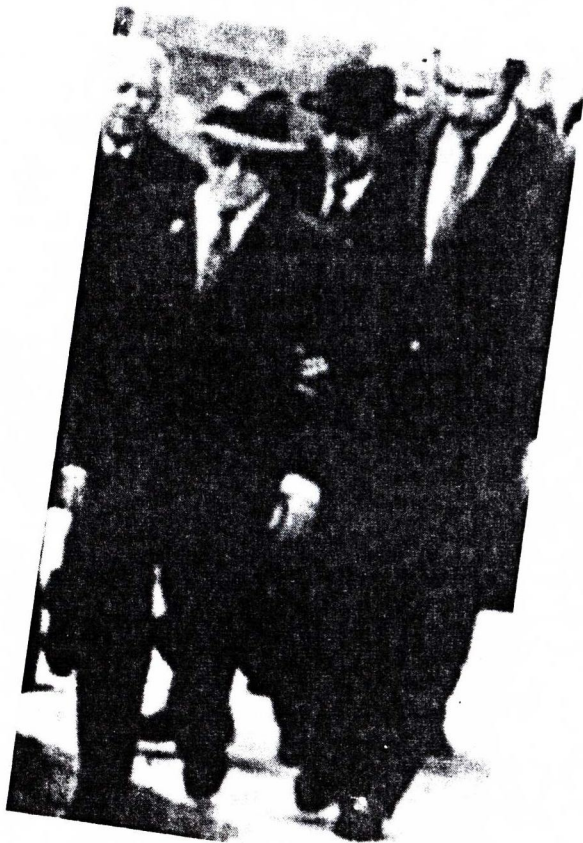
Όλη η ιστορία άρχισε την επαύριο του θανάτου του Μπρέζ-νιεφ. Διέρρευσαν τότε φήμες από Μόσχα που ανέφεραν ότι ο νέος τότε ηγέτης Αντρόπωφ ήταν βαριά άρρωστος.

Μετά από μήνες φημολογίας δημοσιεύεται στις 6 Φλεβάρη στον αστικό τύπο η είδηση, "Μεταμόσχευση στον Αντρόπωφ", "θα κάνει δημόσια εμφάνιση τον Μάρτιο". Στις 8 του μήνα τα νέα γίνονται πιο ενθαρρυντικά. "Δουλεύει ο Αντρόπωφ", μας πληροφορεί ο υπεύθυνος του τμήματος πληροφοριών Λεονίντ Ζαμιάντιν.

Και... στις 9 του μήνα δημοσιεύεται η είδηση! "Πέθανε ο Αντρόπωφ". Επακολουθεί μια υστερία του "προσδευτικού" τύπου στην Ελλάδα. Τίτλοι όπως "Μεγάλη απώλεια για την ειρήνη", "Πέθανε ο πρωτομάχος της ειρήνης", "τον κλαίνει πιο πολύ και από τον Μπρέζνιεφ", "Λυπάται για τον ειρηνιστή η Ελλάδα" με αποκορύφωμα το "Έθνος της 13-2 "Σπαραγμός για τον Γιούρι"!

Άσχετο με το αν μας χάρισαν μια εβδομάδα πλούσια σε γέλιο οι τίτλοι αυτοί δείχνουν ορισμένα πράγματα:

1. Την ενότητα του Κεφαλαίου Ανατολής-Δύσης. Ο ίδιος τύπος που πανηγύριζε την εκλογή του Κάρτερ θρηνεί τώρα για τον Αντρόπωφ.
2. Την προσπάθεια δημιουργίας ψεύτικων γεγονότων χωρίς ουσία για να ξεχαστούν αληθινά γεγονότα με ουσία (ανεργία, καταστολή, κ.ά.).
3. Την ταύτιση όλων των ψευδώς αντιτιθέμενων κυβερνήσεων, όταν τα αφεντικά όλης της γης μαζεύτηκαν και τα βρήκαν πολιτισμένα μεταξύ τους.

Ο ΧΑΣΑΠΗΣ ΑΡΧΙΜΠΑΤΣΟΣ

Ας δούμε λοιπόν λίγο το βίο του "ειρηνιστή". Λίγο μετά το θάνατο του Στάλιν αναλαμβάνει το αρμόδιο για θέματα Πολωνίας και Τσεχοσλοβακίας τμήμα του Υπουργείου Εξωτερικών. Το 1954 γίνεται πρεσβευτής στη Βουδαπέστη και το 1957 αναλαμβάνει ξανά θέση στο Υπουργείο Εξωτερικών, υπεύθυνος για όλες τώρα τις ανατολικές χώρες. Το 1967 γίνεται διευθυντής της Κα-Γκε-Μπε. Αλλά το μεγαλύτερο κατόρθωμά του είναι η υπό τον συντονισμό του εισβολή των σταλινικών τανκς στην Ουγγαρία. Χιλιάδες εξεγερμένοι προλετάριοι σφαγιάστηκαν, διακόσιες χιλιάδες περίπου αναγκάστηκαν να φύγουν από τη χώρα τους. Καλέ μας Γιούρι, πού να φανταζόσουν ότι θα σε λέγαν και ειρηνιστή. (Θα μου πεις, εδώ στον Κίσιινγκερ δώσαν Νόμπελ ειρήνης...)

Σαν ηγέτης ο Αντρόπωφ και όλη η γραφειοκρατική συμμορία έδειξαν προσοχή σε τρία ζητήματα:

1. Πειθαρχία και δουλειά, ασφαλίτες έκαναν καθημερινά εφόδους σε πάρκα ή κινηματογράφους και συνέλαμβαναν όποιον κανονικά έπρεπε να είναι στη δουλειά του. (Το μίσος ενάντια στη μισθωτή σκλαβιά έχει οδηγήσει πολλούς εργαζόμενους σε συστηματικές απουσίες από τα εργοστάσια).
2. Χτύπημα της βότκας. Έχει παρατηρηθεί ότι τη μέρα της πληρωμής, που καταναλώνονται μεγάλες ποσότητες οινοπνεύματος από ένα μίζερο και απελπισμένο προλεταριάτο, η παραγωγικότητα πέφτει 25% έως 30%.
3. Εκσυγχρονισμός της Παιδείας για την ικανοποίηση των αναγκών της Εθνικής οικονομίας. (Τα ίδια έλεγε και ο Πρόεδρος των βιομηχάνων για την ελληνική παιδεία σε συνέντευξή του στο "Βήμα")

Αλλά η ευτυχία του Γιουρίκα δεν κράτησε πολύ. Ο μεγάλος ειρηνιστής, ο μπροστάρης των προλετάρων δεν πρόλαβε να κυβερνήσει πολύ. Το επίσημο ιατρικό ανακοινωθέν αναφέρει: "Ο θάνατος του Γιούρι Αντρόπωφ προκλήθηκε από καρδιακή και αγγειακή ανεπάρκεια και ανακοπή της αναπνοής σαν αποτέλεσμα της χρόνιας ανεπάρκειας των νεφρών, της δευτεροπαθούς υπέρτασης, του διαβήτη και της προϊούσας ατονίας από τα οποία έπασχε ε δ ω κ α ι ε ν α χ ρ ό ν ο ο Σοβιετικός ηγέτης".

ΤΟ ΘΕΑΜΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ...

Ενώ στη Δύση ο ηγέτης πεθαίνει όπως ένας σοφός στην Αρχαιότητα, αφήνοντας δηλαδή συμβουλές, παρακαταθήκες, μπροστά σχεδόν στις κάμερες της τηλεόρασης, στην Ανατολή ο θάνατος του περιβάλεται από μια μυστικοπάθεια και ένα μυστικισμό που θυμίζει Κινέζικη Αυτοκρατορία, άλλωστε εύκολα γίνεται αντιληπτή η ομοιότητα Κρεμλίνου και "Απαγορευμένης Ουράνιας Πόλης". Στη Δύση ο ηγέτης θυμίζει πετυχημένο επιχειρηματία ή καθηγητή Πανεπιστημίου στην εμφάνιση που προωθούν τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης. Δηλώσεις όπως "Να νοικοκυρέψουμε τα οικονομικά μας", "Οι οικονομικές δομές", κλπ. Στην Ανατολή ο ηγέτης της γραφειοκρατίας είναι ο μπροστάρης των προλετάρων όλου του Κόσμου, "Αη-Γιώργης του Σοσιαλισμού ενάντια στο τέρας του Καπιταλισμού" (μιλάμε πάντα για την εικόνα που προωθούν τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης) και εφόσον πεθάνει σαν κυβερνήτης έχει εξασφαλισμένο μαυσωλείο στην Κόκκινη Πλατεία σαν ήρωας του σοσιαλισμού. Όλα αυτά έχουν ανάγκη κάποιας εξήγησης.

Το 1921 μετά την οριστική ήττα κάθε προλεταριακής κίνησης στη Ρωσία η γραφειοκρατία, μετά την ήττα των αστών ανταγωνιστών της, απομένει μόνη ιδιοκτήτρια ενός κρατικού καπιταλισμού. Αν και προσωρινά συμμάχησε με την αντιδραστική αγροτιά (Κουλάκοι, περίοδος Νεπ)(1), η γραφειοκρατία έπρεπε να συνεχίσει την ολοκλήρωσή της με την τρομοκρατία που ασκήθηκε κύρια πάνω στους αγρότες για να πραγματοποιηθεί η πιο βίαια πρωταρχική συσσώρευση κεφαλαίου που γνώρισε η ιστορία. Φαίνεται δηλαδή καθαρά η ουσία της γραφειοκρατίας: η συνέχιση της εξουσίας της οικονομίας, η διάσωση του ουσιαστικού μέρους της εμπορευματικής κοινωνίας που διατηρεί την εργασία-εμπόρευμα. Η δημιουργημένη από την παλιά αστική τάξη γραφειοκρατία γίνεται αυτόνομη δύναμη, συντηρεί για λογαριασμό της πια την ταξική κυριαρχία και όσο διαρκεί η αυτοδυναμία της φτάνει τελικά στο σημείο να μην έχει ανάγκη από την αστική τάξη (με την κλασική έννοια). Είναι δηλαδή η γραφειοκρατία υποκαταστάτρια τάξη, η ατομική ιδιοκτησία της παλιάς αστικής τάξης αντικαθίσταται με τη συλλογική ιδιοκτησία της γραφειοκρατικής τάξης. Είναι η απόδειξη της αλήθειας που εμπεριείχε η ρήση του Μαλατέστα "τα μέσα καθορίζουν το σκοπό και όχι ο σκοπός τα μέσα".

Αν ο Λενινισμός είναι η ιδεολογία της "συνοχής του διαχωρισμένου", ο σταλινισμός επιστρέφει στην αλήθεια της μέσα στην έλλειψη συνοχής. Η ιδεολογία δεν είναι πια ένα όπλο αλλά ένας σκοπός. Στη σταλινική Ρωσία ότι λέγεται είναι κι αυτό που υπάρχει, ότι δεν λέγεται (Γκουλάκ)(2) δεν υπάρχει. Η ιδεολογία γίνεται σκοπός, αντί για όπλο. Το ψέμα που πια δεν αντιλέγεται γίνεται τρέλα. Η σταλινική ιδεολογία δεν μεταμόρφωσε τον κόσμο, όπως ο καπιταλισμός όταν έφτασε στο στάδιο της αφθονίας, αλλά μεταμόρφωσε μονάχα την αντίληψή του με αστυνομικό τρόπο. Η γραφειοκρατία στην εξουσία είναι η εξουσία της αντίφασης. Όσο περισσότερο είναι ισχυρή τόσο δηλώνει ότι δεν υπάρχει. Εξαπλωμένη παντού η γραφειοκρατία πρέπει να είναι μια αόρατη τάξη για τη συνείδηση. Έτσι όλη η κοινωνική ζωή γίνεται παρανοϊκή. Η κοινωνική οργάνωση του απόλυτου ψέματος πηγάει απ' αυτή τη βασική αντίφαση. Τα μέλη της ίδιας γραφειοκρατικής τάξης γνώρισαν τη σταλινική τρομοκρατία απλά γιατί η εξουσία της τάξης τους στηριγμένη στο ψέμα δεν είχε καμία αναγνωρισμένη υπόσταση σαν ιδιοκτήτρια τάξη που να την επεκτείνει και στα μέλη της. Βασικό κίνητρο όλων των ενεργειών μέσα και στην κυρίαρχη τάξη γίνεται ο κοινωνικά εδραιωμένος τρόμος. Καμιά ανεξάρτητη προσωπική φιλοδοξία δεν είναι επιτρεπτό να γίνεται φανερό. Το δικαίωμα κατοχής πάνω στην κοινωνία είναι συλλογικό σαν συνέπεια του βασικού ψέματος: πρέπει να παίζουν καλά το ρόλο του προλετάριου που διευθύνει μια σοσιαλιστική κοινωνία. Κάθε γραφειοκράτης είναι απόλυτα εξαρτημένος από μια κεντρική εγγύηση της ιδεολογίας που του αναγνωρίζει ένα συλλογικό δικαίωμα συμμετοχής στην εξουσία. Η συνοχή της γραφειοκρατικής τάξης δεν μπορεί να εξασφαλιστεί παρά μόνο με τη συγκέντρωση της τρομοκρατικής της εξουσίας σε ένα πρόσωπο, που καθορίζει τα σύνορα, τα οποία πάντα τροποποιούνται. Το ποιός είναι δηλαδή συνεπής προλετάριος και ποιός "σιχαμένο σκουλήκι και πράκτορας του ιμπεριαλισμού" (χαρακτηρισμός που μετά θάνατο αποδόθηκε σ' όλους σχεδόν τους ηγέτες του Κ.Κ.Ε.)

Όταν με την απόλυτη εξουσία η ιδεολογία γίνεται απόλυτη, η σκέψη της ιστορίας εκμηδενίζεται. Η αποδέσμευση από αυτή μέσα σε ένα διαρκή χειρισμό του παρελθόντος και ένα μηχανισμό δημιουργίας επιλεκτικών αναμνήσεων(3) οδηγεί στην εξαφάνιση της απαραίτητης, για τον καπιταλισμό, ιστορικής αναφοράς. Βρίσκεται δηλαδή η γραφειοκρατία κάτοχος μιας εκβιομηχανοποιημένης κοινωνίας, στερημένης όμως από τον ορθολογισμό που της είναι απαραίτητος. Αποτέλεσμα η καθυστέρηση της απέναντι στο Δυτικό καπιταλισμό όσον αφορά τον αγροτικό(4) και τον βιομηχανικό τομέα.

Μετά τη νίκη στο Β' Παγκόσμιο Ιμπεριαλιστικό Πόλεμο η Ρώσικη γραφειοκρατία θέλοντας να απολαύσει ήρεμα πια την κυριαρχία της, καταγγέλει ένα τμήμα του αυθαίρετου που πλανιόταν στην καταγωγή της, το σταλινισμό. Η καταγγελία παραμένει όμως σταλινική, αυθαίρετη, χωρίς εξήγηση και με συνεχείς τροποποιή-

σεις. Το ιδεολογικό ψέμα της καταγωγής απλά δε μπορεί ποτέ να αποκαλυφθεί χωρίς να οδηγήσει στην πτώση της. Η γραφειοκρατία δεν μπορεί ποτέ να φιλελευθεροποιηθεί ούτε πολιτικά(5) ούτε πολιτικά. Η χούντα του Γιουρτζέλσκι και η εισβολή στην Τσεχοσλοβακία δείχνουν πού καταλήγουν όλες αυτές οι προσπάθειες φιλελευθεροποίησης. Η ύπαρξη της γραφειοκρατίας σαν τάξης εξαρτάται άμεσα από το ιδεολογικό της μονοπώλιο. Η επιθυμία της να δείξει την ανωτερότητα στο πεδίο του καπιταλισμού απέναντι δημιουργώντας εμπορευματική αφθονία εμποδίζεται από το γεγονός ότι μια τέτοια αφθονία κουβαλάει τη δική της ιδεολογία και κανονικά συμβαδίζει με μια απροσδιόριστη εκκίνησης ελευθερία θεαματικών δυνατοτήτων εκλογής, ελευθερία που δεν συμβαδίζει με την κρατικογραφειοκρατική ιδεολογία. Αυτή τη στιγμή ο τίτλος ιδεολογικής ιδιοκτησίας της γραφειοκρατίας καταρρέει διεθνώς. Το κατά βάση διεθνιστικό ιδεολογικό μοντέλο της γραφειοκρατίας αδυνατεί να ισχύσει πέρα από τα σύνορα της ανατολικής Ευρώπης. Η άνιση οικονομική ανάπτυξη των γραφειοκρατειών είχε σαν κατάληξη την ολοκληρωτική σύγκρουση Ρώσικης και Κινέζικης γραφειοκρατίας. Αυτή η παγκόσμια αποσύνθεση του μύθου της ενιαίας γραφειοκρατίας αποτελεί τη μεγαλύτερη απειλή για την ανάπτυξη της σύγχρονης καπιταλιστικής κοινωνίας. Η αστική τάξη κινδυνεύει να χάσει το "αντίπαλο δέος" που την υποστήριζε ουσιαστικά ενοποιώντας απαιτητά κάθε άρνηση της υπάρχουσας τάξης πραγμάτων. Εξηγούνται έτσι τα μοιρολόγια των αστικών φυλλάδιων για τον Αντρώποφ και οι ψευτικές διασκέψεις κορυφής όλων των ηγετών στη Μόσχα που βεβαίωσαν και το ψεύτικο της αντίθεσης(6) Ανατολή-Δύση ή γραφειοκρατία-καπιταλισμός.

... ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΗ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑ

Καλύτερα από όλα όμως μπορεί να κατανοηθεί η πραγματικότητα στη Σοβιετική Ένωση του 1984 με τρεις ειδησούλες χωρίς σχόλια. 1) "Τέσσερις Ρώσοι χούλιγκανς καταδικάστηκαν για το βίαιό και το φόνό ενός δεκαπεντάχρονου αγοριού. Κανείς από τους κατοίκους δεν τόλμησε να επεμβεί." (Καμπάρφσκ, ανατολική Ρωσία, 5 Φλεβάρη). 2) "Διευθυντής εργοστασίου και προϊστάμενος επικεφαλής συμμορίας έκλεψαν από το εργοστάσιο 1,2 εκατ. ρούβλια, δωροδοκώντας παράλληλα κρατικούς αξιωματούχους" (Αζερμπαϊτζάν 9 Φλεβάρη). 3) "Οι αρχές αρνήθηκαν ισόγειο διαμέρισμα στον άνεργο, παράλυτο από τον πόλεμο του Αφγανιστάν Ρώσο φαντάρο Σάσα Νάντσεφ" (Μόσχα 14 Φλεβάρη).

Σ Η Μ Ε Ι Ω Σ Ε Ι Σ :

1. Το 1920 ο Λένιν χαρακτήρισε το θεσμό των πολεμικών αποζημιώσεων σαν απάνθρωπο και σαν απευθείας επίθεση στο προλεταριάτο των ηττημένων χωρών. Το 1945 σαν νικήτρια χώρα η Ρωσία ζητάει από όλες τις ανατολικές χώρες που πολέμησαν στο πλευρό του άξονα αποζημιώσεις. Τα ποσά αυτά που πληρώνονταν για αρκετά χρόνια έφτασαν και στο 40% του προϋπολογισμού μερικών χωρών (π.χ. Ουγγαρία). Τη θέση του φοροεισπράκτορα ανέλαβε λοιπόν ο Αντρώποφ.
2. Στρατόπεδο συγκέντρωσης πολιτικών κρατούμενων στη Ρωσία.
3. Κλασική περίπτωση το φωτομοντάζ που αφαιρεί από μια μπολσεβίκικη εκδήλωση το πρόσωπο του Τρότσκι. Για μια ολοκληρωτική μελέτη του θέματος της διαστρέβλωσης του παρελθόντος δες τη Σοβιετική Εγκυκλοπαίδεια.
4. Αρκεί να ειπωθεί πως η χαρακτηρισμένη σαν αιτοβολώνας της Ευρώπης το 17 Ρωσία εισάγει σήμερα σιτάρι από Καναδά και Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής.
5. Γνωστές οι διώξεις της αφηρημένης τέχνης και του ροκ στη Ρωσία επιβεβαιώνονται τώρα και από τις ρήσεις του νέου ηγέτη Τσερνιένκο.
6. Το ίδιο και οι τρεις μέρες πένθος, που κήρυξε η Ελλάδα, μέλος του ΝΑΤΟ και της ΕΟΚ.

ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΣΤΡΑΤΟΣ

ΤΟ ΣΚΥΛΙ

ΤΟ ΣΚΥΛΙ

Κάθε νύχτα στην αυλή
γάβου! γάβου το σκυλί
δώσ' του και γανγίζει.
Του σπιτιού εδώ αυτός
είναι φύλακας πιστός.
Ποιος δεν το γνωρίζει;

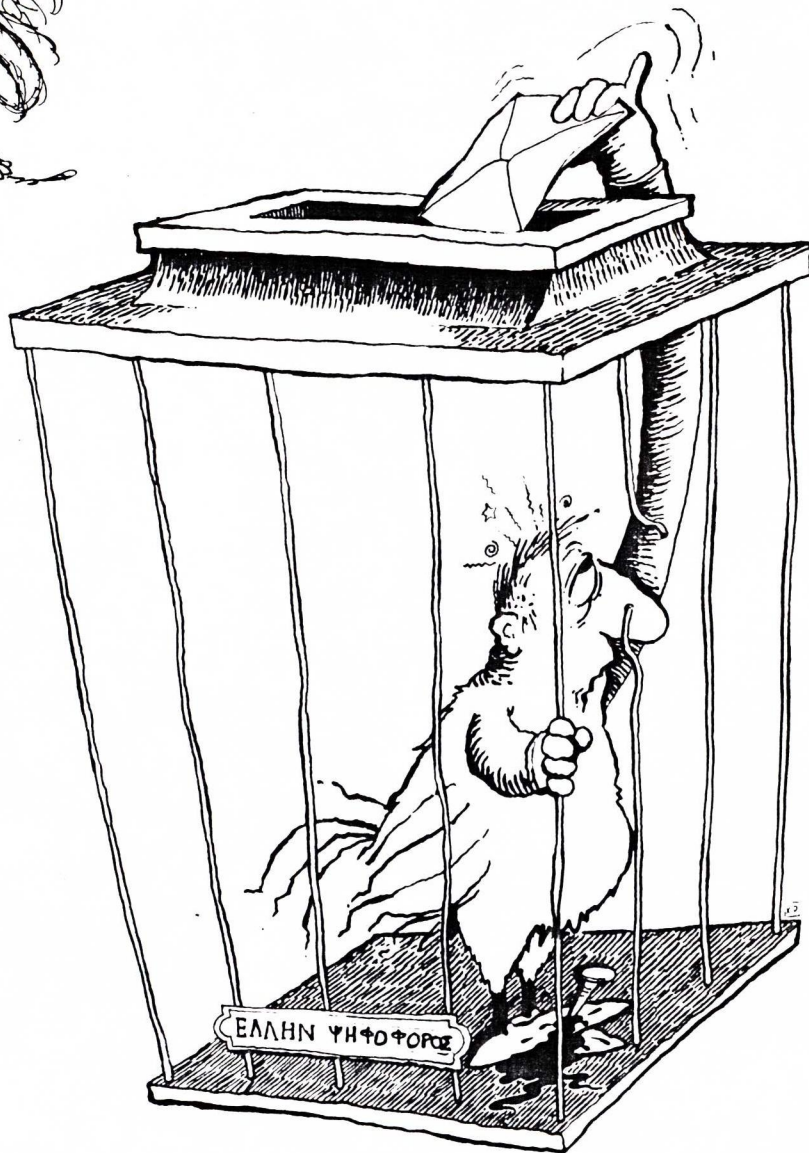
Αψηλά τ' αφεντικά
κοιμηθήκανε γλυκά.
Πέρασε η ώρα.
Το γνωρίζει το σκυλί
και φωνάζει απ' την αυλή
γάβου! γάβου τώρα,

για να ξέρουν οι κακοί
που γυρνούν εδώ κι εκεί
κάτι να σουφρώσουν,
πως, αν έμπουν στην αυλή
θα τους πιάσει το σκυλί
και δε θα γλυτώσουν!

Γεώργιος Βιζυηνός

Ο ΘΕΙΟΣ ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ ΣΥΝΙΣΤΑ:

ΑΠΟΧΗ
ΑΠΟ ΤΙΣ
ΕΥΡΩΕΚΚΛΟΓΕΣ